

АЖ.Х.ЧЕЙС

ПЪТТА
на
Орхидеята

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА РОМАНА
**НЯМА ОРХИДЕИ
ЗА МИС БЛАНДИШ**

БЕСТSELLР

2

**ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС
ПЛЪТТА НА ОРХИДЕЯТА
НЯМА ОРХИДЕИ ЗА МИС
БЛАНДИШ (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)**

Превод: Златан Николов

chitanka.info

Красивата Карол Бландиш, дъщеря на мис Бландиш и маниакален убиец, е наследница на 6 miliona долара и е затворена в лудница. Единственото, което трябва да направи, е да се измъкне от там и да не я заловят поне в продължение на четиринаесет дни. За зла участ, много хора са по следите на наследството на Бландиш, затова преследват и нея. В момента, в който се измъква от лудницата, Карол се озовава в една смъртоносна, изпълнена с насилие и кръв игра на криеница. Появява се и Рой Ларсън, който не може да държи ръцете си далеч от това красиво тяло, а също и професионалните убийци Съливан, които искат да сложат ръка на парите.

Джеймс Хадли Чейс отново е на върха със сензационното продължение на незабравимата „Няма орхидеи за мис Бландиш“.

I

Женски писък екна някъде от къщата и като премина през тапицираните врати, заглуши воя на бурята, от която избраха прозорците и вратите. Нечовешкият вик не бе от страх или страдание, а вик на луда, на идиотка, на умопобъркане... Отначало виенето беше кресчендо, а после се превърна в молещо стенание — умилостивяване на луда на собствената ѝ съдба.

На ъгъла на дългия коридор, прекосяващ сградата по цялата ѝ дължина, се появи млада сестра със съблазнителен вид. Тя носеше храна върху поднос и спирайки пред една врата, постави подноса върху емайлирана бяла маса срещу стената.

В същия момент кестенява и набит мъж с челюст, украсена от два позлатени зъба, се зададе от ъгъла на коридора. Той се усмихна с малко пресилена усмивка, когато видя сестрата. Но тази усмивка скоро се превърна в гримаса, тъй като лудата на горния етаж отново започна да вие.

— Тя ми изопва нервите с виковете си — говорейки, той напредна с провлачена походка и добави, спирайки пред сестрата. — Ако аз я държах, щеше да вика за нещо друго.

— О, това е само номер десет! — възрази сестрата, галейки русите си букли с цвет на царевица, които под ръба на бялата ѝ шапка обграждаха кокетно хубавото ѝ лице. — Тя винаги е така, когато има буря. Няма да е зле да бъде поставена в тапицирана килия.

— Трябва да я инжектират — рече набитият. — Тя ме ужасява. Ако съм знаел какво ще е тук, никога нямаше да приема тази работа!

— Не се беспокойте толкова, Джо — каза сестрата, без да показва никакво състрадание. — На какво се надявате в една лудница?

— Не на това — подзе Джо, клатейки глава. — Това ми къса нервите. И смахнатата, която е на 15-тия етаж и която се опита да ми изтръгне очите тази сутрин. Вие в течение ли сте?

— Всички са в течение — каза насмешливо младата жена. — Изглежда, че сте треперили като лист.

— Не можах да намеря друг начин да измъкна един пръст коняк от д-р Травър — отвърна Джо, гримасничейки с нещо като усмивка. — И този мръсник ми дойде до гуша!

Той стана мълчалив, предъвквайки своята ненавист и подзе наново:

— Слушайте този вятър. Тук е достатъчно зловещо и вятърът стene като прокълната душа.

— Вие сте взели това от някоя книга — каза сестрата. — Аз много обичам вятъра.

— Тогава ви го оставям — възрази Джо.

Виенето на лудата внезапно се промени. Започнаха каскади на оствър смях, смях без радост, без емоции, без живот, особено ужасяващ върху декора на развихрилата се буря.

— И нейният малък смях също ли ви харесва? — запита Джо с пресъхнали уста и беспокойни очи.

— Това се издържа — отговори сестрата хладнокръвно.

— Лудите са като децата — те търсят само как да се покажат.

— Тази се справя много добре. Може да бъде горда.

След кратко мълчание сестрата запита:

— Свободен ли сте сега?

Джо я изгледа замислено с поглед, наполовина приятелски, наполовина подигравателен.

— Това покана ли е? — запита той, приближавайки се към нея.

Сестрата започна да се смее.

— Страхувам се, че не, Джо — каза тя със съжаление. — Имам да сервирам още осем вечери. Ще свърша най-малко след половин час.

Джо вдъхна мириза с очи, впити в подноса.

— Виж как добре ги хранят! — рече той, вземайки от един супник стръкче керевиз. — Преди да дойда тук си представях, че им пъхат сурово месо през железни решетки.

Той захапа стръка и го сдъвка.

— Може ли да не докосвате вечерята на моята болна! — възклика сестрата. — Какви маниери! Тук такива неща не се вършат.

— Е, добре, но стореното е сторено — каза Джо, без да се вълнува — и бе страшно хубаво... Впрочем какво е един стрък керевиз при всичките ѝ мангизи, които ще ѝ държат топло.

— Вижти! Вие сте добре информиран, както виждам.

Джо ѝ хвърли един поглед отгоре.

— О, знаете ли, нищо не ми се изпълзва. Ухото ми беше залепнало за отвора на ключалката през цялото време, докато д-р Травър говореше по телефона. Шест милиона долара? Това е наследството, което Бландиш ѝ е оставил, нали? — Устните му имитираха мълчаливо изсвиране. — Помислете малко... Шест милиона долара!

Сестрата взе отново подноса.

— Трябва да продължавам. Няма ли да ви видя тази вечер? — Тя го изгледа с хитър вид. — Вие действително ли сте решил да загубите вечерта си в леглото.

Джо я разсъблече с поглед.

— Окей. Тогава в 8 часа, но не ме карайте да чакам. Ще отидем да седнем в един автомобил в гаража. Без другото ще успея да ви науча да кормувате. — Той ѝ намигна. — Това е по-полезно от джин-ром.

Той се отдалечи с провлечена походка, целият погълнат от своята личност, индиферентен към нейната кокетност.

Сестрата го изгледа как се отдалечава, въздъхна, вземайки един ключ, овесен на тънка верижка, препасана около талията ѝ. На първия етаж жената започна отново да вие. Изглежда беше възвърнала силите си, понеже нейните викове успяваха да надвият шума на дъждъа, който шибаше стените на лудницата. Вятърът, утихнал за малко след предишната вихрушка, пъшкаше в камините. Една врата се затръшна шумно някъде в дъното на сградата.

Сестрата отвори заключената врата и влезе в скромно мебелирана стая: стоманена маса до прозореца, фотьойл срещу вратата — всички здраво закрепени за пода. На тавана блестеше крушка без абажур, предпазвана от стоманена мрежа. Стените на стаята в нежносин цвят бяха тапицирани, издупи и дебели. По дълбината на стената, далеч от вратата се намираше леглото и в него се очертаваше женска форма, очевидно заспала.

Сестрата, чиято мисъл все още беше заета с Джо, постави подноса върху масата и се приближи до леглото.

— Събудете се! — каза тя кратко. — Не трябва да спите в този час! Хайде станете, донесох ви вечерята.

Тялото под одеялото не помръдна и без никаква причина сестрата, затруднена, внезапно се почувства зле.

— Вижте, събудете се! — повтори тя с по-твърд тон, натискайки неподвижния силует с пръст. Но срещна само мекотата на възглавницата и разбра изведнъж... Тръпка на страх премина през нея, докато отвиваше одеялото. Едва има време да фиксира вида на възглавницата, на сгънатото одеяло, положени на мястото на нейната болна, когато железни пръсти, излизящи под леглото, я сграбчиха за глезените и дърпайки силно, я събориха.

Ужасът задуши вика, които се качваше към устните ѝ, когато почувства да пада. През това време, което ѝ се стори вечност, тя започна да се бори трескаво, за да намери отново равновесие, и после се свлече по гръб, глава и рамене, удряйки килима с такава сила, че ѝ се доповръща. Там остана за миг неподвижна, замаяна, без мисъл, после чувството, че се намира сама и без защита с една опасно луда, я съживи с куража на отчаянието и тя се насили да стане отново. Смътно ѝ се стори, че някаква неясна фигура се навежда над нея и изпусна слаб стон на ужас, когато разбра, че мускулите ѝ отказват да ѝ се подчинят. И внезапно подносът с цялото съдържание от съдове и храна се стовари със сила върху лицето ѝ.

Лудата на първия етаж започна отново да се смее с глупав и мрачен смях като хиена.

Джо с глава, потънала между раменете, като че ли да се предпази от удар отзад, забърза по дълбината на мрачния коридор и слезе по стълбите, които водеха към подземието. Бе щастлив да се намери отново в стаята, която разделяше със Сам Гарънд, шофьора на д-р Травър. Гарънд с кръстосани ръце се беше изтегнал под одеялото върху своето малко походно легло. Неговото радостно лице беше обърнато към тавана, а очите му бяха затворени.

— Каква нощ! — възклика той, когато Джо влезе. — Не си спомням да е имало по-лоша през тази година.

— Нито по-зловеща — прибави Джо, приближавайки се до камината и отпускайки се в един фотьойл. — Там горе има една „добра“ жена, която кряска и се смее и те кара да настръхваш от ужас. Това ми се отразява на нервната система.

— Чух я. Между впрочем, какво ли ще стане, ако някога тя избяга, докато сме заспали? — Гарънд зле прикриваше своята

усмивка. — Никога ли не си мислил за това, Джо? Тя може да дойде тук през нощта и с кухненски нож да ни пререже гърлата. Има тогава на какво да се смее, нали?

Но Джо не слушаше повече. Наведен напред, той гледаше втренчено вратата.

— Какво ти става? — запита Гарънд учуден.

— Има някой от другата страна — промърмори Джо.

— Това вероятно е Борис Карлов — каза Гарънд, но усмивката му бе замръзнала. — Хвърли едно око, Джо. Виж какво е това!

— Виж ти — промълви Джо. — Не излизам от тук и за 100 долара.

Двамата мъже останаха неподвижни.

Нечия ръка опипа вратата и отново подът изскърца... Внезапно шум от стъпки ги накара да станат с един скок. Гарънд отхвърли одеялото. Джо си събори стола. Няколко секунди изминаха и после чуха шума на задната врата. Струя студен въздух премина по коридора.

— Какво беше това? — запита Джо, оправяйки своя фтьойл.

— Просто някой, който е излязъл, глупако! — промърмори Гарънд, който отново се настаняваше в леглото. — Какво те прихваща? Ще ми писне, ако продължаваш така.

Джо прекара пръсти през косите си.

— Ах! Не зная, много съм неспокоен тази вечер — призна той.

— Причината е, че слушам виенето на тази кокошка, а също и бурята.

Той слушаше все още с очи, вперени във вратата.

— Свърши ли да си проверяваш нервното състояние? — каза Гарънд с кисел тон. — Скоро ще трябва да те затворим, ако продължаваш.

— Слушай! — каза Джо. — Чуваш ли този път? Това е кучето. Чуваш ли го?

Някъде в градината едно куче започна да вие зловещо. Вятърът разпръсваше неговите стенания.

— Защо кучето да не вие щом иска? — каза Гарънд, почувстввал се зле.

— Не е така — подзе Джо с удължено лице. — Едно куче вие така само когато е много изплашено.

Те слушаха зловещите жалби на кучето и внезапно Гарънд започна да трепери.

— Виж ти, и мен ме обзема нещо! — каза той с яд. Стана и отиде да погледне през прозореца влажния мрак. — Няма нищо! Излизаме ли? Ще го накараме наистина да заплаче.

— Без мен — отвърна Джо. — Не в тази тъмнина... даже и срещу цяло царство.

Нов шум — пронизващ звън на камбана ги изправи веднага.

— Това е аларменият сигнал! — възкликна Гарънд, обличайки забързано дрехите си. — Ела, Джо, трябва да побързаме.

— Тревога? — каза Джо с глупав вид. Той почувства как ледена тръпка преминава по гръбначния му стълб и се качва до корените на косите му. — Каква тревога?

— Някой луд е избягал! — изрева Гарънд, бълсқайки Джо, за да стигне вратата. — Трябва да излезеш сега, независимо харесва ли ти или не.

— Това, което чухме... ето защо кучето виеше — каза Джо, забавяйки крачка.

Но Гарънд вече тичаше по коридора и Джо, ужасен от възможността да остане сам, се забърза да го настигне.

Отгоре на всичко, освен талазите на вятъра и дъждъа, кучето пак започна своето виене.

Камп, шерифът, изтърси с жест водата, която се стичаше върху черното му кепе и последва сестрата в кабинета на д-р Травър.

— Е, има ли нещо, което не е в ред тук, докторе? — запита той, стискайки ръката на едрия, ъгловат мъж, който идваше насреща му. — Един от вашите болни е избягал, нали?

Травър се съгласи с кимване на главата. Неговите очи, много дълбоко вместени, изразяваха уплаха.

— Моите хора вече са заети с нейното търсене — каза той, — но имаме нужда от помощ. Това е деликатна задача. Избягалата е опасна.

Шерифът Камп дръпна мустака си, жълт от сока на тютюна за дъвчене. Неговите бледи очи изразяваха изненада.

— Това легално ли е? — запита той.

— Аз съм в една ужасно трудна ситуация — продължи Травър.

— Ако тази история се появи по вестниците, това за мене означава

разоряване. Тази е единствената болна, която нямах право да оставя да избяга.

— Ще ви помогна, доколкото мога, докторе — каза Камп, сядайки. — Можете да разчитате на мен.

— Зная — промълви Травър, отивайки и връщайки се от единия до другия ъгъл на стаята и внезапно започна. — Болната е наследница на Джон Бландиш. Това говори ли ви нещо?

Камп набърчи вежди.

— Джон Бландиш? Това име ми е познато. Не говорите ли за милионера, чието момиче беше отвлечено преди около двадесетина години?

— Точно така! Трябва да я заловим, преди някой да е разбрал, че е избягала. Помислете за шума, който се вдигна около смъртта на Бландиш миналата година. Ако това сега се разнесе, ще започне отново шум и аз ще трябва да затворя заведението.

— Успокойте се, докторе — каза спокойно Камп. — Ще я заловим.

Той дръпна мустака си и додаде:

— Вие казвате, че това е наследницата на стария Бландиш. Каква нужда имаше да остави всичките си пари на една луда? Това никак не изглежда разумно.

— Тя е неговата внучка... незаконна — каза Травър, снижавайки гласа си. — Това ви го казвам съвсем доверително.

— Казвате това? — отвърна Камп, изпъчвайки внезапно гърдите си.

— Дъщерята на Бландиш беше отвлечена от един умопобъркан, една човешка отрепка — каза Травър след моментно колебание: — Тя е останала месеци в неговите ръце, преди да я открият и вие си спомняте, че тя се самоуби. Хвърли се през прозореца точно преди пристигането на баща си. Почина от раните, причинени от падането.

— Да, знам всичко това — каза нетърпеливо Камп.

— Но това, което вие не знаете, е, че преди да умре, тя е оставила на белия свят едно момиче. Бащата на това дете беше похитителят Грисън.

Камп изсвири.

— И вашата болна... е това дете, което е пораснало? Така ли е?

Травър се съгласи.

— Детето Карол приличаше извънредно много на своята майка и Бландиш не можеше да понася неговото присъствие. Карол беше отгледана от други родители, които я бяха осиновили. Бландиш никога не отиде да я види, но не позволи да ѝ липсва нищо. Фактът, че баща ѝ беше един опасен маниак, правеше Карол съмнителна, но през първите осем години нищо не подсказваше, че е наследила нещо от баща си. Но тя винаги живееше под наблюдение и когато стана на 10 години, престана да се забавлява с другите деца, стана мрачна, обземаха я силни пристъпи на яд. Предупредиха Бландиш и една специална болногледачка бе ангажирана, за да я пази. Нейните избухвания бяха все по-чести и бързо си дадоха сметка, че не можеха да я оставят повече в компанията на същества, по-слаби от нея. Когато стана на 19 години, трябваше да бъде хоспитализирана. От тогава аз я лекувам.

— Вие казвате, че е опасна. Какво точно разбирате под това?

— Това е трудно да се каже. Тя е живяла под наблюдение в ръцете на специалисти, които винаги са били нащрек. Не желая да си представяте, че тя винаги е буйна или опасна. Нищо такова! В действителност през по-голямата част от времето тя е едно очарователно младо момиче, достойно за обожаване. Цели месеци тя има съвсем нормално поведение, толкова добро, че да се пази така, зад ключалки, може да изглежда върха на злината. И после, без ни най-малко предупреждение, тя атакува някой, който се намира в нейния обсег. Това е любопитно явление на лудостта, една форма на шизофрения...

Като видя, че Камп остава с отворена уста, той продължи:

— Една двойственост на личността или ако предпочитате, един манталитет. Като че ли някакво стоманено парче се бълска във вътрешността на нейната глава, правейки я опасно луда, с наклонности към човекоубийство. Най-лошото е, както ви казах, че няма никакъв предварителен сигнал за кризата ѝ. Ако тя се разрази... тогава Карол атакува някого, независимо кой е той, с необикновена мощност и сила. Когато е в криза, тя има сили да се бори с всякакви мъже.

— Никога ли не е убивала някого? — запита Камп, подръпвайки все още своя мустак.

— Не, но има вече два достатъчно опасни инцидента, които предопределиха нейното интерниране. Последният бе един ден, когато тя видя да бият куче. Обича много животните и преди медицинската

сестра да може да направи някакво движение, тя се хвърли върху мъжа и му раздра лицето с нокти. Тя притежава опасни ръце и типът изгуби едното си око в схватката. Сестрата и минувачите положиха доста труд, докато я изтръгнат от него. Сигурно е, че щеше да го убие. Онзи заведе дело и тя трябва да бъде интернирана. Скандалът беше потушен и струваше една хубава сума на Бландиш. — Травър прокара ръка през косите си и поклати глава. — И сега, когато тя е на свобода... всички, които я срещнат, без да знаят с кого имат работа, могат да бъдат изправени пред сериозна опасност.

— Бога ми, съвсем приятна перспектива! — възклика Камп. — Проклятие е да я търсят в тази дяволска буря, която няма да улесни нещата!

— Трябва да се намери бързо и без шумотевица — каза Травър. — Вие би трябвало поне да знаете, че завещанието на Бландиш днес влезе в сила и опекунството на нейното богатство трябва да бъде поверено на нейните лекители. Това богатство надминава 6 miliona долара. Но ако се разчуе, че Карол е избягала и броди из околностите, първата дошла отрепка може да постави ръка върху нея, за да измъкне парите.

— Но ако нейното богатство е поверено на лекителите, парите са на сигурно място, струва ми се.

— Не непременно. Законната уредба на този щат е особена. Ако душевноболен избяга от психиатрия и остане свободен в продължение на 14 дни, трябва да се насрочи нов медицински преглед преди болният да бъде отведен в болница. Нещо повече, според завещанието на Бландиш, ако неговата внучка напусне къщата и не е отново хоспитализирана, тя получава правото да разполага с цялото си богатство и лекителите в този случай са елиминирани. Виждате ли, Бландиш никога не е допускал, че детето може да остане неизлечимо. Ето защо той е съставил своето завещание в този дух. Мисля, че той съжаляваше, че не се е интересувал от малката, когато тя беше бебе, и така се е опитал да изкупи вината си.

— Значи, ако не се намери до 14 дни, вие не ще можете да я върнете повече тук?

— Не, преди съдът да се произнесе в полза на интернирането... и тази декларация трябва да се придружава от сертификат, подписан от двама лекари... без да се държи сметка на предишните сертификати.

Трябва да се докаже, че Карол е справедливо интернирана заради умопобъркване... и това може да стане невъзможно, ако тя премине от един в друг щат.

— Струва ми се, че наистина трябва да бъде заловена спешно — каза Камп. — Има ли пари в себе си?

— Не, доколкото знам. Не, не мисля.

— Имате ли нейна снимка?

— Не мисля, че може да се намери.

— Тогава опишете ми я — каза Камп, измъквайки от джоба си смачкано тефтерче.

Травър помръкна.

— Тя не е лесна за описание, ако трябва да бъдем справедливи. Вижте, бих казал, че е висока около 1,65 м, червенокоса, рижава, с големи зелени очи. Страшно е красива, с хармонично тяло, пълно с елегантност. Случва й се да гледа по един необикновен начин под полуутворените си клепачи и това й придава потаен, съвсем неприятен вид. Има нервен тик на дясната страна на устата — единственият сигнал за нейните душевни вълнения.

Камп измърмори, драскайки в бележника си:

— Особени белези?

— Един белег като звезда на левия юмрук. Пристигайки тук, тя се опита да разреже вените си по време на нервна криза. Това, което е най-забележително, са нейните коси. Единствените такива коси, които съм виждал. Действително огненочервени. Те са извънредно красиви, с един изключителен нюанс.

— Как беше облечена, когато избяга? — попита Камп.

— От нейните неща липсват една тъмносиня рокля и здрави обувки за ходене. Нещо друго, моят шофьор ми съобщи, че неговото поло, което висеше в коридора до вратата на спалнята, било изчезнало. От това можем да заключим, че тя трябва да го е взела.

Камп стана.

— Окей. Сега можем да започнем. Ще накарам полицията да наблюдава всички пътища, докато ние организираме блокада на съседните височини. Не се измъчвайте, докторе, ще я намерим.

Но докато колата на шерифа се отдалечаваше по алеята, д-р Травър имаше предчувство, че няма да я намерят.

Камионът намали ход, после спря пред Анди. Ник Бюрн слезе мъчително от седалката, препъвайки се между локвите с наведена глава, за да отклони силата на вятъра и дъжда. Бутна вратата и търсейки слепешком път в тежката горещина на стаята, съвсем натежала от тютюневите пушещи, стигна до една маса, далеч от тезяха.

Анди, собственикът, целият издут от тълстини, го посрещна радостно.

— Здравей, Ник, прави ми удоволствие да те видя отново. Имаш уморен вид, момчето ми! Няма да тръгваш тази нощ, нали? Поголямата част от приятелите остават тук. Има място за теб.

— Трябва да продължа — каза Ник с лице, удължено от умората, с наполовина спуснати клепачи. — Дай ми само една чаша кафе, Анди, и се чупи! Трябва да съм в Окавил сутринта.

— Ти си мръднал! — рече Анди отвратен. После изчезна, за да се върне почти незабавно с кафето. — Вие камионджиите всички сте една банда умопобъркани! Защо не искаш да подремнеш малко? Обзялам се, че от дни не си лягал в легло.

— Вярно е — отвърна Ник, ставайки. — Този дъжд ми причинява колики. Чуй го.

— Има за цялата нощ. Внимавай за себе си, моето момче.

— Сигурно. Е, добре, довиждане! До следващия път, ако имам късмет да намеря някакъв товар.

— Ще намериш — каза сърдечно Анди. — Отваряй си очите в планината. — Той събра парите, които Ник беше хвърлил на масата. — Довиждане, Ник!

След топлината на кафенето в студената кабина Ник се почувства съвсем ободрен. Той потегли, ускори, докато големият трясък на камиона потъна в мрака и дъжда.

Внезапно Ник се надвеси, взирачки се в тъмнината през предното стъкло. Фаровете му осветиха едно младо момиче, застанало до края на асфалта. Изглеждаше, че е безразлично към дъжда, който я шибаше, и не помръдна, виждайки появяването на камиона.

Инстинктивно Ник натисна педала на спирачките и камионът завъртя задната си част, а после закова редом с момичето. Сега то се намираше извън светлинната зона на фаровете и той я различаваше

смътно, но достатъчно, за да забележи, че тя е гологлава, с коси, залепнали към тила от дъжда. Ник бе заинтригуван и малко изненадан.

— Искате ли да се качите? — изрева той, насиливайки гласа си, за да надвие вятъра. Той отвори вратата.

Младото момиче не направи никакво движение. Той различаваше бледото петно на нейното лице и имаше усещането, че две невидими очи го наблюдават.

— Искате ли да се качите? — повтори той. — Какво правите тук? Не виждате ли, че вали?

— Да, качвам се — каза момичето с равен, безразличен глас.

Той се наведе, сграбчи ръката ѝ и я повдигна, за да ѝ помогне да седне на седалката до него.

— Влажно е — каза Ник. — Даже дяволски е влажно!

Надвеси се над нея, после дръпна вратата и я затвори с едно движение. На слабата светлина на таблото видя, че тя носи мъжко поло.

— Да, мръсна нощ — каза тя.

— Бога ми, да! — повтори Ник, все още заинтригуван.

Освободи спирачките, моторът изръмжа, когато включи на скорост и пътят се появи осветен пред камиона, който продължи курса си в мрака.

Стори му се, че чува далече слабото звънене на камбана.

— Какво е това? — попита той, наостряйки уши. — Като че ли е камбана.

— Това е аларменият сигнал на лудницата — каза момичето. — Това значи, че някой е имал шанса да избяга. — Тя започна да се смее със slab металически смях, който раздразни Ник.

Погребалният звън на камбаната, донесен от вятъра, ги преследваше.

— Вие искате да кажете, че един от откачените е успял да избяга? — попита изненадан Ник. Той заизследва мрака, почти очаквайки да види някой ревяящ силует трескаво да излиза измежду храсталациите, които обграждаха пътя, и да се засилва към камиона. — Обзала гам се, че трябва да сте доволна, че сте ме видяла да идрам. Къде отивате?

— Никъде — отговори младото момиче. Тя се наведе на свой ред, опитвайки се да погледне през предното стъкло, обливано от

дъжда.

Светлината на арматурната лампа падна върху нейните фини и дълги ръце и Ник забеляза на левия ѝ юмрук дълбок блед белег. „Близо до артерията, констатира той, тя трябва да се е уплашила много, когато това ѝ се е случило.“

— Никъде? — повтори той, смеейки се. — Това е страшно далече, нали?

— Аз идват от никъде и отивам никъде и аз съм никоя! — каза младото момиче. Една странна горчивина прозираше в нейния твърд и равен глас.

„Своего рода начин да ми подскаже да се занимавам с моите работи“, помисли Ник и каза:

— Това не беше от любопитство. Аз отивам в Окавил, ако това може да ви бъде полезно.

— Това е добре — каза тя с безразличие и мъкна.

Започнаха да пълзят и сега моторът загряващ, изпълващ кабината с пара и приспиваща тишина. Ник продължи да кормува и колкото повече пълзеше, повече му се приспиваше, чувствуващ се обзет от този вид вцепенение, което обхваща човек пред огъня. Неговото тяло искаше сън, мислите му се объркваша. Той продължаваше да кара автоматично, забравил за младото момиче, което подскоците на пътя разтърсваха като кукла от парцали.

За четири дни Ник беше спал само четири часа и бе достигнал до границата на издръжливостта. Очите му се затваряха непрестанно, но той успяваше да държи главата си изправена, опитвайки се да гледа между цепнатините на клепачите. Не можеше повече и внезапно свлече глава върху волана. Събуди се веднага, изправи се, ругаейки ниско. Ръбът на пътя изглеждаше да бяга насреща му, тревата бе учудващо зелена на светлината на фаровете. Залови се за волана. Камионът се плъзна, гумите изскърцаха... Външните гуми настъпиха бордюра на тревата, преди да паднат леко върху асфалта. Товарът с касите с грейпфрути под чергилото, намазано с восък, което ги покриваше, изпрука и се заклати опасно. Мигът беше кошмарен. Ник помисли, че камионът ще се обърне, но той възвърна отново равновесието си и продължи да се влачи по криволичещия път.

— Боже мой! Извинете ме! — заекна той. Сърцето му биеше силно в гърдите му. — Трябва да съм задряпал за малко.

Хвърли едно око на момичето, очаквайки да го намери мъртво от страх, но то съзерцаваше нощта през предното стъкло спокойно, като че нищо не бе станало.

— Не се ли уплашихте? — запита той малко раздразнен, като го видя толкова спокойно. — За малко щяхме да прескочим бордюра.

— Щяхме да загинем, нали? — запита нежно непознатата. Той я чуваше едва заради поривите на вятъра, удрящи по стъклата. — Страхувате ли се да умрете?

Ник направи гримаса.

— Не трябва да се говори за това в един камион, носи нещастие. Има шофьори, които остават тук по цели дни — каза той, почуквайки арматурното табло.

После намали, за да вземе един къс завой. Навлязоха в планинския път.

— От сега нататък ще пълзим — продължи Ник, малко повдигнат от седалката си, за да държи по-добре волана в ръце. — Вижте добре, този проклет път си струва.

Сега те бяха притиснати както от едната, така и от другата страна. Вдясно се виждаше гигантската преграда на планината, а вляво — една бездна, която започваше бавно да преодолява стръмния наклон, докато моторът ръмжеше.

— Вятърът ще бъде лош от тази страна — изрева Ник на младото момиче.

Действително, силата на вятъра вече беше пораснала. Някъде пред тях се чуваше как тежки късове от скали подскачат по шосето, за да се смачкат в дъното на долината, увеличавайки по този начин силния шум.

— Този лъх на ужаса се отразява от планината. Аз съм преминавал маршрута миналата година при подобен вятър и спрях поради повреда.

Момичето не каза нищо, даже не обърна главата си към него.

„Странно е това момиче, си каза Ник. Бих желал да я разгледам малко по-добре. Има вид на преследвана.“ Прозя се, пристегна обхвата на волана. „Не съм никоя и никъде не отивам.“ „Смешна декларация, може би е закъсала. Сигурно е избягала от дома си.“ Той поклати глава, неговата пътничка го измъчваше.

Но на следващия завой той забрави всичко, което не се отнасяше до кормуването. Внезапно вятърът се стовари върху тях със скоростта на див хищник. Моторът спря и камионът, целият стенейки, отказа да върви. Можеше да се каже, че напредвайки срещу вятъра, те се хвърляха с наведени глави срещу стена. Потоци от дъжд шибаха предното стъкло. Бе невъзможно нещо да се види през потопа вода, който се стоварваше с трясък върху камиона. Със силна ругатня Ник потегли отново и превключи на първа. Камионът подскочи, вибрирайки от единия до другия край, като атакуващо челно вятъра, и започна да се клати. Тряс! Една редица от наредените сандъци разкъса чергилото, което изпуква, а товарът се изтърси с тъп шум.

— По дяволите! — изръмжа Ник. — Това е товарът, който погива!

Касите продължаваха да се премятат. Той включи на задна скорост, отстъпвайки предпазливо върху стръмния склон, за да отиде да се подслони на завоя, под заслона на планината. Камионът се подчиняващ зле и Ник почувства как задните колела се отлепят от земята. „Ще преминем през бордюра“, помисли си той, парализиран от страх. Би желал да отвори вратата и да скочи, за да спаси кожата си, но не можеше да изостави камиона и товара.

Камионът буксуваше леко към бордюра на пътя. Насилвайки се отчаяно да устои на буксуването, Ник натисна докрай педала. Колелата се задвижиха и камионът направи подскок назад, преминавайки завоя на три колела, четвъртото се въртеше във въздуха. Така достигна до подслона под скалата. Тогава той спря, изключи двигателя, осмелявайки се да повярва, че накрая са се озовали здрави и читави, и отново се свлече на своята седалка с пресъхнали уста и с все още изтръпнали мускули.

— Това е нещо — каза, бутайки назад каскета си и прекарвайки опакото на ревера върху потъналото от пот чело. — Боже мой! Бяхме само на косъм...

— Какво ще направите сега? — запита момичето, което беше останало напълно неподвижно и спокойно на седалката си.

Той даже нямаше сили да говори. Претъркулвайки се през вратата, тръгна, за да види щетите.

На светлината на фаровете може да забележи разпилените почти по целия път каси, някои падайки се бяха отворили и мъртвите жълти

глобуси светеха на дъжда. Не оставаше друго, освен да се дочака денят, си каза той много потиснат, за да се ядоса. Нищо не можеше да се направи. Изпаднал беше в беда, с похабен товар, както миналата година.

Младата непозната изникна в мрака. Появи се в светлината на фаровете като фантом, което го накара да подскочи.

— Имаме повреда — каза той. — Влезте в кабината, ще запали светлините, за да събера падналите каси.

— Няма ли да продължим? — попита тя с лице близо до неговото, за да може да чува през вятъра.

— Не! — изрева той неочеквано раздразнено. — Качете се отново в камиона. Боже мой! И ме оставете на спокойствие!

И той се обърна, обзет от чувството за беда. Разположи бенгалските огньове, те захвърчаха и свиреха във вятъра и дъжда, докато белите им пламъци осветяваха пътя, откривайки по този начин загубения товар. Мъчейки се като в кошмар, Ник едва има време да изчисти пътя преди последната ракета да угасне под дъжда.

Иzmокрен до кости, изтормозен до смърт, той се пълзна мъчително в кабината.

Момичето бе заело мястото му на волана, но той беше много изтощен, за да я помоли да помръдне. Строполи се в другия ъгъл, затваряйки очи. Преди да помисли какво трябваше да направи утре, преди даже да пресметне размера на загубата, беше заспал с брадичка върху гърдите, с клепачи, тежки като олово.

Започна да сънува, че кормуваше камиона. Слънцето блестеше високо в небето, хладен вятър свиреше леко и колата, слизайки по планинския склон, вземаше с лекота завоите.

Беше страхотно да се кормува така. Той никак не чувстваше умора, напротив, чувстваше се съвсем добре. Моторът вървеше гладко и стрелката на километража показваше около 110. Неговата жена Кони и малкият се намираха до него, усмихваха му се, възхищаваха се на лекотата, с която той маневрираше с волана. Хлапето му викаше да кара по-бързо, да бие вятъра и камионът летеше над пътя с грацията и скоростта на лястовица.

Внезапно сънят премина в кошмар. Воланът се изпълзна от пръстите му, като че беше от хартия, и колата направи внезапен подскок, забуксува, премина през бордюра на пътя и плонжира в

пропастта, подскачайки, за да продължи устрема си по-надолу... Ник се събуди с ревовете на Кони в ушите, треперещ, със сърце, вледено от уплаха.

За миг повярва, че камионът продължаваше своето падане, понеже моторът вибрираше и колата силно се друса. После си даде сметка, че камионът слизаше по планинския склон с луда скорост, огнената стрела на фаровете му подскачаше пред него в мрака. Полупарализиран от страх, той инстинктивно потърси ръчната спирачка, докато кракът му залепваше за педала, но ръката и кракът му не намериха нищо... Тогава... започна да разбира, че той не кормува, а това беше непознатата.

Преди неговият още смътен разум да осъзнае какво става, друг шум достигна до ушите му — ревът на полицейска сирена зад тях.

Сега той напълно се беше събудил, ядът и беспокойството го сграбчиха.

— Хей, вие да не сте болна? — изрева ѝ в ушите. — Спрете! Спрете! Товарът ми е непълен и ченгетата ни преследват. Не чувате ли? Спрете! Боже мой!

Без да я е грижа за него, тя оставаше залепена за волана, неподвижна като статуя, с крак, натиснал педала на газта, принуждавайки мотора все по-бързо и по-бързо да работи, докато започна да вибрира опасно. Сандъците, удрящи се един в друг, се бълскаха под чергилото.

— Вие сте полуудели! — промълви Ник, не успявайки да преодолее страхът от буксуване и преминаване бордюра на пътя. — Държите да ни изпратите извън шосето? Спрете, идиотка такава!

Но тя оставаше глуха за неговите викове и камионът преодоляваше склона, клатейки се през дъждъ, вятъра и нощта.

Зад тях сирената ревеше. Ник се наведе втренчен в мрака през преградите на камиона, докато дъждътшибаше лицето и ръцете му. Само един фар трептеше там. Ник отгатна, че те бяха преследвани от ченге на мотоциклет. Обръщайки се към момичето, той възклика:

— Едно ченге ни преследва за превишаване на скоростта. Ще ни състави протокол. Няма начин да се чупим! Спрете, чувате ли?

— Няма да ни стигне! — каза момичето с висок и ясен глас, който доминираше над шума на мотора и вятъра. И започна да се смее с малкия си металически смях, който вече бе раздразнил Ник.

— Не се правете на идиотка! — рече той, приближавайки се към нея. — Накрая ще се бълснем в нещо! Не можете да карате по-бързо от едно ченге с този камион. Хайде, спрете!

Пред тях внезапно пътят се разшири.

„Това е, каза си Ник, ченгето ще ни изпревари и препреци пътя. Толкова по-зле. Тя е, която ще го отнесе. Аз не съм виновен за нищо. Каква малка глупачка! Каква лудост, въпреки всичко!“

Нещата станаха точно така, както беше предвидил. Едно внезапно трещене на мотор, заслепяващ сноп на фар и ченгето ги бе задминало. Виждаше се набитият му силует в кожена униформа и главата, надвесена над кормилото.

— Наистина сега трябва да спрете — изрева Ник. — Той ще държи средата на пътя, за да ни накара да спрем. Наистина трябва, иначе ще го смачкате.

— Е, добре, ще го смачкам — каза спокойно непознатата.

Ник я изгледа и почувства, че беше готова да направи това, което казва.

— Да не сте мръднала! — заекна той и внезапно сърцето му подскочи в гърдите: Гленвиев... камбаната... някой, който е успял да избяга... този любопитен металически смях... „Аз съм никоя и не отивам никъде“. Тя беше луда! Да! Това бе една откачена... Ченгето зад нея я преследваше, за да я отведе в Гленвиев.

Ник се отдръпна с изпъкнали очи, болен от страх. Не можеше да стои така, без да направи нещо. Иначе тя щеше да убие полицая, ще го убие и ще се самоубие. Какво ѝ струваше? Ако можеше да изключи контакта. Но щеше ли да се осмели? Ако тя се уплашише, можеше да се обърнат. Той погледна през вратата с учестено дишане, с бясно тупкащо сърце. Продължаваха да се изкачват. От лявата им страна една дълга бариера, боядисана в бяло, служеше за предпазване от завоите на пътя, които трябваше да преминат. Ако тя докоснеше дясната страна, те биха се запалили, но ако завиеше на ляво, оставаше им един шанс, наистина нищожен, но те може би щяха да имат време да скочат преди резервоарът да се възпламени.

Той забеляза, че полицаят правеше знаци, за да ги спре. На задницата на мотора слабо светеше сигналът „Полиция. Стоп“.

— Трябва да спрете, малката! — извика отчаяно Ник. — Не сте вие тази, която той преследва. Това съм аз... Няма от какво да се

страхувате...

Момичето изпусна един незабележим смях, докато дешифрираше светещия сигнал. Изглежда, че тя целеше мотора. Ник си даде сметка, че полицаят бе намалил скоростта, камионът отиваше към него, снопът от фаровете му биеше в гърба.

„Глупак, помисли си Ник. Той трябва добре да знае, че това е една откачена. Трябва ли да се съмнява, че тя ще мине през него?“ И се наведе от колата, за да изреве на силуeta, превит на две точно пред тях:

— Махайте се от там! Тя ще ви смачка, глупак! Махайте се от там!

Вятърът пропусна думите му, разпилявайки ги във всички посоки. Трясъкът на вятъра и на мотора пречеше на ченгето да ги чуе. Той бе намалил още скоростта и държеше строго средата на пътя, фаровете на камиона го докосваха, капакът на колата беше почти на 20 стъпки от задната му гума.

Ник, обзет от паника, се обрна да изключи запалването, но извити нокти го издраскаха по лицето. Ноктите бяха издълбали бузите му и в стремежа си да се запази той се дръпна рязко, главата му се бълсна силно в стоманената преграда на кабината, докато камионът пълзеше по наклона. Замръзнал от ужас и болка, Ник скри лицето си между ръцете и кръвта обля пръстите му.

И после, докато повдигаше глава, нещастietо стана. Ченгето, хвърляйки едно око зад себе си, изглежда, че почувства опасността. Ник видя как лицето с големи очила, целите зацепани с кал, се изправя за секунда пред тях с широко отворена за мълчалив вик уста. Момичето натисна с цялата си тежест педала на газта. За миг двете машини изглеждаха като окачени в пространството — моторът се опитваше да се освободи, камионът да го достигне. После с един мощен скок тежкият камион удари мотоциклета и го изпрати небрежно да лети във въздуха.

През бученето на вятъра Ник чуваше ужасения вик на полицая. Парчетата от мотора се стовариха в края на планината. Той видя избухването на пламъците. И после забеляза мрачната фигура, която се открои по пътя пред светлината на фаровете.

— Внимание! — изкрещя Ник, закривайки очите си.

Полицаят се насилаше да се вдигне в същия момент, в който камионът стигна до него. Последва лек удар, дясното колело като че ли

се поклати. Нещо изпръска предното стъкло, оставяйки блестящо червено петно, веднага измито от дъжда. Задното колело се плъзна и повлече нещо меко. И после пътят се откри пред тях, още веднъж свободен и пуст.

— Вие го убихте! — изрева Ник. — Мръсна малка фея!

Без да размисля, той се втурна към контактния ключ и опитвайки се да парира внезапната атака на ръката с нокти, успя да го обърне и сграбчи волана. Насили се да отведе колата към дясната страна, за да я бутне към планината, но малката беше силна. Колата опасно се клатеше върху пътя, докато те се бореха на волана.

Лицето на Ник беше съвсем близо до момичето. Той виждаше блестящите ѝ очи като две малки лампи зад едно зелено четвъртито стъкло, изпусна ругатня, искайки да я удари, но за момент колата измени посоката на юмрука му, достигайки момичето само отстрани.

Под удара то за малко се задъха и пускайки волана, се хвърли върху него. Ноктите ѝ попаднаха точно в очите му, разкъсвайки клепачите, ослепявайки го. Той чувстваше топлата кръв да го облива и се строполи, ревейки от болка, удряше около себе си безразсъдно, без да вижда нищо, изпаднал в един вид делириум от болката.

Лудата се отдръпна от волана, хвърли се върху него и нейните ръце сграбчиха шията му, дългите ѝ нокти се забиха дълбоко в плътта.

Премазвайки бялата преграда, камионът премина бордюра на пътя. Фаровете изметоха безполезно мрачната празнота на бездната. Камъните скърцаха върху калнищите, гумите захапваха присмехулно каменистия край. Всичко пукаше, всичко се разпадаше. За секунда камионът изглеждаше увиснал между небето и земята и после с един скок той се изгуби в мрака, там долу в дъното на долината.

Големият буик с каросерия от камионетка, с дълго чергило блестеше на сутрешното слънце, преминаваше без усилие стръмния път, който заобикаляше планината.

Стив Ларсън бе на волана, неговият брат Рой се бе свлякъл до неговата седалка.

Нищо не подсказваше родството между двамата мъже. Стив — едър, мускулест, рус, със сини, засмени очи имаше обветрения тен на тези, които живеят на чист въздух и слънце и изглеждаше по-млад от

своите 32 години. Бе облечен във велурен панталон и риза на каубой, чиито навити ръкави оставяха да се видят мускулестите му кафяви ръце.

Рой беше по-големият. Мургав, по-нисък с една глава от своя брат, той имаше тънки устни, и подвижни, малки ахатови очи. Неговите внезапни жестове, почти на пресекулки, създаваха впечатлението за човек, чиито нерви започваха да отстъпват под едно дълго спотаявано напрежение. Дрехите му на гражданин го правеха елегантен мъж, чужд в тази планинска местност.

Стив беше напуснал своя развъдник на лисици, там горе на върха на Сините планини, за да отиде на гарата и посрещне Рой, пристигащ от Ню Йорк. Двамата братя не се бяха виждали от години и Стив се питаше за причините на внезапното идване на Рой. Ако поне имаха малко приятелство помежду си... На гарата мрачното настроение на Рой не беше изненадало Стив и по време на първите две мили на пътуването двамата мъже размениха само десетина думи. Рой, нервен, не преставаше да гледа през задното стъкло, за да се увери, че не са следени. Тези потайни действия започваха даже да дразнят Стив, но знаейки колко неговият брат бе безразсъден, той се колебаеше да го заговори.

— Ти изглеждаш добре — каза той насиливайки се, за да започне разговор. — Върви ли ти в Ню Йорк?

— Чат-пат — измърмори Рой, извивайки шията си за сетен път, за да изследва пътя през задното стъкло на камионетката.

— Е, добре, прави ми удоволствие да те видя след толкова години — продължи Стив, не много сигурен в искреността си. — Какво те принуди да дойдеш така изведнъж? — Ако Рой криеше нещо, в което Стив бе убеден, това бе искрен повик за изповед.

Но Рой отговори уклончиво.

— Казах си, че малко смяна на въздуха ще ми бъде полезна — отговори последният, размърдвайки се. — Във всеки случай в Ню Йорк е много топло.

Той съзерцаваше с мрачен вид високите скални върхове, които прерязваха хоризонта. От която и страна да се обърнеше, един зад друг изникваха върхове — някои нащърбени, други заострени, трети заоблени, с пукнатини и хълмове, покрити със сняг, образуващи един заслепяващ спектакъл под слънчевите лъчи.

— Колко е зловещо твоето поле, нали? — каза Рой, впечатлен въпреки всичко.

— Прекрасно е! — възрази Стив. — Но ти ще намериш спокойствие след Ню Йорк. Аз съм на 20 мили от най-близката хижа и прекарвам доста седмици без нито едно посещение.

— Това напълно ме задоволява — отвърна Рой. — Имам намерението да си почина. — Той се завъртя отново на седалката, за да погледне през стъклото. — Да, това ме устройва добре!

После размисли за един миг и продължи:

— А на тебе харесва ли ти през цялото време да си сам? Това не те ли дразни?

— Чувствам се добре — възрази Стив — разбира се, понякога се чувствам изолиран, но имам много работа. Грижа се за повече от 100 лисици и се занимавам с тях съвсем сам.

Рой го изгледа с твърд и странен поглед.

— И какво правиш в това място, когато имаш нужда от жена? — попита го той.

Лицето на Стив се затвори.

— Справям се — отговори с очи, вперени в пътя. Той знаеше как Рой се отнася към жените.

— Винаги си бил истинска юфка с жените. Имаш сок от ряпа във вените си — подзе Рой, побутвайки шапката си с едно движение назад. — Казваш, че стоиш тук от години, без да си видял жена?

— Едва от година съм тук и нямам все още време да помисля за това — отговори кратко Стив.

Рой измърмори:

— Трябваше да доведа една. Мислех, че имаш някоя резервна.

Достигнаха до едно разклонение.

— Ще тръгнем надясно — каза Стив, променяйки темата. — Пътят наляво води към другата страна на планината до Окавил, на дъното на долината. Там винаги има голямо движение. Всички тежкотоварни камиони, които идват от Калифорния, преминават през Окавил. От тази страна, напротив, проникваме в планината.

— Изглежда, че там горе има преобрънат камион — каза внезапно Рой, посочвайки нещо с пръст.

Очите на Стив проследиха пръста и той веднага спря буика. Наведе се през вратата да изгледа скалистия склон, който се качваше,

за да се слее с пътя за Окавил на две хиляди крачки по-горе.

Това беше наистина един преобрънат камион. Лежеше на едната си страна, врязан между два бора.

— Защо по дяволите спираш? — запита Рой с раздразнение. — Никога ли не си виждал преобрънат камион?

— Разбира се, че съм виждал — отговори Стив, отваряйки вратата и скажайки на пътя. — Много даже съм виждал. Ето защо ще хвърля едно око на този. Сигурно там има някой беден тип, който е ранен. След бурята през последната нощ много е възможно още никой да не го е забелязал.

— Солидарността на планинари! — захили се Рой. — Добре, ще те придружа, от векове не съм си раздвижвал краката.

Те стигнаха до камиона след стръмен склон, през гъста трева и късове от разпилени скали.

Стив се изкачи по преобрънатия камион, за да изследва вътрешността зад счупеното стъкло, докато Рой, подпрян на вратата, се опитваше да си възвърне нормалното дишане. Катеренето го бе източило.

— Помогни ми! — извика му Стив. — Тук са шофьорът и една млада жена. Изглеждат мъртви, но искам да се уверя в това.

Той проникна във вътрешността, сграбчи ръката на мъжа. Тя беше втвърдена и ледена и Стив я пусна веднага с гримаса. Това беше мъртвец.

— Казах ти го — натърти Рой. — Сега да се чупим от тук.

От мястото, където стоеше, се виждаха километри от пътя. Нищо не помръдваше по прашната ивица, която се виеше около планината. За първи път от седмици Рой се чувстваше на сигурно място.

Стив се наведе, за да докосне младата жена, легната върху шофьора, ръката й бе хладка.

— Хей, Рой! Тя е жива! Не си тръгвай! Помогни ми да я измъкнем!

Мърморейки през зъби, Рой се изкачи на свой ред, гледайки през рамото на Стив.

— Хайде, ела! — каза той, хвърляйки едно око върху празния път. — Въпреки всичко няма да пускаме корени тук.

Стив повдигна нежно младата жена и я подаде на Рой през вратата. Докато той я поставяше върху капака на камиона, забеляза

шофьора.

— Боже мой! — възклика Рой задъхан. — Виж лицето на типа.

— Може да се каже, че бедният тип се е бил с котка — каза Стив, бързайки да излезе от камиона.

Рой взе едната ръка на момичето и я повдигна.

— Ето я твоята котка! — каза той. — Има още плът и кръв между ноктите ѝ. Знаеш ли какво си мисля? Шофьорът е искал да си поиграе малко с нея и тя го е ослепила, издрасквайки лицето му, и така са катастрофирали.

Разгледа момичето.

— Впрочем виж, тя има домошарска муцуна — продължи той. — Обзалагам се, че тази бедна юфка си е казал, че трябва да е качил някоя „лягай там“. Тя е истински красива. Не признавам за грешка на този тип факта, че е опитал. А ти?

— Вдигни я от там! — сухо каза Стив.

Двамата мъже заедно вдигнаха младата жена и я положиха върху гъстата трева. Стив клекна до нея, докато Рой остана прав до тях.

— Тя има голяма рана на главата си — каза Стив. — Трябва да се лекува незабавно.

— Остави! — каза Рой с раздразнение в гласа. — Остави я тук! Тя ще се оправи много добре. Една мадама, която пътува на стоп, е способна да се оправя сама. Не искам да се натоварваме с една жена. Ще се намери друг тип, който ще я открие и което ще му достави удоволствие.

Стив го наблюдаваше, без да каже нито дума.

— Не може и да става дума да я оставим тук — отвърна той решително. — Тя е ранена сериозно.

— Тогава да я закараме на пътя и да я оставим долу. Някой няма да закъсне да мине — каза Рой с бледо лице, оживено от тикове. — Нямам никакво желание да бъда замесен в тази история.

— Трябва незабавно да се лекува — продължи мирно Стив. — Няма никакво място около фермата, където мога да я оставя. Ще я отнеса вкъщи и ще потърся д-р Флеминг. Нямаш нищо против, нали?

Лицето на Рой бе грозно от сдържан гняв.

— Ти си като всички планинари, които прекарват живота си в планината! При първата пола, която мине, ти примираш. Хайде, търси доктора! Какво говориш! Ти си падна по тази мома, признай го!

Мисля, че ме баламосваше досега. Не си губиш времето, когато ти падне нещо под ръка.

Стив се изправи внезапно. За миг изглеждаше, че ще удари брат си, но възпря яда си и с уста, изкривена от презрение, каза:

— Не си се променил действително! Но няма да ме предизвикаш! Никога няма да се научиш. Имаш мозък на колежанин.

Обърна се и се наведе над младото момиче, раздвижи ръцете и краката му, за да се увери, че нищо не е счупено. То потрепери.

— Защо не я разсъблечеш — захили се Рой, — вместо да се задоволяваш да я опипваш?

Стив се направи, че не го чува, но тилът му почервя. Опира пулса на момичето и го почувства между пръстите си. То сигурно имаше треска.

— Ще направиш добре да я оставиш — продължи Рой. — Иначе ще съжаляваш.

— Затвори си устата! — възклика Стив, вземайки младото момиче в ръцете си.

— Окей. Да не кажеш после, че не съм те предупредил — рече Рой, повдигайки раменете си с безразличие. — Нещо ми подсказва, че тя ще ни донесе куп неприятности. Но след всичко не ми пuka, това е за тебе.

Стив премина пред него и започна да слиза бавно, предпазливо по склона към камионетката.

Силвър Фокс Фарм се издигаше в една долина, намираща се в сърцето на скалистия масив на Сините планини, на повече от 2000 метра над морското равнище. До там се стигаше по един път в планината, който се отделяше от главния път, виеше се четири-пет мили сред блокове от скали и борови гори, за да стигне до дървената хижа на Стив Ларсън. Къщата се издигаше на брега на езеро — бледо огледало от вода, изобилстващо от планински пъстърви.

Преди година Стив бе решил да напусне своята работа на застрахователен агент, за да се посвети на отглеждането на лисици. Беше спестил малко пари и когато откри мястото на своите мечти, направи покупката и се обзаведе. Отглеждането беше още в началото, но Стив се надяваше да има малко средства, за да ангажира персонал.

Най-лошото на мястото бе отдалечеността. Минаваха ден след ден, без да може да размени дума с някого. Говореше само на кучето си.

Идването на Рой можеше да разреши проблема, но Стив бързо разбра, че неговият брат щеше да бъде по-скоро извор на неприятности, отколкото компаньон. Вече съжаляваше за идването му.

Рой беше огледал хижата със зъл поглед, без да каже нито дума, и отиде да се изтегне на брега на езерото, оставяйки Стив да внесе сам в къщата младата жена, която още беше в безсъзнание.

Едва излязъл от полезрението на брат си, Рой изтича до бутика.

Хвърляйки към къщата потайни погледи, той вдигна капака, отви контакта, сряза пломбите и взе бушона, свали капака и отиде да седне под широката веранда.

От там можеше да чуе как брат му се движи във вътрешността на къщата. После се промъкна в големия хол, обгърна с един поглед селския комфорт и отиде право към стойката за оръжия. Една желязна пръчка във вид на скоба, снабдена с катинар, предпазваше пушките. Рой затвори катанеца и пусна в джоба си ключа.

Миг по-късно Стив влезе в стаята.

— Сложи ли момата да легне? — запита Рой с лукав вид.

— Достатъчно — рече Стив кратко. — Този начин на разговор не ми харесва. Запази брътвежите си за себе си, не ги обичам!

Рой последва брат си, хилейки се. Видя го да се качва в камионетката и да се опитва да я запали.

Все още стоеше облегнат на вратата на верандата, когато Стив, изпълнен с яд, изкачи стълбите тичайки.

— Ти си бърникал в камионетката — извика той, навеждайки се към брат си.

— Разбира се, и после?

Още веднъж Стив се опита да се обуздае.

— Взел си бушона на запалването. Съветвам те да ми го върнеш, Рой.

— Ще го запазя. Бях те предупредил да я оставиш там, където беше онзи скакалец. И сега тя ти е на ръцете. Никой няма да идва, докато съм тук, никой няма да мръдне, докато не дам пълномощие.

Стив присви юмруци.

— Слушай, Рой. Не знам какво имаш в черепа си, но няма да те оставя така. Дай ми бушона или ще ти го взема! Не искам да ставам

лош, но съм решен да не понасям твоите идиотщини.

— Ах, така ли? — каза Рой, отстъпвайки крачка. — А за това какво ще кажеш?

Един пистолет се появи в ръката му като по чудо. Един автоматичен 38, грозен, ощърбен.

— Все на същото мнение ли си? — запита той с пистолет, насочен в гърдите на брат си.

Стив отстъпи с трепереща брадичка.

— Ти ставаш луд, бога ми! Остави това!

— Ще дойде време да разбереш на какво се дължи това — започна Рой с прекъсващ и глух глас. — Слушай добре! Ще ти пусна един куршум в кожата, без да ми трепне окото, брат не брат! За мене ти си едно говедо. Опитай само да мръднеш и ще те направя на решето.

Отстъпи и седна на балюстрадата, държейки небрежно револвера между пръстите си.

— По-добре да узнаеш веднага. Имам неприятности и затова съм тук... Тук е идеално скривалище и никой няма да се сети да ме търси тук. И няма никакъв си д-р Флеминг да отиде и разказва на всичките си загубени болни, че ме е видял при тебе. Това е така, дали ти харесва или не. Малката и ти трябва да останете тук, докато съм готов да се чупя. И не се опитвай да ме изиграеш, пистолетът ми гърми сам и има доста откачени като теб, които са го опитали.

Стив се беше съвзел, но все още не можеше да повярва, че брат му говори сериозно.

— Но виж, това е лудост. Рой, трябва да потърся доктора за малката. Хайде, дай ми бушона и ме остави да тръгна.

— Имаш твърда глава — захили се Рой. — Аз работих с Барни Банкера, това говори ли ти нещо?

Стив беше чел статии за Барни Банкера. Той беше като Джон Дилинжър, нещо повече.

— Какво говориш? — запита. — Но Барни беше убиец!... Полицията го търси!

Рой започна да се смее.

— Миналата година — каза той — аз обирах банки. Събрах си куп пари. Бях човекът на Барни. По дяволите, плащаше добре.

— А, ето каква била работата! — каза Стив с изненада, примесена с презрение. — Трябваше да се досетя, че си се сдружил с

гангстерите. Ти винаги си бил тип без характер, Рой.

Рой бутна пистолета в калъфа, който беше под мишницата му, и каза:

— Добре mi вървеше. Може bi в момента малко скучая, но това няма да трае дълго и ще мога да похарча парите, които съм отделил на страна. Не съм като тебе беден планинен, да отида и да се затворя в това поле с нищо друго, освен с лисиците за компания. Зная да живея!...

Стив напредна бавно към него.

— Ще направиш добре да mi дадеш този пистолет — каза той.

Рой направи гримаса, ръката му описа жест и проблесна светкавица. Детонацията събуди ехото от другата страна на езерото. Нещо беше докоснало ухото на Стив с леко бръмчене.

— Ще ti залепя също така лесно в черепа нещо такова — рече Рой — и ако ti се правиш на глупак, няма да се лиша от това удоволствие. Сега си предупреден.

Той се завъртя на пети и стигна до хола, където се настани в един фотьойл.

Стив остана сам на слънцето, нерешителен. Този път бе разбрали. Рой ще го направи, както говореше. Той не мислеше за себе си, а за бедната млада жена в безсъзнание, която бе простирана на неговото легло. Трябваше да се заеме с нея, понеже д-р Флеминг нямаше да дойде. За щастие Стив имаше аптечка и знаеше да прави превръзки.

Като преминаваше през салона, Рой декларира с провлечен глас:

— Сложих ti карабините под ключ. Ако има да се стреля, аз се заемам с това занапред.

Без да го погледне Стив достигна стаята си и се приближи до ранената.

Той разгледа резката, която тя имаше на черепа си, и отиде да търси кутията с превръзки, буркан с вода и салфетки.

Свършваше с поставянето на последната игла, за сигурност, когато младото момиче изпусна малка въздышка и отвори очи. Тя го изгледа с големите си очи и постави ръка на главата си.

— Боли ме главата — каза тя. — Какво е станало? Къде съм?

— Намерих vi на пътя, в планината. Станала е катастрофа с камиона vi. Не се беспокойте. Имате рана на главата, но не е тежка.

— Камион? — промълви тя с помътнял поглед. — Какъв камион? Не си спомням...

Внезапно тя се опита да седне, но Стив я застави нежно да легне отново.

— Не си спомням, не мога да мисля. Нещо ми е станало на главата.

— Не се беспокойте — каза нежно Стив, — всичко ще се оправи. Опитайте се да поспите, ще бъдете съвсем добре след малко сън.

— Но не зная какво ми се е случило — възкликна младото момиче, сграбчвайки ръката на Стив. — Страх ме е, не зная даже коя съм аз!

— Това скоро ще се оправи — каза Стив. — Трябва да си починете и особено да не се измъчвате. Когато се събудите, паметта ви ще се върне и всичко ще дойде на мястото си.

Тя затвори очи.

— Вие сте добър — каза тя нежно. — Останете до мене, моля ви, не ме напускайте!

— Ще остана тук — каза Стив. — Не се беспокойте.

Тя остана неподвижна един момент и после изпадна в безсъзнание.

В другата стая Рой, инсталиран в един фотьойл, изглежда размишляваше. Ако не беше момичето, той можеше да остане тук, без нищо да каже на брат си, но занапред трябваше да се пази. Стив беше от тези хора, които, ако ги изненадат, с тях беше свършено. Близо до вратата нещо помръдна. Рой скочи с ръка на пистолета. Едно голямо белезникаво куче влезе в стаята, въртейки опашка.

— Мръсно животно — рече Рой с пресилен смях. — Така ме изплаши...

Той ядосано ритна кучето и го изпрати в коридора да търси господаря си.

Стив се намираше пред нов проблем в момента, когато кучето прекрачи прага на стаята. Той току-що реши, че не може да остави това младо момиче съвсем облечено върху леглото си, но все още се колебаеше да я съблече. При това нямаше друга възможност. Най-близката жена се намираше на трийсетина мили от другата страна на планината. Впрочем, той не можеше да отиде да ѝ поиска помощта.

Влизайки в стаята, кучето му донесе известно облекчение.

— Здравей, Спот — възклика той. — Навреме идваш!

Но с плачливо ръмжене, с настръхнала козина кучето отстъпи към вратата.

— Какво ти става, идиот? — запита Стив учудено.

Кучето само гледаше младото момиче, после отстъпи бавно, с плачливо излайване се изнiza по дължината на коридора и изскочи навън.

— Бога ми, всички са мръднали в тази къща — измърмори Стив.

Отвори чекмеджето на шкафа, взе от там най-хубавата си пижама от бяла коприна. Скъси й ръкавите, същото направи и с крачолите. После, съдейки от размерите на момичето, заключи, че всичко е наред.

„Хайде!“, помисли той, пожелавайки си тя да не се събужда в момента. Започна да разкопчава роклята ѝ. В единия ръкав намери бродирана носна кърпа „Карол“. Преобърна я между пръстите си. Карол. Карол коя? Коя беше тя? Откъде идваше? Беше ли възможно наистина да загуби паметта си? Да не знае какво ѝ се е случило? Даже да не знае коя е? Той я изгледа просната върху леглото. Беше прекрасна. Не е от тези момичета, които правят автостоп. Зад всичко това имаше някаква тайна.

II

Измина една седмица.

Седмица, твърде трудна за Стив, който трябваше да изпълнява всичките си задължения във фермата, да готови и лекува Карол. Рой даже не се опита да му помогне. По-голямата част от времето си той прекарваше сгущен върху една скала, откъдето можеше да следи планинския път и оставаше там с часове, с поглед, фиксиран до затъпяване върху пустата долина.

Стив наистина беше отгатнал, че някой или нещо безпокоиеше брат му. Този ужас, мислеше си той, предизвикващ в Рой луд страх и от него идващо по-голямата част от злото му настроение. Стив разсъждаваше правилно, тъй като, след като не се случи нищо до третия ден, Рой изглежда се отпусна, започна да показва по-малка враждебност и накрая престана да пази. На края на седмицата той беше станал почти приятелски настроен, поне в тези граници, които egoизмът и цинизмът му позволяваха. Но той бе твърдо решил да попречи на Стив да напусне Сините планини, докато беше там, и Стив трябваше да се подчини.

Карол заемаше стаята на Стив, двамата братя разделяха едничката свободна стая. Така Стив виждаше лудото нервно напрежение на брат си. Рой спеше много малко, през нощта се въртеше и ако заспеше, се събуджаше при най-малкия шум.

Карол бързо се възстановяваше. През първите дни бе много зле и Стив трябваше почти постоянно да бди над нея. Като спадна температурата, раната започна да се затваря и младото момиче бързо възвръщаше силите си.

Въпреки това, паметта ѝ се губеше. Не пазеше никакъв спомен за онова, което ѝ се беше случило преди катастрофата. Нямаше никакъв спомен за Гленвиев, никакъв спомен даже за своята личност. Изпитваше пълно, почти детинско доверие към Стив и с времето обичайният етиケット между един мъж и една жена щеше непременно да изчезне. Карол бе напълно неспособна да се грижи за себе си и

странна интимност се установи между тях. Това разтърсваше Стив и събуди у него дълбоко чувство към Карол, което скоро прерасна в любов.

Стив никога не беше дързък с жените. Докато Карол беше болна и почти в безсъзнание, той изпитваше към нея чувства, които можеше да изпитва към една сестра, ако имаше такава. Той я обгради с всички необходими грижи. Но веднъж оздравяла, Карол остави без всякакви задръжки да проличи, че го обича и Стив не можеше да устои.

След като стана на крака, Карол следваше Стив на всяка крачка, превърна се в нещо като тяло без душа. Тя бе щастлива само с него, той представляваше главната ос, около която се въртеше животът ѝ занапред.

Не знаейки за умствените смущения на Карол, от нейното поведение Стив заключи, че раната на главата не беше само изтрила в нея всичките спомени, но още по един необясним начин бе унищожила у нея целия умствен резерв на възрастния човек, оставяйки ѝ един детски манталитет. Той си повтаряше, че не може при нейното състояние да ѝ засвидетелства любовта, която тя му показваше.

От друга страна, Рой си даде бързо сметка, че Карол може да бъде една лесна плячка и постоянно мислеше за нея. Карол не го удостояваше с никакво внимание, нейното съзнание бе напълно заето със Стив, но Рой бе убеден, че ако се намереше случай, тя нямаше да се откаже от него.

Една сутрин, когато се излежаваше на брега на езерото, той я видя да слиза по пътеката между боровете. Стив, зает в хижата, не се виждаше и Рой, решен да опита шанса си, ѝ пресече пътя.

— Добър ден — каза той, разглеждайки я. Тя беше прекрасна под бледото слънце, нейната красота възпламени у него желанието. — Къде отивате?

— Да дам ядене на лисиците — отговори тя със своя почти равен и безразличен глас. — Ще намеря Стив — продължи тя. — Вие ми прочрите.

— Но аз исках да си поговорим — каза Рой, приближавайки се още. — Време е ние двамата да се запознаем малко повече.

— Отивам да видя Стив — повтори тя, опитвайки се да се изпълзне отстрани, но той ѝ препречи пътя.

— Да оставим Стив, където е. Хайде, бъдете любезна. Харесвате ми, малката! Луд съм по вас, кълна се!

Той я сграбчи и я привлече към себе си. Тя се остави, без да показва и най-малкия интерес. Очите ѝ все още бяха обърнати към хижата. Рой я прегърна и притискачки я към себе си, чувствуващ косите ѝ по своето лице. Имаше впечатлението, че държи в ръцете си манекен от големите магазини, но си даваше, макар и смътно, сметка за пълната апатия на Карол. За него три седмици без жена беше много. Впрочем, той не си спомняше някоя жена да е оставала пасивна в момента, когато можеше да я прегърне както си иска.

— Оставете ме, моля ви — каза важно Карол. — Искам да отида и да намеря Стив.

— Той няма да отлети — рече Рой, прегъвайки я в ръцете си.

Той потъна в нейните големи празни очи, преди да впие устните си в нейните. Устата на младата жена остана напълно неподвижна под неговата, ръцете ѝ оставаха отпуснати по дълбината на тялото. Тя не се отдаваше, но не умееше да оказва съпротива.

Кръвта биеше по слепоочията на Рой, докато той трескаво опипващи с ръцете си тялото на Карол и я накланяше надолу. Усили прегръдката си.

Внезапно той почувства, че го теглят назад и пускачки Карол с една ругатня, забеляза тревожното и потресено лице на Стив. Преди да е имал възможност да измъкне пистолета си, юмрукът на Стив се стовари точно в челюстта му и той падна силно зашеметен върху земята, покрита с борови иглички.

— Ако започнеш отново, ще ти извия врата — декларира спокойно Стив, прекара ръка по талията на Карол и се отдалечи с нея.

— Елате — каза ѝ той, — да се върнем в къщата.

— Защо го ударихте? — запита тя, щастлива, че върви редом със Стив. — Това ми беше безразлично.

— Не искам да ви причинява страх — отговори той, хвърляйки ѝ учуден и бърз поглед.

— Не се страхувах. Но не го обичам — рече Карол. — Ако вие не желаете той да започне отново да се държи така с мен, няма да го оставя. Не знаех, че не сте искали.

— Не — отвърна Стив, когото това разсъждение остави загрижен. — Не искам да започва отново.

Рой ги гледаше как се отдалечават и се надигна бавно. Той изпитваше чудесно чувство от констатацията си, че Карол му се отдава, че почти забрави нанесения му от Стив удар. Беше целувнал Карол! Това беше равнозначно да открадне бонбон от дете. Ако Стив не ги беше чул... беше готово!

Нощта беше спокойна и тиха. Лек бриз караше дърветата да потрепват и водата плискаше леко в носа на кея.

Рой мислеше за Карол. Питаше се дали може да излезе от стаята, без да събуди брат си. Ако успееше да достигне до стаята на Карол, останалото не беше трудно — в това беше сигурен. Идеята да я подържи още малко в своите ръце го стимулираше. Надигна се и погледна Стив. В същия миг той усети, че нещо се движи навън. Желанието му го напусна и той седна на леглото си с тупкащо сърце.

Страхът го сграбчи, той остана смазан, гледайки втренчено прозореца. Чу леки стъпки по верандата и после още една. Някаква дъска изпуска, стъпките се приближаваха.

Рой сграбчи Стив и го разтърси силно.

Стив се събуди веднага и седна, а пръстите на Рой го стискаха конвулсивно за ръката. Като видя оловносиньото лице на брат си, той веднага отгатна, че става нещо ненормално.

— Какво има? — запита той тихо.

— Някой, там навън! — каза Рой с треперещ глас. — Слушай!

Стив скочи от леглото и се спря, виждайки сянка на прозореца.

— Това е Карол, идиот! — каза той. — Да отидем при нея, съзвземи се.

Рой едва дишаше, дъхът му свиреше през стиснатите зъби.

— Карол? Какво прави? Сигурен ли си?

— Виждам я — отвърна Стив, сгущен до прозореца.

След мигновено колебание Рой се присъедини към него. Карол крачеше по верандата надлъж и шир. Беше с пижамата на Стив, краката й бяха боси.

— Малка грация! — каза тихо Рой. — Какъв страх ми причини!
Какво прави там?

— Мълчи! — промълви Стив. — Тя може би е сомнамбул.

Рой изръмжа. Сега, когато вече не се страхуваше, видът на босата Карол с копринената бяла пижама, с червеникавите коси, плуващи по раменете ѝ, предизвикваше огън в жилите му.

— Хубава гледка, нали? — изрече той гласно мислите си.

Стив направи нетърпеливо движение. Беше обезпокоен и се питаше защо младото момиче върви напред и назад.

Внезапно Карол се спря, погледна към тях, като че ли се съмняваше, че я наблюдават. Светлината на луната я освети и двамата мъже с голяма изненада видяха, че изражението ѝ напълно се е променило. Лицето ѝ бе сгърчено, деформираните черти ѝ придавах потаен, почти животински вид. Един нервен тик беше дръпнал настани устата ѝ и синьо-зелените ѝ очи бяха като стъкло, без израз в погледа. Стив едва се разпознаваше.

Спот виеше жално в другия ъгъл на двора и Карол се обърна живо в тази посока. В цялото ѝ поведение имаше нещо неуловимо, гъвкаво и котешко, опасно... И после, когато Спот започна отново да вие, тя прекрачи през прозореца на своята стая.

— Е, добре, какво ще кажеш за това? — попита Рой с развълнуван глас. — Видя ли ѝ физиономията? А очите?

— Да — отвърна Стив замислен. — Ще бъде по-добре да отида да видя какво прави.

— Внимавай да не ти издере очите — каза Рой със смях, който звучеше фалшиво. — Тя е способна на всичко в това състояние.

Стив се облече, взе електрическо фенерче и тръгна по коридора към стаята на Карол. Отвори леко вратата.

Карол беше легнала, очите ѝ бяха затворени и светлината на луната я осветяваше. Изглеждаше така хубава и спокойна както обикновено. И когато Стив я повика, тя не отговори.

Той остана за миг на вратата, за да я погледа, после отиде да си легне отново.

Тази нощ спа зле, както и Рой.

Сам Гарънд и Джо чистеха линейка в големия гараж на лудницата в Гленвиев.

— Не гледай! — каза Сам, търкайки каросериета. — Идва този проклет журналист.

Джо остави да му се видят двета изкуствени зъба...

— Харесва ми този тип! Има нещо в идеите му! Не мислиш ли, че можем да му измъкнем малко мангизи?

— Аз съм за! — каза Сам, отстъпвайки, за да се полюбува на хромирани и блестящи фарове.

Фил Магарт — едър, слаб, малко бохем на външен вид, се приближаваше към тях с небрежна стъпка. Цяла седмица той бе бродил в околностите, опитвайки се да намери някакви достоверни сведения за избягалата болна от Гленвиев, но освен кратката декларация на д-р Травър и куртоазното „Чупете се от тук“ от шерифа Камп, не можа да изтръгне от никого нищо.

Магарт, репортер за областта и в същото време специален кореспондент на доста вестници от Мид-Уест притежаваше учудващ нюх да измъква сензационни информации и той чувстваше, когато зад различните хроники се криеше интересна история... сега той трябваше да успее да я открие. След като бе опипвал във всички посоки без успех, реши да види какво можеше да се измъкне от Гарънд и Джо.

— Здравейте, момчета! — провикна се той, появявайки се внезапно над капака на колата. — Намериха ли я вашата откачена?

— Не се мъчете да ни питате нищо, Фил — каза Гарънд, започвайки да лъже отново. — Ние сме чиновници и това е всичко. Нали, Джо?

— Както казваш — отвърна Джо и намигна на Магарт.

— Смятах, че знаете нещо — каза Магарт, подрънквайки парите в джоба си по твърде подсказващ начин. — Името на момичето, например. Ако искате да знаете, имам още място за разносчи в моето командировъчно.

Равнодушният вид на Гарънд и Джо изчезна като по чудо.

— Какво място по-точно, Фил? — предпазливо се осведоми Гарънд.

— Много почтено. Впрочем, ако знаете нещо, сега е моментът да раждате, мои малки агънца.

— Ние искали — каза Гарънд, гледайки през рамото му. — За 1000 долара ще отговорим, нали, Джо?

— Съгласен — рече Джо, потривайки ръце.

Магарт измъкна от джоба си пачка банкноти, от която отдели четири по 25 долара.

— Не бих дошъл тук без бисквити. Мислех си, че накрая ще се разберем. Хайде, слушам.

— Това е наследницата на Джон Бландиш — каза Сам, вземайки банкнотите. — Какво ще кажете?

Магарт напредна една крачка.

— Какво искате да кажете? — възклика той с дрезгав глас. — Какво плямпате?

— Това е точно така, както ви го казах — рече Сам, подавайки две от банкнотите на Джо. — Вие сте чували да се говори за Джон Бландиш. Е, добре, този тип имаше дъщеря, която беше отвлечена...

На другия ден сутринта Стив и Карол закусваха сами. Рой беше станал рано да отиде да лови пъстърва.

— Добре ли спахте тази нощ? — попита небрежно Стив, наливайки кафе.

— Сънувах — отговори тя. — Аз винаги сънувам.

— Но вие сте се будили през нощта? — Стив се усмихваше. — Стори ми се, че някой се разхожда в къщата. Może би аз също съм сънувал?

— О, не! — отговори тя, докосвайки слепоочията си със своите дълги и фини пръсти. — Но трябва да се е случило нещо... Не мога да си спомня!... Не си спомням повече нищо. Страхувам се. — Тя протегна през масата ръката си и сграбчи ръката на Стив. — Не зная какво щеше да стане с мене без вас. Чувствам се толкова спокойна, когато сме заедно.

Стив помилва ръката ѝ, усмихвайки се притеснено.

— Въпреки всичко, сега сте добре — каза той. — Какво сънувахте, Карол?

— Не си спомням действително добре. Имам чувството, че винаги без край сънувам едно и също. Винаги се отнася до една сестра. Не зная точно какво прави, но винаги е една и съща жена. Има ужасен поглед и аз винаги я виждам надвесена над мене. Толкова ме е страх по време на моите сънища, че се събуждам ужасена, с туптящо сърце и тъмнината още повече допринася за моята уплаха.

През целия ден Стив се измъчваше, мислейки за Карол и все още разсъждаваше, когато в падналата нощ Рой се върна.

Рой остана мълчалив и намръщен, докато дойде часът за лягане. Той не изпускаше Карол от очи.

Беше вече си легнал, когато Стив влезе в стаята, след като беше затворил всичко. Рой се преструваше, че спи.

Стив го изгледа, повдигна рамене и легна. Беше се раздразнил от фасоните на брат си и желаеше само едно — да се освободи от него.

През нощта Рой седна, повика брат си полугласно и виждайки, че той не отговаря, отблъсна леко одеялата. Трепереше от желание. През целия ден не беше престанал да мисли за Карол, решен да се отправи към нея през нощта, щом Стив заспеше. Карол се беше оставила да бъде прегърната без съпротива. Всичко щеше да бъде лесно при условие, че ще може да напусне стаята, без да събуди Стив.

Стив се размърда в съня си и Рой зачака неподвижен, готов да легне отново в леглото си, но брат му не се събуди. Тогава той леко напусна стаята, затвори вратата с наострени уши.

Стаята на Карол беше разположена в дъното на коридора. Не се чуваше никакъв шум, освен вятъра, брулещ листата, и плясъкът на водата на езерото.

Рой се плъзна по дълбината на коридора, спря се и се ослуша пред вратата на Карол и като не чу нищо, натисна дръжката и влезе.

Карол беше легнала. Ръцете ѝ бяха голи, косите ѝ като пламък се разстилаха върху възглавницата. При лунната светлина нейното лице беше много красиво. Когато Рой влизаше, тя отвори очи. Не изглеждаше уплашена. Очите ѝ имаха спокойно изражение.

— Добър вечер, малката ми! — каза Рой. Той не успяваше да намери думи, цялото му тяло гореше от треска. — Дойдох за малко да ви направя компания.

Карол не отговори, а го изгледа как прекосява стаята.

— Вие не се страхувате от мен, надявам се?

Красотата ѝ предизвикваше у него тръпки.

— О, не — каза тя нежно. — Аз помислих, че вие ще дойдете.

Сънувах ви.

Рой подскочи.

— Вие сте имали желание да ме видите? — попита той, не вярвайки на ушите си и седна до нея на леглото.

Тя го изгледа важно.

— Аз почувствах вашите очи върху себе си по време на вечерята. Вие не ме изпускахте от поглед. Бях убедена, че ще дойдете.

Рой широко се усмихна.

— И аз мислих за вас през целия ден — каза той, поставяйки ръката си върху топлата и мека ръка на Карол, която тя не изтегли. — Исках още да ви целуна.

— Стив не иска.

— Стив няма да узнае нищо. Той спи. Това ви харесва, нали?

Рой беше приближил лицето си до нейното и докосна с ръцете си гърдите ѝ. Тя не помръдна, но го изгледа, като че ли не го вижда.

— Разкопчай това! — каза той, посочвайки копчетата на пижамата. — Хайде, Карол, хайде! Не ви желая злото.

За негово голямо учудване младото момиче с механичен жест разкопча пижамата си и той почувства нейната кожа.

— Вие сте красива, малката! — каза Рой, без да знае много добре какво приказва. — Вие сте прекрасна! — повтори той и сложи ръцете си върху нейните гърди.

Втренченият поглед на Карол се забули и изглежда, че тя едвам чуваше това, което той говореше.

Рой плъзна своите ръце зад гърба на момичето и го повдигна. Внезапно Карол се засмя с металически смях, който го изненада.

— Какво впрочем е толкова смешно? — запита той ядосано и жадно впи устни в нейните.

За миг тя остана неподвижна под него, после ръцете ѝ се изпънаха като пружини от стомана, плъзнаха се зад тила на Рой и брутално го сграбиха за шията и раменете, а зъбите ѝ се забиха в устните му.

В другата стая Стив се събуди, подскачайки. Допреди секунда той беше потънал в дълбок сън, а сега бе седнал върху леглото си с опулени очи. „Какво ме събуди така?“, се питаше той и хвърли поглед към леглото на Рой, разположено в най-тъмния ъгъл на стаята. Стори му се, че различава смътно контурите на брат си и погледна през прозореца. „Карол ли е излязла пак?“ Беше ли това причина за внезапното му събуждане?

Стана от леглото си и отиде до прозореца. На верандата нямаше никой. Той забеляза Спот близо до хангарите. Кучето гледаше към къщата, но оставаше мълчаливо.

Стив поклати глава, прозя се и реши да легне отново.

„Трябва да съм сънувал!“, си каза той и после нещо го подтикна да погледне към леглото на Рой. То бе празно. Една-единствена мисъл го прониза: Карол! И той се втурна към вратата.

В същия миг ужасен рев от болка се разнесе в къщата. Последва тишина, после един плачещ глас запъшка:

— Стив! Бързо! На помощ!

Косите на Стив настърхнаха, като чу гласа на Рой и напълно полудял той се спусна по коридора.

Рой идваше към него, прегърben на две, с длани бе обхванал лицето си, кръвта бликаше между пръстите му и падаше на големи капки върху пода.

— Какво ти е станало? — заекна Стив, зяпнал от изненада и вледенен от ужас.

— Очите ми! — изпъшка Рой. — Тя ме ослепи! Помощ, Стив! За бога, направи нещо!

Стив го сграбчи.

— Какво си й направил? — извика той, отблъсквайки ранения.

Изтича до стаята на Карол, намери я празна, забърза към прозореца и внезапно се спря вкаменен.

Карол, застанала права върху най-високата дъска на верандата, гледаше в неговата посока. Бюстът ѝ беше гол, на лунната светлина очите ѝ блестяха като на котка.

Стив остана замръзнал на мястото си. Той никога не беше виждал такава прекрасна дива красота. Косите на Карол блестяха като червена мед в белезниковата светлина на луната, върху тъмния фон на стената кожата ѝ имаше блясъка на бял сатен. Тя стоеше там с гърди като чаши, с вдигнати ръце, разперени пред нея като нокти на хищник. Приличаше на някое диво създание, което дебне. Гледката беше като чуден спектакъл, който изненада Стив и от който той изпитваше никаква странна езкалтация.

После Карол се завъртя, слезе по стълбите и тичешком прекоси двора.

— Карол — извика Стив. — Карол, елате!

Но с невероятна бързина тя беше изчезнала в боровата гора.

Не знаейки какво да прави, Стив остана на мястото си. Пъшканията на брат му го отведоха в коридора.

— Съвземи се малко, виж! — каза той не без нетърпение. — Не може да си толкова зле.

— Казвам ти, че тя ми извади очите. Боже мой — изрева трескаво Рой и махна ръцете си.

Стив отстъпи, обхванат от желание за повръщане.

Очите на Рой плуваха в кръв. Дълги, жестоки белези прекосяваха челото, клепачите и бузите му. Рой изглеждаше в момента много зле. Той се облегна на стената, като пъшкаше и трепереше от главата до петите.

— Спаси ми очите! — замоли той. — Не допускай да остана сляп! Не ме напускай, Стив! Тя ще се върне пак. Боже! Луда е! Това е престъпничка... виж какво ми направи!

Стив го взе и като го влачеше наполовина, успя да го просне на своето легло.

— Успокой се малко — каза той кратко на жалко хълцащия Рой.

— Ще те превържа. Но се опитай да се успокоиш малко.

Отиде да потърси портативната аптечка, постави един чайник на огъня.

— Не ме напускай! — пъшкаше Рой. — Не виждам повече. Тя ще се върне.

— Добре, добре! — му извика Стив от кухнята, нервиран също. Той се върна в стаята. — Сега идвам. Ще ти измия очите. Без съмнение, не виждаш нищо, понеже те кървят.

— Аз съм ослепен, зная добре, че съм ослепен! — изпъшка Рой.

— Не ме напускай, Стив. Те са по следите ми... ще ме убият, ако успеят да ме открият. И сега съм безпомощен. Не мога сам да се спася.

— Кой е по следите ти? — запита Стив твърдо, наливайки хладка вода в една паница.

— Съливан — призна Рой, а ръката му опипваше да намери брат му. — Това нищо ли не ти говори? Никой не ги познава. Те работеха леко... това са наемни убийци. Барни Банкера ги е наел на служба, за да ме свалят.

— Няма да дойдат да те свалят тук! — каза Стив. — Тук си на сигурно място. Ще ти измия очите. Малко може би ще те заболи от това.

— Не ме докосвай! — извика Рой, отдръпвайки се. — Не мога повече да понасям и най-малките болки!

Стив зачака.

— Какво си направил на Карол? — запита той, когато му се стори, че Рой е малко по-спокоен.

— Нищо, тя имаше желание да отида да я видя, каза ми го. Остави ме да я целуна. После не можах да се откопча от нея. Боже мой! Каква сила! Държеше ме за врата... Ухапа ми устата! Беше ужасно... очите ѝ светеха! Аз се борих и в момента, когато щях да се освободя, тя ми издра лицето със своите нокти. Може да се каже с ноктите на тигър. Тя беше луда... едно истински диво животно!...

— Тя се е уплашила — каза Стив със свито сърце. — Бях ти казал да не се въртиш около нея!

— Ако Съливан дойдат сега... какво ще правя аз? Ти не ще ги оставиш да ме убият, нали? — Рой седна и затърси трескаво под възглавницата си. — Дръж! Вземи моя пистолет. Стреляй на месо... ти ще ги разпознаеш веднага...

— Успокой се — каза нетърпеливо Стив. — Тук няма от какво да се страхуваш.

— Ти не ги познаваш. Това са наемни убийци, убийци по занаят. Те никога не изпускат типа, когото са ангажирани да очистят. Барни им плаща добре. Ще ме намерят, зная добре, че ще ме намерят...

— Но защо? — запита Стив. — Каква е причината да те убиват?

Рой го сграбчи за сакото.

— Барни и аз ограбихме една голяма банка. Аз изчезнах с всичките мангизи. Барни ме беше премятал много пъти и аз се бях зарекъл, че няма да ги отнесе в рая. 20 000 долара! Можах да ги отделя настриани, но Барни натовари Съливан да уредят случая. Той знае добре, че те ще ми надупчат кожата и ще го направят!

Два гарвана...

Това определение напълно подхождаше на Съливан. С черни пардесюта, с панталони кройка „стъпка на слон“, черни остри обувки и шапки от черно кече те представляваха една двойка с достатъчно зловещ вид. Около дебелите си яки и двамата имаха по едно черно копринено шалче.

Преди няколко години те представляваха главната атракция на един малък амбулантен цирк, в програмата на който фигурираха като

Братя Съливан. Но те не бяха братя. Всъщност се наричаха Макс Геза и Франк Курт. Те бяха професионалисти по хвърляне на нож, забележителни стрелци и илюзионисти от първо качество. „Гвоздеят“ на програмата им беше да хвърлят намазани с фосфор ножове около една жена, която стоеше пред дъска, обвита с черен велур. Сцената потъваща в мрак, публиката не можеше да види нищо, освен ножовете, които един по един се забиваха на дъската около младата жена на разстояние около пръст от тръпнещата ѝ кожа. Сензационна атракция, която Съливан биха могли да експлоатират години, ако не се наситиха на цирка и особено на своята партньорка.

Всъщност тя бе тази, която им засили желанието да прекъснат контракта. Това беше една достатъчно хубава малка кукла, която проявяваше много благосклонност към тях, но за нещастие не можеше да разбере начините да я прояви и да направи номера на Съливан съвършен. Нещо повече, към своите трудности прибави и това, че се влюби в един клоун.

Съливан опитаха да намерят друга партньорка, но за заплатата, която даваха, не можаха да намерят млада жена, не само склонна да устоява пред хвърчащите ножове, но и на техните любезности извън служебните часове. Тогава рутината на цирка започна да ги дразни и те обявиха на менажера, че искат да заминат, но той отказа да ги освободи от ангажимента им.

— Номерът ви е най-важната атракция в спектакъла — заяви той и това беше самата истина.

И така, една хубава вечер Макс намери решение на техните проблеми. Той хвърли ножа точно в целта. Вибриращото острие се заби в младата, задъхана до дъската, покрита с черен велур, жена, пробивайки ѝ гърлото... Така се свърши с номера, партньорката, контракта... Макс се учуди защо тази толкова приста идея не му беше дошла на ума по-рано.

Пак на него дойде идеята да станат наемни убийци. От смъртта той изпадаше в необикновена екзалтация. Да отнеме живота на някое същество за него означаваше да бъде равен с Бога и той винаги с удоволствие се считаше за човек, стоящ над простосмъртните. Нещо повече, желаеше да спечели големи пари, понеже беше раздразнен от посредственото съществуване в цирка.

„Има куп хора — мъже и жени, които желаят да се отърват от някого“, разсъждаваше той. Един професионален убиец всъщност е желан за обществото. Тъй като не могат да се открият подбудите на едно убийство, извършено от такъв човек, убиецът има големи шансове да не бъде заподозрян. Нещо повече, при тяхната отлична подготовка за екзекуция те не се излагаха на никакъв рисков.

Франк посрещна проекта благосклонно. Той не беше силен в това, което се нарича идеи, но бе роден ентузиаст. Макс знаеше, че няма да намери по-добър съдружник. Двамата побратими обявиха новината за предлаганите услуги. Те се ангажираха да ликвидират когото и да е било срещу скромната сума от 3000 долара и по 100 долара на седмица за разносите. Самите Съливан бяха изненадани от успеха, с който тяхната идея бе приета в някои среди и от броя на мисиите, с които бяха натоварени веднага.

Те кръстосваха страната в мощнен черен пакард. Всъщност това наистина бяха два зловещи гарвани, които носеха със себе си в тишина и мистерия смъртта. Никога никой не ги откри. Полицията не ги познаваше, понеже техните жертви не се осмеляваха да поискат охрана отластите. Понякога набелязаният надушваше нещо и се криеше. Това не притесняваше никак Съливан. Беше им безразлично дали да преследват и гонят жертвата или да се спрат пред нейното жилище с кола и да я повалят на прага. Всичко, което им трябваше предварително, беше снимка с името и последния адрес на „клиента“. Да го открият беше част от задачата им. Нямаха големи нужди. Те не се докосваха никога до трите хиляди долара, грижливо ги пестяха, докато дойде времето да се оттеглят от работата. Имаха страст към птичките и двамата бяха разработили проект на обширно предприятие за отглеждане на птици, за да се настанят там, когато вече ще са натрупали необходимия капитал.

Барни Банкерът беше влязъл във връзка с тях на другия ден, след като Рой му беше измъкнал от лапите половината плячка от обира на банката. Съливан приеха да екзекутират Рой за сумата 5000 долара. Те прецениха, че ако Барни — тази голяма клечка, разполагаща с глутница от убийци, идваше да ги търси, това означава без съмнение, че той счита за задачата за трудна и продължителна. За да не харчат пари от джоба си, те поискаха по-голяма сума.

Трудно беше, разбира се, да се намери Рой. Той беше предупреден, че Съливан са го взели на мушка и скороизчезна от всички места, които обикновено посещаваше. След доста разпитване се разбра, че бе напуснал Ню Йорк и успяха да намерят следите му до гарата на Пенсилвания. Да се открие нишката изглеждаше отчаяна задача.

Но не и за Съливан, експерти по лов на хора. Те разсъждаваха, че за да намерят бързо своята жертва, трябва да познават нейните навици, адресът на нейните родители, на нейната метреса, ако има такава. Ако притежаваш тези сведения, трябва само да се въоръжиш с малко търпение — рано или късно човекът е твой.

Лесно можаха да установят, че Рой има брат, застрахователен агент, който до миналата година все още е бил в Канзас Сити. Те намериха време да се отбият в този град. Там научиха, че Стив Ларсън е изоставил застраховките и сега се говореше, че се занимава с отглеждане на лисици. Но къде, на кое място, никой не знаеше.

Цяла седмица Съливан останаха в хотелската си стая, телефонираха на всички магазини за материали за отглеждане на лисици в областта и дори и по-далеч, за да се информират за адреса на Стив Ларсън. Те даваха обяснението, че правят почтено нотариално търсене, тъй като Ларсън току-що бил наследил хубаво богатство и затова желаят да влязат във връзка с него. След многобройни обаждания тяхното търпение беше възнаградено. Една къща на Бонер Спрингс беше доставяла на Стив Ларсън голяма част от материалите и им направи удоволствието да им съобщи неговия адрес.

След три дни един голям черен пакард спря в Пон Брец, малко градче в долината, на около 20 мили от Синята планина.

Съливан гарираха колата пред класическия салон на Фар Уест, слязоха и се вмъкнаха в пустия бар. Дългогодишният им навик да излизат заедно на сцената ги караше несъзнателно да регулират своите стъпки и жестове тъй добре, че единият изглеждаше като сянка на другия. С черните дрехи и със своеобразната театралност те привличаха веднага вниманието. Хората ги следяха с очи, чувстваха се зле, защото като че ли виждаха едно видение: внезапната смърт беше тяхната невидима придружителка.

Да минават за братя беше номер от времето на техния цирков живот. Те бяха работили за приликата си и впоследствие и двамата

бяха продължили да ходят с еднакви черни мустачки и късо подстригани коси. Но приликата им свършваща до тук. Макс беше с два пръста по-нисък от Франк, имаше тясно и бледо лице с тънки устни. Франк — дебел и флегматичен, имаше орлов нос, меки устни и навика да ги облизва всеки път, преди да започне да говори. Очите му имаха блясъка на ахат.

Съливан дръпнаха две високи табуретки срещу бара и седнаха, поставиха върху тезгая ръцете си, облечени в ръкавици. Барманът ги изгледа и си каза, че имат вид на мръсни птици, но им се усмихна, понеже не желаеше истории.

— За вас, господа? — запита той, забърсвайки тезгая пред тях.

— Две цитронади — каза Макс. Той имаше тих глас.

Барманът ги обслужи безучастно. Когато понечи да се отдалечи, Макс му направи знак с пръст.

— Какво става тук? — запита той с очи, втренчени в бармана, смучейки цитронадата си. — Разкажете ни малко новини, ние не сме от областта.

— В този момент градът кипи! — каза барманът, готов да дискутира новината на деня. — Утре ние ще бъдем на първа страница на вестниците в цялата страна! Току-що чух един репортер да го казва.

— Как така? — запита Макс с вдигнати вежди.

— Една откачена е избягала от санаториума в Гленвиев. Изглежда, че тя е наследница на 6 miliona долара.

— Къде впрочем е санаториумът на Гленвиев? — запита Макс.

— На височина 5000 мили по пътя за Окавил. момичето е дошло до тук с камион, но не са намерили камиона. Той се преобърнал на около една миля от тук. Мислят, че тя е убила шофьора.

— А нея намериха ли я? — запита Франк, поглъщайки остатъка от цитронадата и избърсвайки устните си с ръкавицата.

— Не мисля. Все още я търсят. Имаше тази сутрин тук ченгета. Никога не съм виждал толкова много!

Макс премига.

— Как става така, че една откачена има толкова пари?

— Те ѝ идват от Джон Бландиш, кралят на месото. Сигурно си спомняте за аферата Бландиш? Това е внучката на този тип.

— За това си спомням — отвърна Франк. — Това беше преди около 20 години.

— Точно така! Малката е дъщеря на този, който я отвлече... той беше малко откачен... малката дължи това на него. Ако не се намери в 14-дневен срок, няма да могат да я въдворят отново в Гленвиев. Такъв е законът на щата. И тогава тя ще наследи цялото богатство, без никой да й попречи. Ето защо е този шум.

Съливан допиха цитронадата си.

— Тя действително ли е луда... опасна? — попита Макс.

Барманът поклати силно глава.

— И още как... тя убива!

— А ако попаднем на нея, как може да я познаем?

— Изглежда е червенокоса и дребна. Има белег на левия юмрук.

— Така можем да я разпознаем — каза Франк. Той постави един долар върху тезгая и после непринудено запита: — А има ли развъдник на лисици в околностите?

Барманът му върна монета.

— Да. Силвър Фокс Фарм, развъдника на Стив Ларсън горе при прохода на Синята планина.

— Това далеч ли е?

— След 20 мили.

Макс си погледна часовника, беше девет и половина вечерта.

— Ние се занимаваме с лисичи кожи — каза той предпазливо. — Мисля, че ще отидем да хвърлим едно око там горе. Той продава ли?

Те поздравиха с кимване на глава, стигнаха до вратата и там се обърнаха.

— Сам ли е там горе този човек? — запита любезно Макс.

— Вие питате дали прави сам своя бизнес? Да, но сега има един тип с него. Видях ги да минават оттук преди осем дни.

Съливан запазиха каменни физиономии.

— Довиждане — каза Франк и те отидоха до пакарда.

Фил Магарт, подпрян на едно дърво, ги изгледа как се отдалечават. Той дръпна замислено носа си, побутна шапката към тила си и влезе в бара, който те току-що напуснаха.

— Как си, Том? — запита той, влачейки една табуретка и падна върху нея с вид на убит от умора човек. — Остана ли ти уиски? Имам желанието да ти изпразня запасите.

— Хелоу, г-н Магарт! — каза барманът с широка усмивка. — Все още ли няма новини за откачената?

— Нищо ново — отвърна Магарт, сипвайки си от черната бутилка, която барманът беше поставил пред него.

— Аз току-що разказах вашата история на тези двамата, които излязоха. Видяхте ли ги? Двамата типа в черно?

— Да.

Барманът се поколеба, чешейки си главата.

— Мръсна външност... Казват, че са в бизнеса с кожи.

— Да? — Магарт вдигна глава заинтересуван. — Те имат вид да са в този бизнес, колкото аз в онзи със сиренето... Аз вече съм ги виждал! Въщност виждал съм ги три пъти за две години. И всеки път след тях оставаше по един труп. Това нищо ли не ви говори?

Барманът го наблюдаваше с опулени очи.

— Какво искате да кажете, г-н Магарт?

— Не зная — призна последният. — Само че особености от този род не се забравят. Никога ли не си чул да се говори за братя Съливан?

— Не мисля.

— Може би те не съществуват, но мълвата говори, че Съливан са професионални убийци. Те правят малко посещение на някого някъде в страната и отгоре на всичко човекът хвърля топа. Аз се питам дали тези двамата не са Съливан. — Сега той говореше като че ли на себе си. — Какво искаха да узнаят?

— Питаха за Стив Ларсън — отвърна барманът загрижен. — Попитаха дали живее сам.

— Този, който отглежда лисици? Там горе на прохода в Синята планина?

— Точно така. Смело момче! Взема уискито си от тук. Идва да ме види през месец. Забелязах го последната седмица, но той не влезе, минаваше в компанията на един друг.

— Наистина ли? И тези двамата питаха за него?

Барманът направи знак за съгласие.

— Да не мислите, че...

— Аз никога не мисля — каза Магарт, — аз се опитвам да отгатна и намеря тайната и когато я намеря, сядам пред моята машина за писане и написвам много работи, които вие погълъщате със закуската. Какъв кучешки живот!

Той си тръгна. На прага се обърна и добави:

— Но може би вие не четете? Пазете това за вас, Том. Мълчете!
— после се отдалечи бързо.

Клепачите на Рой бяха толкова подути, че Стив не можеше да разбере дали очите бяха действително засегнати. Успя да спре кръвта и направи всичко брат му да се почвства по-добре.

— Сега ще потърся Карол — каза той като привърши. — Не искам...

Но Рой го прекъсна:

— Не — извика той, изправен върху леглото. — Не можеш да ме оставиш така! Тя може би е скрита близо до къщата и чака тръгването ти. Това, което тя иска... да дойде да ме довърши.

— Ох! Затвори си устата! — възклика ядосано Стив. — Аз ще отида там! Ще направиш добре, ако спреш да охкаш.

— Не се прави на идиот, Стив! — Рой дишаше тежко, опипвайки всичко около себе си. — Тя е опасна... тя ще те убие... ще те одраска, както направи с мен!

Стив погледна към местността, обляна в лунна светлина. Той нямаше особено желание да влиза в мрачната гора, но не можеше да изостави Карол да броди из околностите, без да се опита да я открие. Той мислеше за очите на шофьора на камиона, за израза на потайна, почти животинска хитрина, която го изненада в лицето на Карол миналата нощ. Наведе очи към жалката, хленчеща отрепка, молеща да не я оставя сам и го полази тръпка... Ако Карол беше действително опасна?... Действително луда?... Ако шокът, който беше получила беше предизвикал тежки травми? Не, това беше невъзможно. Лудостта е едно наследствено зло. Един шок не е достатъчен да направи человека убиец. Нещо трябва да я е уплашило... това бе обяснението... Боже мой, те са получили това, което са търсили! Тя никога няма да постъпи с него така. Докато не я изплашат, всичко щеше да върви добре.

— Аз тръгвам, Рой — каза Стив, плъзгайки пистолета в ръката на брат си. — Дръж, вземи това. Ако тя влезе, стреляй в тавана. Аз няма да съм далеч.

Той намъкна дрехите си, глух към протестите на Рой.

— Ти няма да се върнеш — пъшкаше онзи. — Сигурен съм, че няма да се върнеш! Тя сигурно се е скрила и чака да тръгнеш. Боже

мой! Ти не можеш да си представиш силата, която тя има. Тя ще те убие, Стив, и тогава какво ще стане с мене? Аз не съм способен на нищо! Нищо не мога да видя! — Той повиши тон и седна върху леглото. — Аз съм сляп, Стив. Остани с мене! Не ме напускай.

— Можеш ли да мълкнеш? — Стив се чувстваше раздразнен. — Ти си го търсеще и намери. Тогава спри да хленчиш.

Той сграбчи електрическото фенерче и излезе в двора. Всичко изглеждаше спокойно. Луната блестеше над върховете на боровете и върху земята падаха големи сенки.

Никъде Стив не забеляза Спот и изпита неприятно чувство на самотност. Слезе до езерото, остана неподвижен на брега с наострени уши, опитвайки се да пробие мрака на гората. „Тя тръгна насам“, си каза той, почувствал се зле. „Дебне ли ме, скрита зад някой завой?“ Той пое по пътечката покрай езерото. Внезапно от едно близко дърво се разнесе силен шум. Стив се спря с туптящо сърце. Една птица разпери крила и се стрелна към езерото. Стив възвърна дъха си. Даде си сметка, че нервите му бяха сериозно изтощени.

Пътеката напускаше езерото, за да навлезе змиеобразно в гората. Там бе мрачно и Стив се спря отново, като се колебаеше дали да напусне лунната светлина, за да проникне в зеещия мрак.

— Карол — извика той силно. — Аз съм Стив. Къде сте, Карол?

Ехoto отговори с безплътен глас като че ли му се подиграваше.

Стив напредна и върху него мракът се захлупи. Сега той не можеше да различи нищо и трябваше да запали фенера. Мощната светлина освети тясната пътека. Над него клоните на боровете като че ли го заплашваха и искаха да го задушат. Но той продължи, спирачки се от време на време да се ослуша. Внезапно почувства, че не е вече сам и че го дебнат. Обръщайки се с един скок, с бялата светлина на фенера той заоглежда храсти и дървета, но не намери никого.

— Там ли сте, Карол? — повика я с треперещ глас. — Тук е Стив. Чакам ви, Карол!

Зад гърба му от един храст се надигна сянка и се плъзна мълчаливо до него.

Една суха клонка се счупи внезапно пред Стив. Той насочи светлината в тази посока. В блестящата електрическа светлина се очертаваше един мъж, облечен в черно, който държеше в ръката си огромен пистолет.

— Горе ръцете, Ларсън! — каза Макс меко.

Две ръце отзад опипаха джобовете на Стив. Хвърляйки назад поглед, той почувства как ледена тръпка пълзи по гръбначния му стълб — друга особа, също облечена в черно, беше съвсем близо до него. Това беше Франк.

„Двата гарвана Съливан!“, си каза Стив и веднага почувства гърлото си сухо.

— Кои сте вие? — запита той с глас, който успя да запази спокоеен.

— Затвори си устата! — каза Макс, мушвайки го с пистолета в ребрата. — Ние сме тези, които ще питаме. Коя е Карол? И какво правиш ти тук?

— Това е една приятелка, която живее при мене — отговори кратко Стив. — Аз я търся.

Макс и Франк се спогледаха.

— Рой горе у вас ли е? — запита меко Макс.

Стив се поколеба. Да лъже нямаше смисъл. Те трябваше само да се качат до къщата, за да разберат.

— Да — отвърна той.

— Наблюдавай този тип, Франк — каза Макс, — аз се заемам с Рой.

— А малката?

— Ако тя не се покаже, няма значение. Ако дойде, ще се заемем и с нея. Отведи го.

Макс се отдалечи с големи крачки към хижата, Франк бутна Стив с дулото на пистолета.

— Тръгвай! — каза той. — И без всякакви номера. Познавам ги всички. И не крещи, освен ако имаш вкус към самоубийството.

Стив тръгна пред Франк. Той беше почти уверен, че като убият Рой, тези двамата ще убият и него. Но не се измъчваше за себе си, а мислеше за Карол. Какво ли ще стане с нея? Учуди се на констатацията, че при тази единствена мисъл гърлото му се свива от вълнение. Каквото и да става, тя не бива да попада в ръцете на тези двамата.

— Не можете ли да ни оставите на спокойствие? — попита той.

— Нищо не сме ви сторили.

— Млъкни! — отвърна Франк. — Не си усложнявай живота. Не искаме теб, а Рой.

— Но какво ви е направил? — запита Стив. — Ако искате пари, аз имам. Не си струва да убивате за това.

— Платено ни е — възрази Франк. — И понеже ни е платено, трябва да заслужим парите си. Поне така мислим за сделките.

В неговия равен глас имаше акцент на обреченост и Стив разбра, че никаква реч в защита на брат му няма да е от полза. Той продължи да върви, повръщаше му се. Имаше усещането, че живее в зловещата реалност на един кошмар.

Горе на пътя, водещ към хижата, Стив забеляза големия пакард, чиято предница бе обърната към долината.

„Ако можех да скоча вътре — си каза той, — щях да избягам, но няма да мога да направя нищо за Рой.“

Не, той не можеше да направи нищо за Рой. През отворената врата Макс гледаше Рой, проснат на леглото с пистолет в сгърчената си ръка.

Макс изкачи стълбите на верандата с лекотата на сянка, обувките му с каучукови подметки не вдигаха никакъв шум по пода.

Рой, останал да дебне с опънати нерви, с гърло, свито от страх, слушаше с напрежение, което му причиняваше болки в главата. Всеки миг той очакваше Карол да изникне от нощта и да го довърши. Той не мислеше вече за Съливан, убеден, че е успял да им избяга, понеже те действаха винаги бързо и тъй като досега все още не бяха го намерили, никога нямаше да го намерят.

Дългото отсъствие на Стив го изненада. Щеше ли да се върне? Очите сега почти не му причиняваха болка, но главата му беше тежка, болеше го. Чувстваше се болен от страх и съжаление към самия себе си.

Макс се плъзна мълчаливо в стаята, видя пистолета в ръката на Рой и се усмихна жестоко. Приближи се съвсем близо до леглото. Нямаше нищо по-лесно да довърши Рой на място. Много лесно даже! Но Макс не искаше хората да умират така лесно...

Рой измърмори нещо, изпусна пистолета и обхвата главата си с ръце. Макс вдигна оръжието и го пусна в джоба си. После зачака, с очи, впити в ранения, питайки се каква ще бъде неговата реакция, когато забележи отсъствието на пистолета.

След няколко мига Рой постави ръката си на същото място, където беше оставил оръжието. Пръстите му опипваха наляво и надясно. Той мърмореше през зъби, търсейки навсякъде върху леглото. Отначало запази контрол върху движенията си, мислейки, че пистолетът се е плъзнал под одеялото, но тъй като пръстите му срещнаха само чаршафа, той продължи да рови трескаво и накрая седна. Пот наводняваше лицето му.

Макс повдигна много леко един стол, премести го до леглото и без да вдига никакъв шум седна върху него. Макс намираше за много забавно да гледа как паниката на Рой расте, радващ се да бъде толкова близо до жертвата си, без тя дори да подозира неговото присъствие.

— Трябва да е паднал на пода — измърмори Рой, надвесен над ръба на леглото и се опита да слезе от него.

С ръце, кръстосани върху коленете, с брадичка, почиваща върху черното шалче, Макс все още не мръдващ. Гледаше внимателно със съмтно любопитство в погледа.

Пръстите на Рой все още опипваха и изведенъж докоснаха края на обувката на Макс, спряха се, дръпнаха се назад бавно, с колебание. Те докоснаха отново обувката, вдигнаха се малко и докоснаха ръба на... Тогава Рой потрепери силно, между стиснатите му зъби можеше да се чуе запъхтяният му дъх.

Някой беше седнал близо до леглото му.

Внезапно той дръпна ръката си, подпра се на стената, за да си помогне да стане.

— Кой е там? — запита с дрезгав глас, малко по-човешки от този на един папагал.

— Съливан — каза меко Макс.

Рой остана дълго притиснат към стената, едва дишайки, с оловносиньо лице. Потта мокреще превръзката, която покриваше очите му.

— Стив! — започна после да реве той. — Бързо, Стив! На помощ!

— Той нищо не може да направи за теб — каза Макс, кръстосвайки крака. — Франк го държи. Никой не може да те спаси. Дошли сме да се заемем с теб.

— Вие не можете да убиете един сляп човек — замоли Рой. — Аз съм сляп. Погледнете ме! Загубен съм... Не виждате ли, че съм

загубен? За нищо не ставам...

Макс гледаше превръзката на Рой.

— Махни този парцал — каза той, — не вярвам на тази история за слепеца.

— Но това е вярно — отвърна Рой, удряйки трескаво с юмруци върху леглото. — Не мога да я махна... ще започне да кърви.

Макс се захили, протегна ръка, пълзна пръсти под превръзката и тя падна.

— Е, добре, тогава да кърви!

Рой изрева.

— Забавлявай се добре! — каза Франк от верандата.

Макс гледаше със смайване очите на Рой.

— Виж, Франк, погледни малко муциуната на този мръсник!

Очите му са извадени.

— Браво! — каза небрежно Франк. — Това ще ни спести труда да го сторим.

— Ти трябва да го видиш — настоя Макс. — Струва си! — и започна да се смее.

— Не мога да се местя — възрази Франк. — Моят приятел и аз сме в комфорт тук.

— Е, добре, той е в чудесно състояние — каза Макс, чукайки леко Рой по рамото. — Как стана това, скъпи мой?

Рой се опита да хване облечена в ръкавица ръка на Макс, но онзи го отблъсна.

— Това беше тя... това е едно момиче... една бясна, луда!

— Коя е тя? — запита Макс и светлинка проблесна в безжизнения му поглед.

— Това момиче... Карол... ние я намерихме там горе, на пътя... Един камион бе преобърнат... Стив я лекува... и тя се нахвърли върху мен!

Макс се наведе над него.

— Каква е тя?

— Тя е червенокоса! — възклика Рой.

Лицето му блестеше от съсирената кръв и представляваше ужасяваща маска, в която нямаше нищо човешко. Устата му беше пълна с кръв и когато той заговори, тя опръска лицето на Макс.

Макс въздъхна леко, обърса с опакото на ръкавицата и излезе на верандата.

— Виж ти, почиваш си! — учуди се Франк.

— Откачената с шестте милиона долара — каза Макс с глас, пълен със сдържано оживление, — тази, за която ни говореше барманът е тук!

Франк изкудкудяка.

— Наистина сме късметлии — каза той, галейки Стив с дулото на пистолета си. — Кажи, малкия, даваш ли си сметка за нашия късмет? Къде е тя? Къде си я скрил, кажи?

— Не разбирам нищо от това, за което говорите — отвърна учудено Стив.

— Наистина? Червенокосата... Карол, това е нейното име, нали? Къде е тя?

— Тя избяга. Когато вие дойдохте, аз тъкмо я търсех.

— Тя ли го подреди така? — запита Макс.

Стив поклати глава.

— Но тя не е луда... Тя само се е страхувала...

— Добре, добре... тя не е луда! — Макс смигна на Франк. — Но тя трябва да бъде намерена! — Той погледна към езерото и към далечните планини над него. — Не е здравословно да се оставят да се търкалят шестте милиона долара така в планината.

— Имаш право — каза Франк, — но отначало сериозните работи. Какво ще правим с другия тип?

— О, не съм го забравил! Да му видим сметката. Как ще действаме?

— Барни държи той да пукне бавно — каза Франк. — И той иска работата да е добре свършена. Можем да го удавим в езерото.

Макс поклати глава.

— Водата, ти само нея виждаш. Отначало, когато някой се дави, трябва винаги да се намокриш. Колко си упорит! Спомни си за жената, която изненадахме във ваната! Това пак беше твоя идея. Наводнихме проклетата баня, нащърбихме хубавия таван и аз хванах хрема, която трая седмици. Не, давенето не е за мен.

— Забравих — каза Франк с тон на извинение. — Тогава да му отворим вените?

— Много е лесно и това ще ти е задачата. Мислех си, че като се отървем веднъж от тези двамата, можем да останем тук няколко дни. Много ми харесва това място. Не трябва да повреждаме къщата.

— Да пазим малката червенокоса, докато минат 14-те дни. Това ли искаш да кажеш? — запита Франк.

— Точно така! И какво, бдим над нея... и над нейните мангизи!...

Франк винаги търсеше вдъхновение.

— А ако му бутнем главата във ведро с каша от цвекло? Той ще се задуши на края — каза той и се обърна към Стив. — Ти имаш ли каша от цвекло, малки приятелю?

Стив поклати глава. С крайчеща на окото си той бе видял Рой да се промъква по дължината на верандата.

— Защо не му оставите някакъв шанс? — запита той високо. — Какво ви е направил на вас?

Рой се беше спрятал, сгущен до стената на къщата. Съливан бяха с гръб към него, но той не знаеше това.

— Можем ли да го направим на факел? — подсказа Макс, правейки се, че не е чул Стив.

— Това е идея номер едно! — възклика Франк. — Даже няма да има нужда да го погребваме.

В същия миг Рой рискува своя шанс. Прекосявайки скришом верандата, той прескочи балюстрадата и започна да тича като луд.

Съливан вдигнаха очи и го забелязаха.

— Карай наляво, Рой! — извика Стив, виждайки брат му да тича към езерото.

Рой направи отклонение, подскочи по посока на боровата гора.

— Какво си мисли този? — каза Макс и извади пистолета си, като се смееше.

Стив направи един жест, но пистолетът на Франк влезе между ребрата му и му прекъсна дъха.

Чу се суха детонация, блесна светкавица и Рой падна с лице към земята. Няколко секунди остана неподвижен, но надигайки се, започна да пълзи, като дърпаше левия си крак.

— Хайде, аз ще му уредя сметката окончателно.

Макс слезе по стъпалата на верандата, прекоси двора, настигна Рой и му нанесе дивашки ритници. После се отправи към пакарда.

— Ти ще видиш след минута — каза Франк на Стив. — Този тип има идеи! Ще видиш неговата класа!

Рой все още искаше да изпълзи към езерото. Той оставяше след себе си върху пясъка тънка ивица от кръв.

Макс извади от пакарда бидон бензин и отиде с него към Рой. Последният го чу да се приближава и започна да крещи, като се опитваше да бяга по-бързо, но скоро падна на земята.

— Не ме докосвайте! — изпъшка той, когато Макс бе близо до него. — Оставете ме... за бога, оставете ме...

— Барни искаше да те види да гниеш в ада! — каза Макс, изливайки бензин върху тръпнешото тяло на Рой.

— Не! — започна да вие Рой, когато бензинът се стичаше по лицето му. — Вие не можете да направите това! Не на мен! Стив! Помощ! Не... не... не...

Макс бръкна в джоба си, намери една клечка и я тръкна небрежно върху подметката си.

— Ето, скъпи! — каза той със смях.

— Никога ли не си виждал типове на грил? — питаше Франк Стив. — Даже мъртви, те продължават да скачат и се усукват... като кокошка с отрязана глава! Запалихме един преди петнадесетина дена. Проклетникът скочи във въздуха като ракета и се хвърли право у тях... Запали къщата и изгори жена си и децата си. — Франк поклати глава и продължи внезапно възбуден. — Погледай малко! Ето какво наричам факла. Той ще се опече там извънредно добре, нали? Но виж го как тича... Винаги започват да бягат! Бях ти казал... Виж!

Стив затвори очи и си запуши ушите...

В главата на Карол нещо се задейства. Внезапно нейният мозък се беше преобърнал с едно заглушаващо „трак“. Внезапно изпълненият със сенки свят на съня, в който тя живееше предшестващата минута, се оживи и изпълни с живот. Неща, които миг преди това бяха несигурни контури, неясни цветове, неточни звуци, придобиха форми, цветове, шумове... така, както картина върху еcran, на който регулират лошата контрастност. Карол имаше чувството, че се качва на чист въздух след дълго престояване в застояли и тихи води.

Тя си каза, че трябва да сънува, понеже се намираше в борова гора и забеляза, че е дошла тук от своя сън. Такова беше поне единственото обяснение, което можа да намери. Учуди се, че след това странно събуждане беше така спокойна и започна да търси около себе си никакви ориентири, за да се върне в хижата. През дърветата забеляза езерото, блестящо на лунната светлина и тръгна в тази посока.

Вървейки, тя се опитваше да си спомни своя сън. Имаше смътното чувство, че Рой бе влязъл в нейната стая, но това беше само едно усещане... Тя си мислеше, че в мига на влизането на Рой наистина в главата ѝ нещо стана. Като че ли един капак се бе затворил... Това ѝ се бе случвало и друг път, но кога? Тя не можеше да си спомни. Всеки път, когато се опитваше, смътно виждаше една стая със сини тапицирани стени, с електрическа крушка, увиснала много високо и покрита със стоманена мрежа... Това също може би беше от никакъв сън, понеже сестрата винаги беше там. Сестрата с жестокия поглед, която нищо не говореше, не правеше нищо, но я гледаше мълчаливо, като я посочваше с пръст. Карол знаеше, че често имаше подобни сънища, но никога не успяваше да си ги спомни точно. Имаше само смътен спомен за лица, силуети и стаи.

Запита се защо е дошла в тази гора и не без уплаха си даде сметка, че е полугола. Запита се дали Стив е забелязал нейното отсъствие, дали я търси и забърза да стигне до хижата, за да облече пижамата си, която мистериозно бе изчезнала.

Тя изпитваше странно чувство — смес от нежност и притеснение, че той може да я намери така. Тя желаше да му говори за шума в главата си. Това я измъчваше. Може би Стив ще може да ѝ обясни какво се е случило, може би всичко ще ѝ обясни!

Когато се качваше по пътеката около езерото, тя забеляза Съливан да стоят прави на брега. Те не я видяха, а разговаряха. На лунната светлина тя можа само да различи техните зловещи силуети, но това ѝ беше достатъчно.

Карол нямаше понятие кои бяха те, но я уплашиха, както биха уплашили всеки, който ги забележи в мрака. С ръце, скръстени върху гърдите, тя се плъзна зад едно дърво. Видя ги да се отдалечават с бърза тиха крачка и да влизат в гората, подминаха я и тръгнаха по пътеката край езерото.

Видя лицата им, бледи и жестоки, за които можеше да се каже, че са скулптури от воськ и потръпна, отгатвайки инстинктивно, че тези мъже въплъщаваха злото и смъртта. Мислите ѝ отлетяха към Стив и тя се почувства обзета от слабост при мисълта, че са му причинили зло.

Когато мъжете изчезнаха, тя затича към къщата, сърцето ѝ тупаше толкова силно, че го почувства в гърлото си. Като прекосяваше двора забеляза това, което бе останало от Рой — нещо безформено, още тръпнешо, извито като арка под действието на горещината, нещо напълно изконсумирано, втвърдено, нямащо повече нищо човешко, освен контурите.

За Карол това нещо без име, което тя едвам видя, беше един нереален обект и тя си каза, че то съществува само в нейната глава. Впрочем, тя бе обзета само от една мисъл: да достигне къщата, чиито стапни бяха осветени и да се увери, че Стив е здрав и читав.

Качи се тичешком по стълбите, спря се на прага и огледа осветения салон. Стив беше там, прострян на пода, ръцете и краката му бяха вързани. Като я видя, той се опита да стане.

Карол се спря, забравяйки, че е полуогола. Скована от ужас гледаше въжетата, които го опасваха.

Виждайки я така дива и красива, виждайки седефената ѝ кожа, Стив разбра колко я бе обикнал от мига, когато я намери в обърнатия камион. Не, той няма да крие повече своите чувства. Това беше единствената жена, която можеше да обича винаги!

— Карол — каза той, — бързо скъпа моя! Освободете ме!

Тя изтича до него, падна на колене и обхвата шията му с ръце. Лицето ѝ беше съвсем близо до неговото.

— Ранен ли сте? — запита го тя. — Кажете ми, че не сте ранен?

— Не, няма ми нищо, но ме освободете бързо! Ние имаме неприятности, малката ми.

— Скъпи Стив — каза тя и устните ѝ докоснаха неговата бузина, — аз толкова се страхувах!

— Добре — отвърна той, — но освободете ме!

Тя дръпна въжето, но възлите бяха много стегнати и трябваше да изтича в кухнята, за да вземе нож. На връщане сграбчи сакото на Стив, успя да го облече и се закопчее, като тичаше.

— Бързо, Карол! — извика Стив. — Бързо, те ще се върнат!

Тя сряза въжето, Стив се отърва от връзките и търкайки юмруци ѝ се усмихна.

— Сега сме добре! — каза той. — Но трябва да бързаме...

Тя изтича към него и обхвани с ръце шията му.

— Обичам ви, Стив — каза Карол. — Толкова се изплаших, когато видях онези двамата. Аз мислех... не зная какво ще правя без вас...

Той я притисна до себе си и я целуна. За миг те останаха притиснати, устните им се съединиха, после той нежно я отблъсна.

— Обичам ви още от началото, малката ми — каза Стив. — Но сега нямаме и минута за губене. Елате, трябва да бягаме! Облечете се бързо!

Тя изтича до стаята си и Стив излезе на верандата, оглеждайки околностите. Никаква следа от Съливан. Скоро Карол го настигна. Тя носеше вълнена рокля и в очите ѝ блестеше чиста и тиха увереност.

— Трябва да вземем тяхната кола — каза Стив, плъзгайки ръце около талията на Карол. — Да бягаме по сянката...

Те тичешком слязоха заедно по стъпалата и прекосиха двора. На входа до пътя се виждаше големият пакард.

— Стигнахме — каза Стив.

Той притисна Карол, вдигна я и все още тичайки, тръгна през открития терен, осветен от луната.

В същия момент Съливан излизаха от гората и ги забелязаха. Макс нададе силен вик.

— Бързо, Карол! — Стив се задъхваше. — Знаете ли да кормувате?

— Да — отвърна тя, — но ние ще тръгнем заедно. Аз няма да ви оставя...

— Ще дойда, но минете напред! Ще опитам да ги задържа малко. Запалете мотора! Тичайте бързо, малката ми!

— Спрете, спрете! — ревеше Макс със заплашителен глас.

Стив се спря с лице към тях.

Съливан започнаха да тичат. Стив чуваше как Карол пали мотора и изтича към колата.

Макс стреля през джоба си.

Стив се заклати, препъна се, стигна до отворената врата в момента, когато Макс стреляше втори път.

— Улучиха ме, малката ми — запъхтян, той се хвърли в колата и падна върху Карол.

Кръвта на Стив потече по ръката на младото момиче. Карол трескаво се изправи, видя как двамата Съливан прекосяват с бързи крачки двора, облян от лунна светлина. Моторът изръмжа, тя включи на скорост и колата подскочи напред.

Макс се спря, вдигна пистолета си, но Франк го сграбчи за ръката.

— Хайде, бъди любезен — каза той. — Не стреляй по нея, не по шестте милиона долара!

— Но тя бяга — извика Макс, като вдигна презрително рамене.

— Ще я намерим — възрази Франк. — Винаги ще ги намерим. Струва си труда да бъде намерена тя... и нейните мангизи!

Те останаха да гледат как задните светлини на пакарда се отдалечават по планинския път, по посока към долината.

III

Северно от Носа на Бриза, между ниските хълмове в подножието на планинската верига бяха разпръснати планинските имения на милиардерите.

Фил Магарт караше бързо колата си по един път, граничещ с отвесни скали. Със стария си „Кадилак“ той взе един завой така внезапно, че гумите изскърцаха ужасно, преди колата да се понесе по криволичещата алея, водеща към къщата на Веда Банниг. Това беше една просторна вила в испано-мавритански стил, с покрив от червени керемиди, а мазилката на стените ѝ приличаше на мрамор.

В Носа на Бриза Веда беше считана за „злата жена“, но напук на тази репутация всички я обичаха и тя водеше весел живот. Богата, тя управляваше своята портокалова плантация от 5000 акра извънредно компетентно. Беше отчаяно влюбена в Магарт и мечтаеше да се омъжи за него.

Магарт спря колата си пред главния вход и погледна часовника си. Беше три и половина сутринта. Той отвори вратата и се промъкна до терасата. Къщата беше потънала в мрак, но той знаеше къде спи Веда. Прекоси бързо площадката, украсена с цветя, изкачи четири стъпала, за да стигне до верандата и спря пред една отворена врата.

— Будна ли сте? — Опита се да различи нещо в мрачната стая, където смътно се очертаваше само голямото легло с орнаменти, на което Веда спеше.

Не последва никакъв отговор. Фил влезе в стаята, седна на леглото, плъзна ръка под чаршафите. Настъпи оживление, чу се сподавен вик. Веда, събудила се, палеше лампата.

— Виж ти! — възклика тя, като падна отново на възглавницата.
— Този път това преминава всянаква граница!... Как имаш дързостта да дойдеш в подобен час?...

— Каква граница? — запита Магарт с обезоръжаваща усмивка.
— Ти каза, че винаги си щастлива да ме видиш... Е, добре! Бъди щастлива!

Веда се протегна и започна да се прозява. Магарт ѝ се възхищаваше, тя имаше прекрасно тяло.

— Ти си чудесна! Хубава за ядене! Но се случиха куп неща! Малкият кух орех, който ти служи за глава, добре ли е събуден?

— Понякога се питам какво наистина може да ме привлече у теб? — каза Веда и взе едно огледало от нощното шкафче.

Тя имаше синьо-зелени очи, гъсти мигли, коси с цвета на потъмняла мед, които на букли падаха върху раменете. Беше красива и го знаеше. Кръговете под очите и леко нацупената уста не я застаряваха. Изглеждаше на около 26 години.

— Поне нямам много неприлична глава — каза тя, прозявайки се отново. После пак падна върху възглавницата. Нощницата ѝ от китайска коприна с голямо деколте беше гарнирана с черни дантели.

— Ти действително си невъзможен, Фил — продължи тя. — Можеше да ме събудиш по по-кавалерски начин. Достатъчно е да ме докоснеш, за да бъда покрита със синини.

— Безполезно е да се беспокоиш за това, не се вижда! — каза Магарт и като стана, се отправи към шкафа, в който стоеше една бутилка и чаши. — Провизиите намаляват, скъпа. Ще направиш добре, ако поръчаш още.

— Разбира се — каза Веда, която го гледаше и го намираше за много съблазнителен. — Дай ми една цигара, моля те!

Магарт дойде с бутилката, даде ѝ цигара, изпи една чаша и запали също.

— Аз съм по следите на една страхотна история — рече той, сядайки на леглото съвсем близо до нея. — Ако зная как да се оправя, мога да извлека цяло богатство. И ако успея, тогава ще мога най-накрая да се оженя за теб.

Веда го изгледа през края на одеялото.

— Аз толкова често чувам това, че бих могла да го запиша като музика — каза тя иронично.

— Но този път е сериозно! — възрази Магарт. — Аз съм по следите на малката Бландиш!

— Ти си... какво казваш? — запита Веда с опулени от смайване очи.

— Не си мачкай нощницата! — каза Магарт кратко. — Всичко това да остане между нас. След шест дни — като броим от утре, тя

влиза в притежание на своето богатство... ако не я хванат дотогава. Отначало мислех, че ще бъде добре да помогна да я заловят и да напиша един разказ за това приключение за моята агенция, но ми дойде на ум по-добра идея. Помагам ѝ да остане свободна, помагам ѝ да влезе в притежание на своето богатство. Ако съумея добре да я ръководя, тя ще ми бъде признателна, нали? Ще се представя чудесно. Цяла Америка ще иска да знае какво ще прави тя с тези пари... шест милиона долара! И аз ще бъда до нея, за да ѝ го кажа! Аз ще ти я доведа тук. И когато ще сме получили парите, ще я разходим, ще ѝ купим кола, къща, дрехи... ще водим със себе си и един кинооператор. Ще бъде страховто! И аз ще запазя правата си да разказвам за тази необичайна история, ще мога да диктувам своите условия на агенцията.

Веда затвори очи.

— Бях сигурна в това! — каза уморено тя. — Като глупост много е добре! Малката е луда, бижу мое! Спомни си! И тя е опасна! Тя може да ни убие! Мислиш ли, че имам желание да ме убият?

Магарт изръмжа презрително.

— Ти да не искаш, въпреки всичко, да се оставя да ме спре някаква малка подробност? — каза той с тон, нетърпящ възражение. — Впрочем аз съм способен да я държа под око. Спомни си деня, когато останах два часа в клетката с орангутана, за да напиша сензационна статия.

— Хм! Орангутанът не беше в клетката си и аз действително не виждам нищо, достойно за гордеене.

— Това няма значение — рече Магарт с нетърпение. — Във всеки случай аз не се страхувам от едно малко момиче. Бях висок колкото три ябълки, когато...

— Зная... Чувала съм те да го казваш много пъти... Но това няма нищо общо с...

— Не. Говорих малко със сестрата на малката. Какво момиче! Закръглена е като руските планини на Кони Айлънд.

— Ти някога ми казваше, че руските планини ти действат зле — каза Веда с леден тон.

Магарт се усмихна саркастично.

— Това зависи от скоростта на преминаването им — отговори той.

Веда го изгледа и го ритна през одеялото.

— Е, добре! Какво каза тази сестра?

— Каза ми, че Карол страда от раздвоение на личността! Това се проявява само от време на време. По цели месеци тя е едно нормално момиче със здраво тяло и дух, много нежна по характер и всичко, от което има нужда, е да бъде държана под наблюдение — въздъхна той.

— Да наблюдавам едно младо момиче с много нежен характер е според моите възможности.

Веда отново го ритна с крак.

— Ти си отвратителен — каза тя просто.

— Не ме прекъсвай — отвърна той строго. — Един от попечителите, дъртак с лице като изцеден лимон на име Саймън Хартман дойде в санаториума. Сестрата ми каза, че той бил луд от яд, научавайки за изчезването на Карол. — Магарт си сипа отново една чаша. — И аз ще ти кажа още нещо. Не мисля, че малката е така опасна, както говорят! Не смяtam, че нейният случай изисква интерниране. Мисля, че скорошно е експедирана в лудница, за да може старият Хартман да сложи ръка върху нейните шест милиона!

— Не говори подобни глупости — каза Веда кисело. — Джон Бландиш я затвори там... преди три или четири години.

— Бландиш не знаеше абсолютно нищо за нея. Той не се интересуваше. Хартман е този, който направи всичко. Той се занимаваше с работите на Бландиш. Малката беше изолирана, понеже е обезобразила лицето на един идиот, който биел куче. Ти няма ли да направиш това?

Веда го гледаше с големи очи.

— Но тя е опасна! Помисли само какво е сторила на бедния шофьор?

Магарт отклони аргумента с движение на ръката си.

— Тя е отбранявала своята чест — каза той непринудено. — Ти не можеш да разбереш, но има млади момичета, които вземат подобни неща много сериозно.

— Много добре — въздъхна Веда. Тя нямаше никакво желание да дискутира. — Прави каквото искаш. Впрочем, ти още не си я намерил!

— Но аз горя! Намерих мястото, където е била тези дни. От там идвам.

— Господи! — промърмори Веда. — Мисля след всичко това да си налея малко уиски. Нервите ми са много изопнати.

— Няма нужда! Няма да се разпилявам нашироко по моята история! Почивай си и ме слушай. Тази вечер видях двама типа в един голям черен пакард и те питаха за Стив Ларсън, който има развъдник за лисици горе, близо до прохода на Синята планина.

— Виждала съм го! — каза ентузиазирано Веда. — Той е едър, много рус, много любезен... и като го видях, получих сърцебиене.

— Да оставим любезнотта — каза Магарт кисело. — Майка ти трябва да е имала страх от един чифт кюлоти точно преди твоето раждане. Само мъже са ти в главата! Остави ме да продължа, искаш ли?

— След всичко по-добре е да слушам това, отколкото да съм глуха — отговори тя, затваряйки очи.

— Значи, двамата типа попитаха за Ларсън и аз ги разпознах. Мисля, че това наистина са Съливан, професионалните убийци.

— Какво искаш да кажеш? — попита Веда, отваряйки очи.

— Ако някой иска да се отърве от някого, той се обръща към братя Съливан, дава им пари и те се заемат с останалото. Това не са празни приказки — прибави Магарт. — За всеки случай си помислих, че трябва да прескоча за малко до там и се качих у Ларсън. Мястото беше изоставено, лампите запалени, вратите отворени. Буикът беше в гаража, а кучето — лудо от страх, се бе скрило в колибата си. Претърсих къщата и намерих това. — Той оставил да падне на леглото една носна кърпа. — Обзалагам се, че тя принадлежи на Карол Бландиш... Виждаш ли, малкото ѝ име е избродирано в ъгъла... Още нещо. Намерих горе полото на шофьора на д-р Травър — същото, което Карол беше взела, бягайки от Гленвиев.

Веда изглеждаше заинтересувана.

— И всичко това до къде те доведе?

Магарт се почеса по главата.

— Бих искал да зная и аз — каза той, — но съм все още в началото. Ларсън трябва да е крил Карол. Онези двамата, Съливан, ако са те наистина, са ги накарали да излязат от леговището си. Това е важно. Сега те са се скрили. Може би Съливан са по следите им? Не зная. Ако успея първи да хвана Карол, ще я доведа при теб. На никой

няма да му хрумне да дойде да я търси тук. Ако не я намеря, толкова по-зле за мен, нашата сватба се отлага.

Веда го привлече към себе си и той обви ръце около шията ѝ.

— Защо, Фил? — каза тя нежно, хапейки го за ухото. — Ще ти дам всичките си пари и ние ще можем да живеем щастливо и да имаме много деца.

Магарт я отблъсна и стана.

— Аз може да съм един гнусен индивид, но съм горд — отвърна той и започна да сваля сакото и връзката. — Мислиш ли, че ще мога да понеса да се говори, че съм се оженил за твоите пари? Никога! А сега се дръпни! Трябва да поспя малко, преди да се съмне и когато кажа да поспя, разбирам да поспя!

Карол улови волана на пакарда. Очите ѝ втренчено следяха трасираната от фаровете пътека. Струваше ѝ се, че пътеката тича пред нея, осветявайки завоите на стръмния планински път.

Сърцето ѝ изглеждаше вкаменено, мозъкът парализиран от страх. На светлината на арматурното табло, тя можеше да види бледото лице на Стив, който лежеше на пода със затворени очи. Тя би искала да спре, но мисълта за Съливан я караше да продължава. Щеше да спре за малко, когато бъде сигурна, че те няма да могат да ги настигнат и се молеше да не е много късно, за да направи нещо за Стив.

Тесният криволичещ път ѝ пречеше да увеличи скоростите, но Карол караше толкова бързо, колкото можеше. Вземаше внезапно завоите, водеше дръзко голямата кола по разбития път, обзета от една-единствена мисъл — да постави между нея и Съливан възможно най-голямата дистанция.

Накрая тя достигна до големия път и можа да натисне газта. След една или две мили намали, като търсеше място за спиране, забеляза горска поляна — вероятно изоставено сечище. Колата излезе, подскочайки от пътя, влезе в коловоза на неравна пътека, водеща към няколко почти рухнали колиби, в които преди време трябва да са се подслонявали дърварите. Сега колибите не се виждаха от пътя. Пакардът намали скоростта и спря. Карол се наведе над Стив.

„Ще трябва да запазя спокойствие“, си каза тя. „Трябва да се владея.“ Мисълта, че той може да е сериозно ранен или мъртъв, я

изпълваше с такъв страх, че тя трепереше с цялото си тяло и зъбите ѝ тракаха.

— Стив, скъпи мой — каза тя, докосвайки лицето му. — Какво има? Кажи ми! Тежко ли сте ранен?

Стив не отговори, не помръдна и когато тя го повдигна, главата му падна тежка, без живот.

Карол дълго остана неподвижна със свити юмруци, задържайки виковете, които напираха през гърлото ѝ. После отвори вратата, слезе на земята и права върху боровите игли, придържайки се за колата, започна да се бори с припадъка. Сърцето ѝ биеше тъй силно, че я задушаваше.

Люлеейки се, тя заобиколи колата и отвори задната врата. Трябваше да вдигне Стив, понеже той се търкаляше по пода. Беше тежък, но тя успя да го изтегли от колата и простре върху килима от борови иглички. Забеляза на седалката едно фенерче, запали го и задъхана забеляза кръвта, която цапаше ризата на Стив. Изтича до него, разкопча му сакото — ризата му беше напоена с кръв.

Като постави ръката си върху сърцето на младия мъж, почувства, че то бие все още, но много слабо и неравномерно. Тя успя да задуши вика на облекчение. Той не беше мъртъв! Но ако не намери помощ бързо, той можеше да умре всеки момент. Продължаваше да губи кръвта си и трябваше на всяка цена тя да бъде спряна.

Карол се върна при пакарда. В багажника тя откри два куфара. Трескаво отвори единия, намери ризи и кърпи, които започна да разкъсва, за да направи бинтове.

— Карол! — Стив я викаше с отслабнал глас.

Тя извика леко, изтича към него. Той мигаше в заслепяващата светлина на фенерчето, но не мърдаше. Замъгленияят му поглед беше почти безжизнен.

— Ох! Скъпи мой! — каза Карол, падайки на колене близо до него. — Какво мога да направя? Зле ли ви е? Ще се опитам да спра кръвта!

— Вие сте добра — прошепна Стив и лицето му се присви от болка. — Зле ми е, Карол... някъде в гърдите.

За миг тя загуби самообладание и отчаяно захълца, с лице, скрито в длани. „Какво трябва да направя?“, питаше се тя, обзета от

ужасен страх. „Той не бива да умре... не мога да понеса смъртта му... и аз съм единственото същество, което може да го спаси.“

— Хайде, малката ми. — Стив се задъхваше. — Не се страхувайте. Зная добре какво изпитвате, но не се оставяйте!... Ако успеете да спрете кръвоизлива...

— Да! — Тя избърса очите си, прехапа устни. — Ще го спра, скъпи мой. Това... това е, че... ох. Боже мой! Аз не зная какво да направя...

Тя изтича до колата, взе импровизираните бинтове, върна се отново до Стив, разкопча ризата му. Съсирената кръв, измокреният плат ѝ причиниха болка в сърцето, но мисълта, че Стив умира я накара да се съвземе. Обаче, когато вдигна ризата и видя в средата на гърдите двата черни отвора, през които кръвта изтичаше капка по капка, мракът се захлупи върху нея и тя тръпнеща падна с глава в ръцете.

— Не се впечатлявайте — каза Стив, като вдигна с мъка глава и огледа раните си.

Той стисна зъби. Бе по-зле, отколкото си представяше. Ледена тръпка нахлуваше малко по малко в краката му. Обземаше го ужасна болка. Можеше да се каже, че нажежени стоманени остриета му разкъсват гърдите.

— Карол, скъпа моя, спрете това.

— Не мога — извика тя. — Трябва да намеря помощ. Къде да отида? Стив? Къде мога да ви закарам?

Стив се насили да помисли. Изглежда, че гърдите му бяха отворени, изложени на въздуха. Имаше усещането, като че ли вятър, пълен със сол, дуващ върху нервите и плътта му. Смъртна слабост го обземаше, лицето му замръзваше, наводнено от потта на агонията.

— Доктор Флеминг! — успя да изрече той така тихо, че Карол едва го чу. — Карайте по пътя направо до Носа на Бриза... втория завой вляво... Има една малка изолирана къща насторани от пътя... — Той се бореше със слабостта, победи я още веднъж и продължи. — Това е на около 20 мили. Няма абсолютно нищо друго.

— Но 20 мили... — Карол стискаше юмруците си. — Това е много далеч...

— Нямаме избор! — каза Стив, обзет от нов пристъп на болка.

— Ще отида — съгласи се тя, — но отначало ще се опитам да ви превържа.

После си каза: „Трябва да го отведа със себе си, не мога да го оставя тук! Не трябваше да го свалям от колата“.

Тя се наведе над него.

— Ще отидем заедно, скъпи. Ако можете само малко да се надигнете. Ще ви настаня отново в колата.

— По-добре не — каза Стив. Чувстваше устата си пълна с кръв.

— Аз кървя малко. По-добре е да не мърдам сега. — Кръв капна върху брадата му, макар че той извъртя главата си, за да не изплаши Карол.

Тя изхълца, но се опита да заглуши вика.

— Много добре, скъпи, аз ще действам бързо. — Направи тампони с носните кърпи. — И Стив, ако нещо... искам да кажа... Ох! Скъпи мой, аз толкова ви обичам! Искам да го знаете! Тук вие сте сам и аз се страхувам... опитайте... не ме оставяйте!

Той направи усилие и й помилва ръката.

— Не, аз няма да ви оставя... обещавам... само побързайте!

Но когато тя го повдигна, за да свали сакото му, лицето на Стив придоби цвета на восък и той изкреша, забивайки пръстите си в ръката на Карол. После изпадна в безсъзнание.

Тя заработи трескаво, затваряйки раните възможно най-добре. После, като изтича до колата, донесе одеяло, ризи и пижами, нави ги за възглавница и настани Стив възможно най-удобно.

Беше ужасно да го остави така, но нямаше какво друго да стори. Тя се наведе да го целуне по устните и след това се качи в колата.

Никога не разбра как стигна до Носа на Бриза. Караже бързо с единствената мисъл да докара д-р Флеминг при Стив. Пътят беше хубав и Карол чуваше само вятъра. В този нощен час — беше малко след два часа — пътят беше пуст и скоростта не падна под 120. Само веднъж, на един завой тя за малко не се удари в друга кола (тази на Магарт, който отиваше към Ларсън!), но това стана толкова бързо, че тя нямаше време да разбере какво става. Другата кола беше я вече задминала. Тя достигна Носа на Бриза, когато часовникът показваше два и половина. Само половин час и бе стигнал за този маршрут.

Карол не срещна никаква трудност да намери къщата на д-р Флеминг, пред която спря пакарда. Качи се по пътеката в градината и заудря по входната врата, докато дойдат да й отворят.

Една възрастна жена със зло, обсипано с бръчки лице, с разрошени коси се появи на прага. Тя беше облечена с мръсен пеньоар, кръстосан върху гладките ѝ гърди, които тя придържаше с мръсна ръка.

— Какъв е този шум? — запита тя вбесена. — Давате ли си сметка какво правите?

— Моля ви — каза Карол, опитвайки се да говори спокойно. — Бих желала да видя доктора... има един много болен... или ранен... Къде е докторът?

Жената заби мършавите си пръсти в храсталака от мръсносивите си коси.

— Безполезно е, че сте дошли тук — каза тя и се приготви да затръщне вратата. — Докторът е болен. Няма да пътува по подобен маршрут. Какво си мислите вие?

— Казах ви, че има един ранен! — възклика Карол, кършайки ръце. — Един умиращ!... Моля ви, оставете ме да видя доктора. Имам кола... няма да му отнеме много време!

— Не мога да сторя нищо — рече жената с лице, подпалено от злоба. — Докторът е стар, той ще настине. Няма да излезе в този час! Хайде, вървете си!

— Но го моля за един ранен... той губи кръвта си, не разбирайте ли? Д-р Флеминг ще дойде, ако вие му кажете това. Той губи своята кръв... — и Карол започна да плаче. — И аз толкова го обичам!

— Вървете си — каза твърдо жената. — Тук не можем да направим нищо за вас.

Карол обузда паниката, която я обземаше.

— Но къде? — запита тя, свивайки юмруци. — Няма време за губене... кръвоизливът...

— Има болница в Уолтънвил и д-р Кобър от Ийстълък. Той ще дойде. Той е еврей. Те винаги отиват!

— Много добре — каза Карол. — Ще отида у него, къде се намира Ийстълък? Как мога да стигна до там?

Жената щеше да падне, забелязвайки звездообразния белег на левия юмрук на Карол. Тя завъртя много бързо очите си.

— Това е на 5 мили — каза тя. — Ще ви покажа на картата. Ще направите добре да влезете.

— Ох! Но моля ви, побързайте! — каза Карол. — Не трябваше да го оставям...

— Влезте, влезте! — покани пак жената. — Не мога да ви покажа пътя в тази тъмница. Елате на светлината.

Тя се завъртя и миг по-късно мрачният малък коридор се освети от лампа, която висеше на края на една жица. Карол още стоеше права на прага, когато онази се обърна към нея.

— Какви хубави коси имате! — каза тя и нейните малки очи блеснаха от възбуда. — Може би ще мога да склоня доктора да дойде с вас, въпреки всичко. Влезте, влезте!

Тази внезапна смяна на израза, внезапната и фалшива сърдечност уплашиха Карол, но тя не можеше да направи нищо друго. Най-важното бе Стив да бъде спасен. Тя последва жената в малката чакалня, мебелирана с три стола и една кръгла маса, покрита с овехтели списания. От стаята лъхаше на бедност и запуснатост.

— Ще отида да го предупредя, скъпа — каза жената. — Седнете. Скоро ще се върна.

— Моля ви! — замоли Карол.

— Бъдете спокойна!

Жената отвори вратата, погледна Карол и излезе. Нещо в нейния поглед накара младото момиче да изтръпне. Тя се заслуша. Жената се качваше тичешком по стълбите... Карол се почувства хваната в примка. Това същество ѝ желаеше злото.

Леко отвори вратата.

— Това е лудата от Гленвиев — чуваше тя. Жената, говореше ясно и отчетливо. — Тя е долу!

— Какво? По-силно. — Гласът на мъжа беше пълен с гняв. — Какво шушнеш там? От Гленвиев, казваш. Да?

— Лудата. Карол Бландиш!... Тази, която търсят... слез да говориш с нея. Аз ще телефонирам на шерифа. Хайде, бързо!

— Но казват, че тя е опасна — рече мъжът с пъшкащ глас. — Говори ти! Аз съм много стар, за да се меся в подобни истории. Не искам да я виждам!

— Слизай! — заповядала жената. — Знаеш добре, че не можеш да телефонираш. Дават 5000 долара за нейното залавяне! Това нищо ли не ти говори, стар глупак!

След продължително мълчание старието каза:

— Да, вярно, бях забравил, ще направя добре може би, ако сляза.

Карол затвори очи. Трябва да сънувам, си каза тя. Още един от онези ужасни сънища, изникнали тъй мистериозно. Но този път реален. Може би и Стив да не е ранен? Може би и онези две черни същества да бяха част от кошмара и Карол щеше да се събуди там в хижата, с тупкащо от уплаха сърце, но на сигурно място.

Лудата... Карол Бландиш... тази, която търсят!...

Тя потръпна, направи усилие да се събуди, отваряйки бавно очи, като усърдно се молеше да се намери в своето легло, но гнусната малка стая беше около нея — тъй реална, за да принадлежи на един сън. Карол отстъпи с очи, впити с ужас във вратата, слушаше влачещите се стъпки, които слизаха по стълбите. Някъде в дъното на къщата тя чуваше остьр звън... звънът на телефона...

Слез да говориш с нея... Ще телефонирам на шерифа... 5000 долара за нейното залавяне.

Кошмар или не, трябваше да излезе от тази къща. Тези хора ѝ желаеха злато. Те отказваха да помогнат на Стив, щяха да я задържат тук, далеч от него, а той щеше да умре!

Сега страхът така силно я беше обхванал, че тя не можеше да мръдне, сгущена в един ъгъл с тупкащо сърце. Нервният тик обезформяше ъгъла на устата ѝ.

Вратата бавно се отвори. В стаята влезе огромен старец — плешив, уморен, с голям орлов нос, с провиснал мустак, напоен с тютюн. Но неговите очи изпълниха Карол с ужас. Дясното му око поне нямаше нищо общо с око. Може да се каже, че то бе като топка от жълта глина, една гнойна топка... При това тя имаше чувството, че това око проникваше през мозъка ѝ като свредел.

Старецът беше облечен с изпоцапана роба и през яката Карол успя да види бельо със съмнителна чистота.

— Вървете си! — викаше тя вътрешно. — Боже мой, направи така, че да се събудя. Той да не се доближава до мен.

Старецът затвори вратата и я подпра с туловището си. От джоба извади носна кърпа и избърса лявото си око, което сълзеше. Изглежда, че жълтото петно върху дясното око все още фиксираше Карол. То я хипнотизираше.

— Мисля, че имате неприятност? — запита той с пъшкащ глас.

— Какво очаквате от мен?

Карол се притисна в ъгъла си.

— Вие ли сте докторът?

— Да! — отвърна старият. — Аз съм д-р Флеминг.

Докосна слепоочията си с носната кърпа и малки капки пот се търколиха по бузите му.

„Той е ужасен!“, си каза Карол. Не можеше да го заведе при Стив, не ѝ вдъхваше никакво доверие.

— Излъгала съм се — каза тя кратко. — Нямам нужда от вас. Не трябваше да идвам тук...

Изведнъж Флеминг го достраша. Карол разбра това, но неговият страх увеличи нейния.

— Не бързайте — замоли той. — Вярно, аз съм стар, но съм добър лекар. Моето око ли ви притеснява? Това е едно петно, което все си обещавам да премахна, но все нямам време!

Старите му ръце бродеха трескаво по реверите на робата като огромни паяци. Електрическата светлина подчертаваше черните косми, които покриваха пръстите му.

— Нека не ви беспокои моето око... Но защо не седнете? Трябва да ми кажете какво се е случило.

Карол поклати глава.

— Не — каза тя. — Аз тръгвам. Не трябваше да ви беспокоя. Благодаря за гостоприемството... — Гласът ѝ се задуши, но тя доуточни. — Вие не можете да направите... — Много бавно тя се отдели от стената и направи колеблива крачка към него.

— Ще направите по-добре, ако останете — каза Флеминг. — Ние искаме вие да останете. — Той прикри вратата със своето туловище. Върху лицето му се изписа гримасничеща усмивка, която зле прикриваше страхът му. — Вземете малко кафе... Жена ми... Кафето ще ви подейства добре.

Той протегна към нея своите мършави като паяжина ръце. Изглежда, че я молеше да остане спокойна, да не се плаши повече.

Карол задържа дъха си и внезапно започна да креци. Струваше ѝ се, че няма да може никога да изхвърли въздуха, който изпълваше гърдите ѝ и тя никога няма да може да ги изразни. Всъщност, нейният вик беше много слаб и приглушен, като вик на заек, попаднал в капан.

— Не, моля ви — каза Флеминг. — Всичко е нормално, нищо няма да ви стане. Ние сме добри хора... ние искаме да ви предпазим от

всички опасности...

Зад вратата се чу леко драскане и бялото като воськ лице на стареца се отпусна. Той се отстрани. В стаята влезе жена му.

— Какво има? — попита тя, гледайки Карол. — Защо не седнете? Моят мъж... — Тя посочи стария човек. — Защо не отидеш с нея? Тя вика за болен?

— Да, да, разбира се — каза Флеминг и внезапно седна на един стол: — Тя промени мнението си. — Той поднесе ръка към гърлото си. — Всичко това ме разтърси, Марта — продължи той, — не трябваше да слизам. Мисля, че малко коняк ще ми...

— Стой мирен — каза кисело жена му. — Не мисли винаги за себе си.

— Трябва да тръгвам — рече Карол. Тя беше съвсем близо до масата, устата ѝ бе присвита в страхлива гримаса. — Не трябваше да ви беспокоя.

— Но докторът ще се качи, за да се облече — каза бързо жената. — Ще бъде тук след минута. Вашият приятел е болен, нали? Някой, когото обичате.

Сърцето на Карол се сви.

— О, да — каза тя и докосна слепоочието си с върха на пръстите. — Не зная какво да мисля. Да... той загуби толкова кръв. Но защо докторът е седнал? Защо нищо не прави?

— Върви — подкани жената Флеминг. — Облечи се, а аз ще направя кафе на младата дама.

Флеминг остана неподвижен, свлечен върху стола. Дишаше тежко.

— Нека да си върви — каза внезапно той. — Аз не искам тези пари, искам само спокойствие. Стар съм. Пусни я да си върви, преди да ѝ се случи нещо. Спомни си какво е сторила на шофьора на камиона...

— Качвай се, стар глупак — викна ядосано жената. — Не знаеш какво приказваш!

— Оставете го на мира! — каза Карол. — Аз тръгвам... Трябва непременно да вървя — повтори тя и прекоси стаята бавно, но решително.

Флеминг хвана голямото си меко лице с ръце. Жената се поколеба, отстъпи назад, подпирайки се на стената и нейните студени

очи заблестяха от яд и страх.

— Ще направите по-добре, ако останете — каза тя. — Ние знаем коя сте. По-добре ще бъде без сцени. Вие не можете да си тръгнете.

Карол отвори вратата.

— Не зная какво искате да кажете — рече тя, обръщайки се към тях. — Мислех, че ще ми помогнете.

Обърна се и се затича към външната врата, но тя беше заключена. Карол се завъртя, видя, че жената стои права на прага на чакалнята и я наблюдава.

— Отворете тази врата! — извика тя със сивкаво от страх лице.

— Вижте, не се измъчвайте — каза жената. — Защо не седнете? Ще ви направя кафе...

Карол прекоси тичешком коридора и премина покрай жената, сграбчи дръжката на една друга врата, водеща без съмнение към градината зад къщата, но тя също беше заключена.

Флеминг беше настигнал жена си и стоеше зад нея. Жълтото петно на неговото око парализираше Карол всеки път, когато го погледнеше. Затворена между двете врати, тя се спря. Всичко се замъгливало в главата ѝ.

— Ще видите — каза меко жената, — че не можете да излезете. Вашите приятели ще дойдат. Не можете повече нищо да направите.

Тогава Карол забеляза една друга врата — много малка, наполовина скрита от едно перде, на около метър от мястото, където се намираше.

Без да изпуска от поглед съпрузите, застанали на прага, тя се приближи до тази врата и дръпна дръжката. Вратата се отвори. В същия момент жената се втурна към нея.

Карол извика, искаше да отстъпи, хвърли инстинктивно ръце напред, за да отблъсне жената, но онази я блъсна. Изглежда подът се разтвори под краката ѝ и Карол почувства, че пада.

Шерифът Камп спеше изтегнат в леглото. Неговото звучно хъркане изпълваше малката стая и той не чуваше звъненето на телефона в кабинета на общинския затвор. Той не чу и как неговия помощник Джордж Стам ругае, ставайки от фоторайла си.

Минута по-късно вратата се отвори внезапно и Стам започна да разтърска шерифа, за да го събуди.

— Хей! — измърмори Камп, отблъсквайки Стам. — Човек не може да поспи спокойно тук!

— Намерена е! — възклика Стам много оживено. Неговото кръгло и гладко лице, надвесено над Камп, напомняше за холандско сирене. — Държат я... — Той дори не успява да намери точни думи.

— Държат я, държат кого? — запита Камп, още вцепенен от съня. После внезапно подскочи и сграбчи Стам за ръкава. — Вие искате да кажете... Нея? Кой я е намерил?

— Д-р Флеминг. Мисис Флеминг току-що телефонира.

— Боже мой! — Камп обуваше вече панталона си. — Д-р Флеминг, този стар дървеняк! 5000 долара! На него да се паднат! Той никога нищо не е направил през живота си и накрая той ще я намери.

— Мисис Флеминг иска да побързаме — избърбори Стам с облещени очи. — Тя се страхува да не стане нещо.

— Не мога по-бързо — измърмори Камп, закопчавайки тежкия си колан. — Повикайте Хартман! Повикайте журналисти! От подобна история заслужава да се извлече полза! Флеминг, хиляди гръмотевици! Обзалагам се, че не е вдигнал и малкия си пръст...

Стам влезе с тръс в стаята.

— Искате ли да ви придружа? — попита той.

— Ще се присъедините към мене там. Преди всичко предупредете Хартман и пресата, а после елате възможно най-бързо. Ах! Искам също един кинооператор. Ако нямам 5000 долара, поне ще видя снимката си във всички вестници.

И поставяйки шапката на главата си, Камп излезе тичешком.

Саймън Хартман не можеше да заспи. Беше се настанил удобно в един фотьойл в апартамента, който заемаше в най-хубавия хотел на града. Пред него върху маса беше поставена чаша с уиски. Между заострените си зъби стискаше пура.

Нисък и дебел, с бледо, издълбано от бръчки лице, Хартман изглеждаше по-възрастен от своите 50 години. Погледът му беше студен и юглите на устата му се свиваха в една мимика на отвращение.

Макар че беше близо три часа сутринта, той не спеше. От години спеше много малко, на малки, накъсани, но оживени сънища.

Хартман беше главният съдружник на адвокатското бюро „Саймън Хартман и Ричард“, чиято репутация някога беше равна на най-прочутите нюйоркски адвокати. Но откакто Ричард се беше оттеглил от работа, фирмата не преставаше да клони към залез. Непоправим играч, Хартман беше отстъпил пред съблазънта да играе на борсата с парите на клиентите. Неотдавна бе направил истински игри на „пас-пас“ със суми, които не му принадлежаха и резултатите се оказаха катастрофални.

Намираше се на прага на банкрота, когато Джон Бландиш умря и той трябваше да състави един съвет за настойничество. Ричард и той бяха назначени за опекуни и тъй като Ричард не се занимаваше с абсолютно нищо, въпросът за настойничеството остана изцяло в ръцете на Хартман. Бягството на Карол му нанесе ужасен удар. Знаеше, че ако момичето не бъде заловено до 14 дни, то можеше да поиска своите пари... или поне това, което бе останало от тях. Понеже, даже през този къс период от време, Хартман вече бе оперирал със значителни суми от богатството на Бландиш.

Трябваше малката да бъде заловена. Ако не успеаха, това щеше да означава разорение, а Хартман не искаше да се остави да бъде разорен. Без да чака, той пое ръководството по издирването. Шерифът беше един глупак. Д-р Травър — неспособен да действа. Полицията повече объркваше, отколкото да свърши нещо. Но Хартман успя да ги стимулира. Той предложи 5000 хиляди долара за залавянето на Карол. И сега всички от Носа на Бриза участваха в преследването.

Очите му се впериха в един календар на стената. Оставаха повече от шест дни! Ох!... Куп неща можеха да станат за шест дни. Трябва да успее! Когато протягаше ръка, за да вземе чашата, телефонът звънна. Хартман спря, затвори очи спокойно, без да бърза необично вдигна слушалката.

— Ало, какво има?

— Ние я държим — възклика Стам на другия край на жицата.

— Шерифът ме помоли да ви предупредя.

— Не крещете толкова, не съм глух — каза студено Хартман, но лицето му просветна и той внезапно се подмлади. — Къде е тя?

— У д-р Флеминг. Шерифът отиде направо там и каза, че вие можете да се присъедините.

— Разбрано. Къде живее по-точно д-р Флеминг?

Стаум му даде необходимите упътвания.

— Благодаря, тръгвам незабавно — каза той и закачи слушалката.

Големият празен камион спря с шум на желязо пред едно денонощно кафене някъде от страната на гарата на Носа на Бриза.

— Не отивам по-далеч — каза шофьорът. — Доволни ли сте?

Съливан слязоха от камиона.

— Много добре — каза Франк. — И благодарим.

— Няма за какво! — отговори шофьорът, потегли и влезе зад големите дървени огради, които запречваха влизането в коловозите.

— Имахме късмет, че намерихме този тип — каза Франк, прозявайки се.

— Затваряй си устата! — изляя Макс, който пресече пътя и влезе в кафенето.

Франк направи гримаса и го последва.

Загубата на пакарда беше раздразнила Макс. Франк се показва по-голям философ. Вещите, комфортът, всичко това не струваше много за него. Неговата слабост бяха жените. Зловещият му дух, който намираше удоволствие в ужаса, мислеше рядко за нещо друго, освен за жени. Той оставяше Макс да съставя техните проекти, всекидневната програма, мерките.

Те се настаниха на бара и поръчаха кафе. Сервитьорката беше грозна, но добре сложена. Франк би желал да обсъди нейните достойнства с Макс, но си даде сметка, че оня не беше в настроение да се шегува. Макс не обръща никакво внимание на жените. Той гледаше на тях, както се гледа на храната — безинтересна необходимост.

Съливан уплашиха малко сервитьорката и след като им поднесе кафето, тя отиде в кухнята и ги остави сами. В бара нямаше никой.

— Бих искал действително да знам дали го убих — каза Макс замислено. — Зная, че го улучих два пъти в гърдите, но той е здравеняк... трябваше да се целя в главата.

— Не се беспокой за него — рече Франк. — Безпокоя се за малката. Тя беше страхотна! Нейните червени коси...

Макс се обърна към него.

— Ако е жив, той видя какво стана. Това е единственият свидетел, който някога сме оставяли зад себе си. Той може всичко да вдигне във въздуха.

Франк не се беше замислял за това.

— Тогава ще бъде по-добре да го намерим — каза той, — но къде...

— Имам нужда да подремна малко — измърмори Макс. — По дяволите, не можем да сме през цялото време на крака!... Не сме от желязо... Къде може да се намери едно легло?

— Попитай нея... Тя трябва да знае — каза Франк, посочвайки вратата на кухнята.

— Да — отвърна Макс, довършвайки кафето си. Той пълзна табуретката и се отправи към кухнята.

Момичето бе седнало зад една маса и разговаряше с един черен готвач. Двамата изгледаха Макс с изплашен вид и негърът завъртя бялото на очите си.

— Къде можем да намерим едно легло? — запита Макс, разглеждайки момичето.

— Има хотел точно на ъгъла, съвсем близо до затвора — отговори то.

— Окей — каза Макс, хвърляйки сумата за консумацията върху масата. — А болницата къде се намира?

— Ние нямаме такава. Най-близката е в Уолтънвил, на пет мили от тук.

Макс измърмори нещо, излезе, завъртя глава към Франк.

— Да се чупим от тук! Умирам за сън!

Те тръгнаха по пустия път. Големият часовник на гарата отбелязваше три часа.

— Имало един хотел близо до затвора — подхвърли Макс.

— Удобно — захили се Франк.

— Ето го — каза Макс, като стигнаха завоя, но внезапно се спря и сграбчи Франк за ръката. — Какво става там?

Те отстъпиха. Шерифът Камп слизаше тичешком по стъпалата на общинския затвор. Видяха го да отваря вратите на гаража, разположен

наблизо. Движенията му бяха на човек, който бърза. Миг по-късно един стар форд тръгна и се понесе по пътя.

— Шерифът бърза страшно — каза Франк, дърпайки шапката върху носа си.

— Има нещо във въздуха — рече Макс. — Ела ще видим.

— Ти искаше да спиш — промърмори Франк.

— Да видим! — повтори Макс.

Те тръгнаха по пътя, размахвайки ръце, но този път крачката им бе по-живя.

Телефонът върху нощното шкафче започна да звъни.

— Нека да звъни — каза Веда, полузаспала. — Още един от моите обожатели без спокойно съзнание.

Магарт се надигна, мърморейки:

— Дойдох тук да потърся малко мир и спокойствие — каза той с жален тон. — Не можа ли да обявиш почивка, когато съм тук.

— Не се прави на татко-мърморко, скъпи. Той ще се умори и ще отиде да спи.

Магарт си потърка очите и съвсем се изправи.

— Млъкни за малко — каза той кратко. — Това може да е наистина за мен... — и той сграбчи слушалката.

— Но никой не знае, че си тук... поне искам да се надявам — каза неспокойно Веда.

— Моят директор знае всичко! — възрази Магарт и каза в слушалката: — Ало?

— Вие ли сте, Магарт?

Магарт разпозна гласа на своя директор.

— Мисля, че да — отговори той, прозявайки се, — или поне някой, който много прилича на мен.

— Представям си, че сте легнали с тази жена?

— С кого, впрочем, мислите, че ще легна? С един кон ли?

— Е, добре, излезте от леглото, негоднико! Намерили са малката Бландиш.

— Не... какво? — възклика Магарт.

— Току-що ми телефонираха от полицията. Те са я хванали... тя е в избата на д-р Флеминг. Отидете и направете снимки. Камп няма да

стори нищо преди вашето идване. Това прасе иска да бъде заснето в момента на акция! Хартман също е там, всъщност всички от селището са там на мястото, само вие липсвате!

— Тичам — възкликна Магарт и скочи от леглото. — Боже мой! Боже мой! — избухна той, като си навличаше ризата. — Намерили са я! Намерили са я, докато аз се търкалях в леглото! Виж ти справедливост! Какво ще правя сега? Боже мой! Ох! Предтечи мои! Вие говорите за късмет!

— Успокой се, скъпи — каза Веда, сгушена в одеялата. — Може би всичко ще се уреди по-добре.

— Ще се уреди по-добре, ти го казваш — избухна Магарт, обличайки си сакото. — Ако я закарат при откачените, моят замисъл е загубен... Трябва да я измъкна от там по някакъв начин...

Той се втурна навън. Веда тичаше след него.

— Но виж, скъпи!... Опитай се да бъдеш малко по-разумен! Забравил си да облечеш панталона си!

У д-р Флеминг тесният коридор, съединяващ входната и задната врати, беше претъпкан. Докторът и жена му стояха по средата на стълбите. Саймън беше прав на прага на чакалнята. Магарт с фотоапарат, снабден с ръчна магнезиева лампа, подпираше задната врата. Двама полицаи пазеха входната врата. Шерифът и Джордж Стгаум бяха застанали с лице към вратата на избата.

— Така е добре, деца — каза Камп, — не мърдайте. И внимавайте, тя е опасна. — Той хвърли едно око към Магарт. — Опитайте се да направите снимка, когато излизам от там.

— Все още нищо не е направено — му припомни Магарт. — Може би тя ще ви накара да излезете?

Камп се направи, че не чува и почука на вратата на избата.

— Зная, че сте там! — извика той. — В името на закона, излезте!

Карол се прикри по-добре в ъгъла на избата.

Като дойде на себе си след падането по стълбата, тя бързо разбра, че е попаднала в клопка. Опипвайки стените, си даде сметка, че нямаше никакъв друг изход, освен затворената врата горе. Ако не беше мисълта за Стив, ранен и изоставен в гората, тя щеше да се

предаде. Но нейната любов ѝ даваше сили и тя се убеди, че ще успее да излезе, да намери отново Стив и че никой не може да ѝ попречи.

Намери електрическия ключ и го завъртя. Малката влажна изба бе пълна с вехтории. В нея се намираше също кутията с бушони и електромерът. Карол намери една ръждясала маша, вдигна я и седна. Когато Камп отвори вратата, тя се сгущи между стената и края на стълбата и зачака с ръка, сложена върху прекъсвача на електромера. Вече бе загасила в избата, тъй че можеше да вижда Камп, докато той нищо не можеше да различи в тъмнината.

— Излезте! — извика силно Камп с тъмночервено лице и прибави без никаква причина: — Къщата е обкръжена!

Никакъв шум, никакво движение.

— Покажете, че сте мъж, слезте да я потърсите! — каза Магарт.
— Ще ви направим хубаво погребение!

Говорейки, той измъчваше мозъка си с мисълта как да помогне на Карол да избяга отново.

— Хайде, излезте! — Тонът на Камп сега беше бащински. Не му се искаше да атакува една опасно луда. Той хвърли око през рамото си към Хартман. — Вие мислите, че трябва да сляза да я потърся?

— Естествено — отговори Хартман кисело. — Но не бъдете брутален. Не искам да я малтретират.

Магарт се засмя с гробовен смях.

— Тя е много добра — каза той. — Трябва да се узнае кой кого ще малтретира.

Джордж Стаум се измъкна, когато шерифът със знак го накара да се приближи.

— Нищо не може да се направи! — обяви той твърдо. — Страх ме е от луди. Не слизам в тъмното. Помислете за това, което е направила на шофьора!

— Най-добре е хората от лудницата да дойдат да я приберат — каза Камп, все още колебаейки се. — Никой ли не помисли да им телефонира?

— Никой — подхвърли Магарт с окуражаващ вид. — Ще сляза с вас, шерифе. Не се страхувам. Минете напред, аз ви следвам.

Камп въздъхна продължително.

— Да вървим! — каза той и напредна с несигурна крачка, с очи впiti в мастилено тъмната изба. — Случайно някой да има

електрическо фенерче? — попита шерифът с надежда.

Никой нямаше и Хартман не без раздразнение каза на Камп да свърши най-накрая своята задача.

Точно в момента, когато шерифът навеждаше гръб, за да премине през ниската врата, Карол дръпна шалтера на електромера, сграбчи го за ръцете и го бутна към стълбите с главата напред.

С див вик шерифът направи плонж в тъмнината.

Магарт разбра много бързо какво става и реши да увеличи възможно повече суматохата. Той зловещо заохка, засили се към Джордж Стам, бутна го към двамата полицаи, които се бяха приближили един до друг в тъмнината.

— Внимание! — ревеше Магарт. — Внимание! Тя трябва да е между нас!

Стам си загуби ума, заудря наляво и надясно, улучи един полицай и го просна на земята, опита се да стигне стълбите, за да избяга. Другият полицай удряше в празното пространство. Магарт продължаваше да реве и известно време настъпи пълна паника.

Това беше достатъчно за Карол. Тя достигна коридора, чуващо виковете и шума на битката пред входната врата. Пльзна се към задната врата и успя да се промъкне в градината.

Магарт я забеляза и последва.

Карол тичаше лудо по алеята. Тя подскочи и зави надясно, когато чу глухите стъпки на Магарт зад себе си. Тя увеличи скоростта и тичаше така, като че едва докосваше земята. Магарт напразно тичаше, нямаше да успее да я стигне. Той обаче упорстваше, като се питаше дали шерифът щеше скоро да тръгне да ги преследва.

Карол се отправи към няколко дървета, стоящи на стотина метра пред нея. Те се намираха на бордюра на големия път, водещ към Носа на Бриза, но Карол не можеше да знае това. Тя си казваше, че като стигне гората, може да се скрие и удвои скоростта си. Сигурна бе, че ще успее и забрави всякаква предпазна мярка. Внезапно кракът ѝ се бълсна в голям корен и тя се просна с цялото си тяло. Дъхът ѝ пресекна.

За миг остана замаяна и когато се опита да стане, Магарт се наведе над нея.

Двамата се заоглеждаха.

— Не се страхувайте — каза Магарт, — не се страхувайте от мен. Искам да ви помогна. Благодарение на мен можахте да избягате. Не се плашете!

Първото движение на Карол беше да се дръпне от него, но нещо у Магарт ѝ вдъхна доверие.

— Кой сте вие? Какво искате от мен? — запита тя запъхтяна.

— Казвам се Фил Магарт и съм журналист. А вие сте Карол Бландиш, нали?

— Не зная — отвърна Карол с ръка върху главата. — Не зная коя съм. Имах катастрофа... и загубих паметта си. — Тя седна и го сграбчи за ръката. — Наистина ли искате да mi помогнете? Там е Стив... и той е тежко ранен... искате ли да дойдете с мене?

Магарт набърчи вежди:

— Стив Ларсън? За него ли говорите?

— Ох, да. Вие го познавате?

— Разбира се. Ние даже сме добри приятели. Какво му се е случило? Тези двама типа в черно...

Карол потръпна.

— Да. Те стреляха в него. Ходих да търся доктор Флеминг. Той трябва да е луд. Те ме затвориха в избата.

Магарт я гледаше смяян.

Можеше ли действително тя да е Карол Бландиш? Изглеждаше му съвсем нормална. Ни най-малка следа от лудост. Спомни си за левия ѝ юмрук. Да, белегът беше там. Действително ли тя си беше загубила паметта?

— Вярно ли е, че вие не знаете коя сте? — запита той.

— Да... но моля ви, ако искате да mi помогнете, не губете време. Той е толкова тежко ранен. Искате ли да дойдете с мен? Искате ли да mi помогнете?

— И още как! — отвърна Магарт, помагайки ѝ да стане. — Къде е той?

— Там горе, на планинския път, има изоставен лагер на секачи. Оставил го там.

— Познавам мястото — каза той, оглеждайки се наляво и надясно. — Скоро ще се съмне. Не трябва да ни видят. Отивам да потърся колата си. Ще направите добре, ако ме почакате тук. Идете до малката гора. Пътят минава от другата страна. Когато ме видите да

идвам, останете скрита, чак докато се приближа до вас. Ще дойда до десетина минути. Ще направите ли това, което ви помолих?

— Да — отговори Карол. Тя чувстваше, че може да му има доверие. — Но бързо, моля ви. Толкова ме е страх... той е загубил много кръв...

— Не се беспокойте — каза Магарт сърдечно. — Ще се погрижим за него. Идете да се скриете и ме чакайте! — Той я потупа по ръката и се затича към къщата на Флеминг.

Останала сама, Карол се почувства неспокойна. Развиделяването на раждащата се зора, ледената мъгла, която се издигаше от земята, мълчаливата гора с неподвижни дървета, чиято мрачна маса се открояваше на небето, всичко това създаваше тягостна атмосфера.

Вървейки към храсталациите, тя усети, че я обзема чувство за опасност и сърцето ѝ заби силно.

Съжали, че не придружи Магарт. Щеше да бъде по-добре, отколкото сама в мрачната и мълчалива гора. Тя събра всичките си сили, за да продължи, макар че само на няколко крачки от себе си различаваше големия път.

„Там трябва да се срещна с Магарт“ — си мислеше тя, борейки се срещу обзелото я странно чувство на паника и продължаваше напред.

Внезапно спря. Нещо бе помръднало пред нея. Тя задържа дъха си с втренчен поглед. Зад едно голямо дърво забеляза периферията на мъжка шапка. Тя се закова на място, смазана, неспособна да помръдне и дори да мигне с очи.

Един мъж, облечен с черно пардесю и мека шапка, направи крачка встрани от дървото и се изправи пред нея, по средата на пътеката. Това беше Макс.

— Аз ви търсех — каза той меко. — Без номера!

За секунда тя го погледна, със свито сърце, вледенено от ужас и със slab вик подскочи и се обърна, готова да тича лудо... Но Франк беше вече зад нея. Тя внезапно спря. Той се усмихна, сваляйки шапката си.

Карол се вцепени. Съливан чуваха нейния запъхтян дъх.

— Без номера! — повтори Макс, приближавайки се бавно.

— Не, не! — извика Карол, отстъпвайки крачка назад. — Не ме докосвайте... — Мускулчетата потръпваха по лицето ѝ, станало

мъртвешки бледо. — Вървете си, моля ви... Чакам някого... ще дойде всеки момент... не трябва да оставате тук...

— Никакви номера — повтори Макс, приближавайки до нея. — Елате! Вас търсим.

Карол отстъпи и обръщайки се, се втурна към Франк, който я наблюдаваше с усмивка на устните. Той протегна ръце и й препреши пътя.

Тя пак се обрна и застана неподвижно.

— Къде е Ларсън? — запита Макс. — Ние търсим също и него.

— Не зная — каза тя. — Не зная нищо.

— Паметта ви ще дойде — каза Макс много любезно. — Ние знаем да говорим с жените. Къде е той?

— Ох! Оставете ме на спокойствие... — каза Карол, хвърляйки около себе си погледи на преследвано животно и започна да вика.

Франк скочи, сграбчи косите на младото момиче и обрна главата ѝ нагоре.

— Удрий! — каза той на Макс.

Макс се приближи. Карол го видя как вдига юмрука си. Изкрещявайки дивашки, тя понечи да скрие лицето си, но Макс грубо разтвори ръцете ѝ и един възлест юмрук се стовари в края на челюстта ѝ.

IV

Магарт излезе на верандата, обляна със слънце. Той седна, изпъна дългите си крака и затвори очи.

— Чаша хубаво черно кафе с малко коняк може би ще ми възвърне силите — каза той, потискайки една прозявка. — Но преди всичко желая едно легло. А трябва и да отида да видя шерифа след малко.

— Ще имаш кафето си, ангел мой! — каза Веда. — Но ти няма да тръгнеш, преди да ми дадеш някои обяснения. Не те питам много. Вземайки предвид обстоятелството, че си превърнал къщата ми в болница. Вероятно имаш основателни причини да действаш така, но ти можеш поне малко да ме осветлиш за това, което става.

Магарт отвори едното си око и се усмихна. Той намираше Веда наистина много очарователна в роклята си с цвят на праскова. Наведе се и я помилва по ръката.

— Те я бяха затворили в избата на доктор Флеминг — каза той кратко. — Когато шерифът поиска да слезе, за да я отведе, тя успя да избяга. Настигнах я и ние станахме добри приятели. Отидох да потърся колата си, за да отведа Карол там, където беше оставила Ларсън. Оставил я за малко сама в гората и когато се върнах с колата, тя беше изчезнала... Тогава отидох да взема Ларсън и го доведох тук. Доктор Кобър ще ни каже какво мисли за неговото състояние, когато слезе.

— Но защо не отведе в болница този беден дявол? Какво те прихвана да го доведеш тук?

Магарт се въоръжи с търпение.

— Той е в опасност. Ти нямаш понятие кои са тези убийци!

— Какви убийци? — запита Веда, смяяна.

— Съливан, наемни убийци! Ако половината от това, което се говори за тях е вярно, те вече са извършили дузини престъпления, без да оставят нито следа, нито свидетел. Но този път са направили погрешна крачка. Ларсън ги е видял как убиват неговия брат — успя да

ми го каже, преди да изпадне в безсъзнание. Неговото свидетелстване ще ги изпрати на електрическия стол. Те ще се опитат да го довършат и първо ще го потърсят в болницата. Трябва да запазим в тайна неговото присъствие тук, докато той е в състояние да даде показания.

Веда се съгласи с кимване на глава.

— Но ти сигурен ли си, че тези двамата няма да успеят да го открият тук?

— В никакъв случай! Как ще свържат Ларсън и твоята къща?...

— Добре, вярно! — каза Веда. — Сега, разкажи ми за малката Бландиш. Какво ѝ се случило?

— Не зная нищо — призна Магарт с беспокойство. — Или е имала доверие в мен или... — Той поклати глава. — Един голям черен пакард беше спрял пред къщата на Флеминг, когато аз пристигнах. Толкова бързах да си взема колата! Пакардът не беше там и това ме учуди. Може би Съливан са отвлекли малката.

— Ти имаш натрапчиви мисли с твоите Съливан, скъпи. Те не могат да бъдат и тук, и там.

— Тук се лъжеш! Трябва да предупредя Камп. Тук имаме нужда от защита, нищо не се знае. Бог да ѝ е на помощ, ако тя е в ръцете им!

— Но ти все още не си ми казал как изглежда тя? — подхвърли Веда с едно напълно оправдано любопитство. — Ти действително ли говори с нея?

— Разбира се. Психиката ѝ е толкова нормална, също като твоята — възрази Магарт. — Не разбирам много, но... Това е една необикновена красота! По всяка вероятност тя е влюбена в Ларсън, а това е тип жена, която обича само един път, но истински.

— Като мен — каза нежно Веда. — Само че свинята, в която съм влюбена, се съмнява в това.

— Да не говорим за свине, става дума за хора, много любезни и свенливи, които не обичат да се говори за тях.

— Забелязах, че те не са така свенливи през нощта — каза все още нежно Веда.

В този момент ги настигна доктор Кобър.

— Ларсън е много зле — каза без предисловие той. — Животът му виси на косъм. Следващите три дни ще покажат дали ще се отърве. Щеше да бъде много по-добре в болницата.

— Но няма да бъде на сигурно място — каза Магарт. — Ще отида да видя шерифа, докторе. Ония двамата ще подновят атаките си и ето защо той трябва да остане тук. Госпожица Банниг ще плати всички разноски, не се беспокойте! Можете ли да останете до него?

— Невъзможно — възрази Кобър. — Но ще минавам два пъти на ден. Сестрата знае какво да прави. Впрочем, няма какво толкова да се опитва в това състояние, в което е той. Всичко зависи от неговата устойчивост, която изглежда голяма. Но е загубил много кръв. Ще трябва да съставя един рапорт за всичко това, Магарт.

— Ще ви придружа — каза Магарт, ставайки. — Дайте ми две минути време да изпия това кафе — прибави той, виждайки прислужницата да се приближава с един поднос — и ще съм на ваше разположение.

— Чакам ви в колата — каза Кобър, който се сбогува с Веда.

— Чувствувах се като у дома си, любов моя, нали? — каза тя, щом като Кобър изчезна. — Ако някой друг от твоите приятели търси стая...

Магарт гълтна кафето си и сграбчи младата жена през талията.

— Не се сърди, сърце мое — каза той. — Твоята снимка ще я има във вестниците, когато премине опасността и за всички ти ще си героиня! Впрочем, ако нещата придобият обрат, както се надявам да стане, моите приятели и аз ще дойдем да се настаним тук завинаги. Това ще ти достави удоволствие, нали, скъпа?

Шерифът седеше на прашното си бюро, удобно разположил крака върху него и стискаше между зъбите си изгасната пура.

Саймън Хартман току-що бе излязъл. Разговорът беше по-скоро ураганен. Хартман обвиняваше Магарт, че е организирал бягството на Карол. Той обвиняваше също и Камп в некомпетентност и беше подхвърлил някои намеци за „висшите власти“, към които би могъл да се обърне. Загрижен, Камп мислеше само за шестте дни, които му оставаха, за да намери младото момиче и не знаеше къде да го търси.

Той изръмжа ядосано, когато Магарт влезе.

— А, това сте вие! Тъкмо исках да ви видя — каза той, като съмъкна шумно краката си на пода. — Вие оставихте това проклето момиче да избяга, нали?

Магарт взе стол и седна.

— Не го направих нарочно — отвърна той, запалвайки цигара, — макар че можех да си изгубя главата през тези няколко минути. Но и вашите хора не бяха по-блестящи. Не трябва да се сърдите на мен.

— Грешка! Това ще направя! — заяви Камп с отблъскващ вид. — Хартман току-що излезе оттук. Побеснял е! Сърдит ви е до смърт!

— Запитахте ли се защо? — продължи спокойно Магарт. — Той се страхува да види как малката влиза в притежание на своето богатство. Обзала го се, че е разпилял не малко суми от настойничеството и трепери при мисълта за една анкета.

Камп опули очи.

— Внимавайте! Това, за което намеквате, е тежко обвинение!

— Зная добре и няма да го кажа на друг, освен на вас. Може би се лъжа, но не вярвам... Впрочем, шефът ми в момента прави една дискретна анкета за Хартман и ние ще ви държим в течение. Но има друга една змиорка под скалите, много по-голяма. Някога чували ли сте да се говори за братя Съливан?

— Сигурно, но това са фантазии!... Съливан не съществуват! Те служат за обяснение на ненаказани престъпления.

— Слезте на земята! — каза Магарт. — Съливан не само съществуват, но и се намират сега по нашите места. През миналата нощ те са убили брата на Стив и са ранили тежко Стив.

— Не знаех, че Стив има брат! — каза Камп, подскачайки.

— Ако знаехте всичко, сигурно щяхте да сте Президент на САЩ! — възрази Магарт. — Ларсън има или по-скоро — имаше един брат, един дребен гангстер, който се сдърпал с Барни Банкера. Съливан били натоварени да го ликвидират. Рой се укривал при брат си, но накрая Съливан го открили. Има и още нещо — седмица преди тяхното идване, Стив Ларсън намерил Карол Бландиш в един преобрънат камион и я отвел у тях, където останала до тази нощ.

— Какво? — изръмжа Камп, скачайки на крака.

— Внимавайте за кръвното ви! — Магарт не можа да сдържи усмивката си пред объркването на шерифа. — Ларсън не е имал и най-малкото понятие за самоличността на младото момиче. Рой му е пречел да излиза от фермата, така че той не е могъл да знае, че това е една избягала от лудницата. Изглежда, че тя е получила мозъчно сътресение и е загубила паметта си. Не знае дори коя е тя самата!

— Как, по дяволите, можахте да узнаете всичко това? — запита шерифът, като се отпусна отново във fotъйла си.

— Намерих Ларсън и говорих с него. Съливан са дошли миналата нощ. Те са убили Рой и са искали да отведат малката Бландиш. Ларсън ги е преметнал и е избягал с малката с тяхната кола. Но Ларсън е бил прострелян, точно когато са потегляли. Младото момиче е трябало да го остави в горския лагер, за да отиде да потърси доктор Флеминг. Госпожа Флеминг е разпознала Карол. Вие знаете останалото. Сега Ларсън се намира горе, у госпожица Банниг, но е много зле, за да даде показания. Но когато бъде в състояние да го направи, ние ще имаме с какво да пратим Съливан на електрическия стол... ако ги хванем! Помислете малко за това!... Тези две птици са извършили куп убийства по цялата страна. Ако ги хванем, това ще бъде страхотен удар и реклама за нас двамата и вие няма да има защо да се беспокоите от заплахите на Хартман.

— По дяволите! — възклика Камп. Той повдигна старата си мека шапка и се почеса по главата. — А малката? Какво е станало с нея?

— Страхувам се, че Съливан са я отвлекли — каза Магарт. Той разказа на Камп за срещата си с Карол и за изчезването й в горичката. — Те караха един огромен черен пакард — прибави той, записвайки номера на колата върху едно листче, което подаде на шерифа. — Можете ли да вдигнете полицията по техните следи? Ще убиете с един куршум два заека. И още нещо: бих желал да изпратите двама мъже на пост около къщата на госпожица Банниг. Не зная как Съливан могат да открият, че Ларсън е скрит там, но ако узнаят, те ще дойдат! Не можем да рискуваме така!

Камп скочи.

— Съгласен, Магарт! — каза той. — Оставете ме да действам. Заемам се незабавно с това. Ще изпратя Стам с двама-трима мъже горе и ще пригответя клопка за Съливан!...

Големият пакард напредваше, клатушкайки се, по тесния, набразден с коловози път, който, отклонявайки се от големия път, навлизаше в лабиринт от тръстики, изтравничета и кипариси.

Обедното слънце беше силно и Съливан съблякоха връхните си дрехи. Бяха седнали отпред. Макс кормуваше.

Зад тях, на пода, под тежка кожена завивка в пълно съзнание лежеше Карол. Ръцете и глезните ѝ бяха стегнати силно с въжета, а устата ѝ беше здраво запушена.

Съливан вече се намираха на много мили от Носа на Бриза. Те се бяха придвижили на север, избягвайки малките селища. Бяха обикаляли доста, за да избегнат риска да бъдат забелязани. И сега, след осемчасово каране, вече приближаваха края на целта си.

Макс почти не отвори уста през цялото време. Мислите му бяха заети със Стив Ларсън. Ако той дадеше показания, те бяха загубени! Макс знаеше способностите си на стрелец и смяташе, че Ларсън е тежко ранен, може би — смъртоносно!... За известно време той ще бъде неспособен да свидетелства. Да даде свидетелски показания по-рано от осем до петнадесет дни изглеждаше малко вероятно. На всяка цена трябваше да се избегне възможността да ги разпознае в група от заподозрени. Свидетелски показания, алиби — всичко това можеше да се подправи, но нищо не бе по-опасно от едно такова разпознаване. Трябваше да оставят малката на сигурно място, за да се върнат и довършат Стив. Това беше единственият начин да спасят кожите си!

Колата вече едва пълзеше по пътя. Няколко минути по-късно, между върховете на дърветата, на фона на есенното небе се показва една къща.

В тази самотна джунгла, отдалечена на няколко мили от най-близкия град и на повече от миля от автострадата, всяка постройка би изненадала, а камо ли къща като тази, която впечатляваше с величествените си размери. Съливан спряха своя пакард.

Широка тераса обикаляше къщата. На всеки три пръчки от парапета липсваше по една. Жилището, изоставено от години на всички промени на времето — дъжд, слънце, ледена зима и знайно лято, имаше разбита и безцветна фасада.

Наоколо се простираха парчета от обработваема земя, които изглеждаха някак неуместно в този затътен край. Няколко ябълкови и сливови дръвчета вирееха с мъка сред гъстите диви кипариси, чиито червени плодове приличаха на малките топчета, с които се украсяваше коледната елха. Дузина кокошки се ровеха в пясъка пред входа. Те се разпръснаха шумно, когато пакардът спря пред стълбите.

В момента, в който Съливан слязоха от колата, от мрачния вестибюл, на слънцето се показа един човек и се спря пред дървените стълби.

Това беше мъж, на около шестдесет години, едър, изправен, със силно изпъкнали гърди. На слабото му лице бе набола брада от няколко дни. Сивите му коси бяха пригладени назад с помада със сладникава миризма. Беше бос и носеше мръсна престилка. Странен мъж! На пръв поглед — особено ако се съди по облеклото му, човек можеше да го вземе за неситетник вагабонтин, който никога не е имал успех, нито богатство и който най-безотговорно е опростили живота си. Но после, вглеждайки се в лицето му и срещайки жестокия му поглед, човек разбираше, че някога този мъж е властвал. Точно такава беше истината.

Текс Шерил беше господар на манежа в градския цирк, където бяха работили някога братя Съливан. Господар на най-гледания манеж! Ах, този Шерил! Елегантен, хубав кавалер и гуляйджия, той показваше наклонности, които притежаваха и Съливан: вкус към пълна независимост и желание да се подчинява само на собствените си закони. Когато Съливан напуснаха цирка, Шерил съжалъти за тях и им завидя. Уморен до смърт от непрестанните пътувания от единия до другия край на страната, той мислеше да напусне арената и да заживее само за себе си. Прекара още шест месеца в цирка и после тръгна. Сега той имаше тайна пивоварна, фабрикуваше контрабандно силно уиски, което продаваше на място и което му носеше достатъчно, за да поддържа старото си жилище и да има свободата, която толкова желаеше.

Съливан бяха узнали за отпътуването на Шерил и дойдоха да го посетят. Те прецениха, че старата планация ще бъде идеално скривалище, в случай че нещата се объркат. Предложиха това на Шерил като нещо съвсем обикновено. Той прие прилично възнаграждение. И така, пристигнаха в старата къща, смятайки я за превъзходно убежище, където можеше да се крие Карол през шестте дни, които й оставаха, преди да влезе във владение на своето богатство... богатство, което Съливан се надяваха да присвоят с помощта на младото момиче. Те трябваше да се върнат, за да довършат Ларсън и знаеха, че могат да се доверят на Шерил да пази тяхната

затворничка. Когато се заемеше с някоя задача, той винаги я довеждаше до край.

— Добър ден, млади хора! — им каза Шерил, облегнат на един стълб на верандата. Той хвърли към тях поглед, пълен с подозрение. — Какво ви води насам?

Без да отговори, Макс отвори задната врата на пакарда, сграбчи Карол и я измъкна навън.

Шерил се вцепени.

— Какво е това?... Отвличане? — запита той и понечи да разхлаби с ръце връвта, която стягаше кръста му.

— Не! — отговори Макс, като вдигна Карол и я понесе към стълбите. — Къде е мис Лоли?

— Някъде в градината — отвърна рязко Шерил. — Сложи я там във фотьойла. Това ми прилича на отвличане.

Макс оставил Карол в един стар фотьойл от ракита в преддверието, останал от години изложен на всички ветрове. Той изпраща под нейната тежест. И понеже тя се опитваше да седне, Макс я бълсна така брутално по лицето, че столът се преобръна и Карол се претърколи на прашния под на верандата.

— Дръж я подоко! — каза Макс на Франк, който се приближаваше.

После хвана Шерил подръка и го повлече настрана.

Франк изправи фотьойла на крака, вдигна Карол и я настани в него.

— Бъди умна, малката — каза той. — Аз съм твой приятел, твоят добър малък приятел! Макс не обича жените, той не е като мен. Ще бдя да не ти се случи нещо. — Той свали шапката си, прекара малко джобно гребенче през мазните си коси и й намигна. Снишавайки гласа си, той продължи: — Искаш ли да си моя? Няма нужда да осведомяваме Макс.

— Коя е тя? — питаше Шерил. — Боже мой! Макс, ако ти се опиташ да ме замесиш в някоя мръсна история...

— Тихо! — каза Макс със свиреп поглед. — Плащам ти добре, за да си служа с твоята къща, нали? С хубави пари! Е, добре, служа си с

нея. Това не е отвличане. Тя е избягала от една лудница и ние я пазим от самата нея. Това не е отвличане, ти виждаш.

Шерил погледна назад. Не можеше да си намери място. Като че ли му стана зле.

— Как... това е малката Бландиш?

Макс се усмихна студено и свирепо.

— Ах, ти си в течение, доколкото виждам!

— Кой не е? Аз чета вестници. Какво ще правиш с нея?

— А ти какво си мислиш? Тя наследява шест милиона долара след шест дни, ако не я хванат дотогава. Мисля си, че ще ми бъде признателна.

Шерил хвърли едно око към Карол.

— Вързана така? И ти казваш, че ще ти бъде признателна!

— Тя е откачена — каза Макс със спокоен тон. — Тя няма да помни нищо. Лудите трябва да се третират като животните — докато им се дава ядене, те са благодарни. — Той свали ръкавиците си и раздвижи влажните си пръсти. — Може да й правиш всичко, каквото поискаш!

— Струва ми се, че не знаеш много за лудите — каза Шерил. Той се наведе и се изплю през перилата. — Накрая това ще ти докара само неприятности.

— Ох, мълквай! — Макс пъхна ръкавиците в джоба си и погледна мрачно към градината, обрасла в трева.

Без да го изпуска от погледа си, Шерил повдигна рамене.

— Изглежда, че е опасна — подхвърли той. — И има склонност към човекоубийство!

Макс се засмя.

— Не се прави на дете! Не отива на един бивш укротител на лъвове! Вие с мис Лоли ще сте напълно в състояние да се заемете с нея.

Лицето на Шерил се сгърчи.

— Не зная дали мис Лоли ще се съгласи — каза той. — От няколко дни е много странна. Имам чувството, че и тя малко е мръднала!

— Изглеждаше ми нормална при последното ни идване — каза Макс с безразличие. — Какво я мъчи?

— Нервите, мисля — прибави Шерил, вдигайки рамене. — Не е лесно да се живее с нея.

— Да върви по дяволите! — каза Макс, раздразнен. — В коя стая можем да затворим малката? Да е на сигурно място!

— Стаята на тавана. Прозорецът е с решетка. Можеш да я използваш.

— Окей! Да вървим да я затворим. Трябва да се върна в Носа на Бриза.

— Няма ли да останете? — запита смаян Шерил.

— Имам работа — нещо за довършване — каза Макс, показвайки за миг белите си, заострени зъби. — Ще се върна след два-три дни.

Той се приближи до Карол, придружен от Шерил.

— Махни ѝ тапата — каза на Франк.

Франк седеше на пода в краката на Карол, подпрял глава на облегалката на фотьойла и гледаше в далечината, със съмтна усмивка на устните. Щом видя, че Макс се приближава, той стана веднага, хвани единия край на кърпата и дръпна толкова силно, изтръгвайки го от устата на Карол, че главата ѝ се удари в облегалката на фотьойла.

Тя леко извика от болка, седна и се обърна към Съливан.

— Окей! Говори сега! — каза Макс. — Къде е Ларсън? Къде го остави?

— Няма да ви кажа — каза Карол дрезгаво. — Никога няма да ви кажа... Можете да правите с мен всичко, каквото поискате. Няма да ви кажа!

Макс се усмихна.

— Ще проговориш! — каза той меко. — Не се страхувай!

Той се обърна към Шерил:

— Да отидем горе да я обработя малко.

Леки стъпки ги накараха бързо да се обърнат. Една жена или по-скоро — едно същество, облечено като жена, се приближаваше към тях. Това беше странно същество, ужасяващо и чудовищно, но в същото време — вълнуващо. Тя — понеже беше жена, въпреки дългата брада, която украсяваше лицето ѝ — носеше демодирана черна рокля. На босите си крака беше нахлузила незавързани мъжки боти, които хлопаха при всяка крачка. Долната част на нейното мършаво и бледо лице бе покрита от гъста брада, падаща на меки къдри почти до талията ѝ.

Макар че мис Лоли беше на четиридесет и пет години, тя нямаше нито един бял косъм в това „украшение“, което преди известно време беше обект на гнусно възхищение от страна на хиляди хора, когато тя прекосяваше света с общинския цирк, който я приютиавше през по-голямата част от самотния ѝ живот.

Тя се приближаваше към тях с колебливи стъпки и с очи — сигурно най-тъжните очи на земята, втренчени в Карол.

Настъпи напрегнато мълчание, но внезапно спокойният есенен следобед беше разкъсан от вика на Карол.

Франк започна да се смее.

— Тя не оценява такава хубост — каза той на мис Лоли, която отстъпи. Две червени петна пламнаха върху нейните бледи бузи.

— Да вървим — каза Макс нетърпеливо. — Да я отведем горе. — Той се наведе, сряза въжето, което стягаше глазените на Карол и я изправи на крака.

Мис Лоли ги изгледа как влачат към къщата младото момиче, което се бореше. Тя чуваше глухите им стъпки по стълбите.

Карол започна да крещи, докато я влачеха по дългия мрачен коридор.

Мис Лоли се отдръпна. Тя мразеше насилието. Побърза да влезе в огромната стая, която служеше за кухня и приличаше на пекарна, и започна да мие зеленчуците, набрани от градината. Мозъкът ѝ работеше трескало. „Това момиче е красиво“ — си казваше тя. Мис Лоли не бе виждала никога подобна красота! Какви коси!... Какви очи!... Лоли почувства, че премалява, припомнайки си израза на ужас и изненада по лицето на Карол, когато я видя. Но тя не изпитваше нито яд, нито омраза. Разбира се, че едно тъй прекрасно същество не можеше да не се изплаши и даже — да се отврати, като я види.

„Едно чудовище! — си каза тя с горчивина и две сълзи се появиха на очите ѝ. — Защо Съливан са я довели тук?“ — се запита тя. Страхуваше се от Съливан... мразеше ги. Те бяха толкова жестоки, толкова зли, тъй опасни... Те винаги се подиграваха с нея.

Вратата на кухнята се отвори и Шерил влезе. Той остана на място, като се колебаеше и гледаше мис Лоли с беспокойство в очите.

— Коя е тя? — попита мис Лоли, оставяйки водата да тече в легена.

— Малката Бландиш — отговори Шерил. — Тази, чиято история четеше тази сутрин.

Мис Лоли изпусна легена в мивката и се обърна.

— Тази бедна луда? Тази, която я търсят навсякъде?

— Да.

— Какво искат от нея? — запита мис Лоли, сплела ръце, със страх в очите. — Те са неспособни да... тя има нужда от добър човек, някой, който ще знае...

Силен вик от болка разкъса тишината на старата къща. Мис Лоли пребледня и направи крачка напред. Шерил, бърчейки вежди, се загледа в босите си крака.

Нов вик сякаш проби дървения таван и изпълни мис Лоли с ужас.

— Какво ѝ правят?... — запита тя, пристъпвайки напред, но Шерил я задържа за ръката.

— Остани тук! — каза той. — Знаеш, че не трябва да се месиш в работите на Съливан!

— Да, но не искам да я измъчват! — каза мис Лоли, заравяйки трескаво месестите си пръсти в нежната коприна на своята брада. — Не мога да я гледам как страда...

— Стига!... — каза Шерил.

— Моля ви, не започвайте отново!... — викаше Карол. Нейният глас се отразяваше от дървените прегради на стаята и кънтяше из цялата къща.

— Иди в градината! — каза внезапно Шерил. — Иди там! Иди!

Той сграбчи мис Лоли и я повлече към вратата.

— Ела! — каза той, държейки я все още за ръката. — По-добре да не слушаме! Колкото по-малко знаем, толкова по-добре ще е за нас двамата, ако тези мръсници ги хванат.

Мис Лоли го последва. Тя бършеше очите си с една стара носна кърпа и клатеше главата си.

— Толкова красива... — си говореше тя... — Ние сме само бедни жени! Да страдаме!... Винаги да страдаме!...

Те останаха известно време в градината, докато накрая видяха, че Съливан излизат от къщата. Бяха свалили връхните си дрехи и черните костюми, в които приличаха на гробокопачи. Сега носеха светлосиви костюми, сиви шапки и жълти обувки.

Шерил отиде към тях, за да ги пресрећне, а Франк се качи в пакарда и го закара до гаража, зад къщата.

Макс седна на последното стъпало на стълбите. На пламъка на кибритената клечка, профилът му се очертаваше твърд и жесток. Той изпусна дима. Клечката, като падаща звезда, се заби, все още светейки, в пясъка.

— Тръгвате ли? — запита Шерил.

— Да — отговори Макс. Той избърса с чиста кърпа потта, която покриваше лицето му. — Той е в горския лагер.

Шерил се бе научил да не задава въпроси. Повлече крака по топлия пясък.

— Значи тя е проговорила? — попита все пак той. Очите му проблясваха притеснено.

— Накрая всички проговарят — каза умерено Макс. — Никой не е достатъчно устойчив.

От гаража се чу шум от запалване на кола и миг по-късно един голям син буик зави покрай къщата и спря пред Макс.

Франк се наведе през стъклото.

— Всичко е готово! — каза той.

Шерил забеляза, че те си бяха сменили дрехите и колата и повдигна вежди.

— Неприятности ли очаквате?

— Отиваме там, откъдето дойдохме — каза Макс, качвайки се до брат си. — Никога не повтаряме един и същи номер...

Въпреки че бяха свалили черните си униформи, от тях сякаш пак се изльчваше една смъртна заплаха.

— Дълго ли ще отсъствате? — попита Шерил.

— Два-три дена, не повече. Може и по-малко, ако той е все още там, но това е малко вероятно.

— Това казва тя! — забележи Франк с надменен тон. — Не е луда, осата!

— Ще видим!... — възрази Макс, като нахлути шапката си над очите. — Виж какво, Шерил...

Шерил се вцепени.

— Какво?

— Наблюдавай я! И когато казвам: „Наблюдавай я“... ти ме разбиращ, нали? Ако тя не е тук, когато дойдем, по-добре и теб да те

няма.

— Тя ще бъде тук — отвърна Шерил кратко.

— Надявам се. Да тръгваме! — прибави той, обърнат към Франк.

Франк се наведе към Шерил през Макс и впи в него строг поглед:

— Бди добре над нея, Текс — каза той. — Малката ми харесва... Не желая да изпусна този случай!... Допада ми, разбираш ли?

— Ще ти допадна аз! Да тръгваме! — изляя Макс. — Ти твърде много се интересуваш от жени!

— Не е възможно да е иначе! — захили се Франк и подкара лудо колата.

Мис Лоли се изкачи по стълбите и влезе в малката си стая. Тя трепереше от главата до петите и трябваше да седне на леглото си, преди краката ѝ да станат достатъчно стабилни, за да отиде до шкафа. За няколко минути спреса косите и брадата си, после обу чорапи и обувки. Намири една четка за дрехи и почисти грижливо праха от черната си рокля.

Когато излезе от стаята, Шерил я чакаше на стълбището.

— Какво мислиш да правиш? — запита той с дрезгав глас.

— Ще отида да я видя — заяви мис Лоли твърдо. — Тя има нужда от жена.

— Ти се мислиш за жена? Старо плашило! — захили се Шерил.

— Само ще я изплашиш!

Мис Лоли направи болезнена гримаса.

— Ще отида да я видя — повтори тя и тръгна към стълбите, които водеха към тавана.

— Добре, върви, но никакви шеги! Ти чу какво каза Макс!

— Да! Нямам никакво намерение да се меся в тази история!... — промърмори мис Лоли. — Искам само да бъда любезна с нея... Ако малката не е съвсем добре с главата, както говорят, една добра дума може да ѝ подейства добре.

Шерил извади един ключ от джоба си и го подаде на мис Лоли:

— Заключи, когато свършиш — каза той кратко. — Трябва да се върна да работя!

И той слезе по дървената стълба, която изпуква под тежестта му.

Миг по-късно, с туптящо сърце, мис Лоли завъртя ключа в ключалката на стаята на Карол и влезе.

Беше задушно и горещо, понеже слънцето печеше отгоре право върху покрива. Единственият прозорец с изглед към зеленчуковата градина, беше затворен с помощта на два железни пръта, зациментирани в стената. Подът бе гол и прашен, а мебелировката — мизерна: легло с ремъци, люлеещ се фотьойл и една масичка, върху която имаше леген, пълен с вода, на чиято повърхност се мъдреше тънък слой прах.

Карол лежеше простряна върху леглото, изпънала ръце по дължината на тялото си и опънала крака като мумия. Очите й, лишени от всякакъв израз, бяха като тъмни отвори в бледа маска.

Макар че тя чу завъртането на ключа в ключалката и щракването на дръжката, не обърна главата си. Тя гледаше с безразличие отсреща в стената, по която леко се люлееше една паяжина. Но при шума тя трепна и извика плахо.

— Това съм аз — каза боязливо от прага мис Лоли. — Само аз — мис Лоли...

Карол потръпна, обърна бавно глава и погледна бедното чудовище, а от тъжните й очи закапаха сълзи на състрадание.

— Идете си, моля ви! — каза Карол и заплака, без да се сдържа повече, закривайки лицето си с ръце.

Мис Лоли се обърна, огледа пустото стълбище и наостри уши. В старата къща цареше тишина. Някъде в градината Шерил режеше дърва, а още по-далеч се чуваше яростното лаене на куче.

— Не исках да ви плаша, скъпа моя малка — каза тъжно мис Лоли. — Не съм лоша, уверявам ви... аз работех в същия цирк като тях... Макс и Франк!

— Не се страхувам от вас — каза Карол. — Само че... искам да остана сама... още малко...

— Искате ли малко кафе... или чай? — запита мис Лоли. — Толкова ми е мъчно за вас... Ние жените... мъжете наистина са... нали? Ние винаги се жертваме за тях... И аз съм била влюбена... Вие не го вярвате... Те не трябваше да ви довеждат тук... едно толкова малко момиче.

Внезапно Карол седна в леглото.

— Коя сте вие? — извика тя. — Какво искате от мен?

Мис Лоли премигна, отстъпвайки назад:

— Аз съм мис Лоли... Вие сте много млада и сигурно не сте чула да се говори за мен. Лоли Прери... прочутата жена с брада. Аз съм една истинска артистка... Трябва да си артист, за да можеш да носиш кръст като моя... Нищо не искам от вас... само да ви покажа малко добрина... Зная какво е добрина, не защото съм особено добра... но когато ви чух да викате... когато видях колко сте красива... се запитах какво мога да направя, за да ви помогна. Не мога много да сторя, но ние, жените... трябва да се поддържаме, когато имаме неприятности.

Карол се хвърли отново върху леглото.

— Аз им казах къде е той — изпъшка тя. — Мислех, че нищо не може да ме принуди да го направя, но нямах сили... казах им и те тръгнаха да го убият... него, когото обичам толкова много!

Мис Лоли се приближи.

— Не трябва така да се вълнувате — каза тя. — Аз ги чух... те си говореха, че не вярват да го намерят. Ще ви пригответя чаша чай...

— Помогнете ми да изляза оттук! — извика Карол, ставайки. — Моля ви, помогнете ми да избягам. Трябва да се върна при Стив. Те стреляха в него. Оставил го в гората и те тръгнаха, за да го довършат!

Очите на мис Лоли отразяваха нейния страх.

— О, аз никога не се меся в нищо! — каза забързано тя. — Искам само вашият престой тук да бъде приятен. Ще направя каквото мога за вас, но не искам да се меся в техните истории. Не мога да ви помогна да си тръгнете... ще трябва да се намеся...

— Сигурна съм, че ще ме разберете — каза Карол. — Вие ми казахте, че сте била влюбена. Тогава вие знаете какво означава да обичате някой, който има нужда от вас. Аз им казах къде се намира той. Не можах да направя друго. — Тя закри лицето си с ръце. — О! Вие въобще не знаете какво ми направиха те!...

— Моя бедна малка — каза мис Лоли и избърса очите си. — Така бих желала да ви помогна... Не знаех... Значи вие го обичате толкова... — Тя хвърли един бърз поглед зад себе си. — Но аз не трябва да оставам тук и да бърборя... ще отида да ви направя чай... Ще се почувствате по-добре, след като изпиете една чашка... *Има малко път до магистралата* — продължи тя без видима причина. — *Има пари на закачалката във вестибиюла...* — И тя излезе, затвори вратата и се спусна по стълбите.

Карол остана неподвижна, с очи, вперени във вратата. Внезапно сърцето ѝ подскочи в гърдите. Тя не беше чула мис Лоли да превърта ключа в ключалката! Стана много бавно от леглото. Чувстваше се нестабилна на краката си и разстоянието между леглото и вратата сякаш се увеличаваше при всяка нейна крачка по голия под. Тя стигна до дръжката, натисна я, дръпна вратата и тя се отвори. Карол хвърли поглед на мрачния коридор, все още невярваща, че пътят за нейното бягство бе свободен.

Тя се плъзна до стълбите, подпра се на парапета и погледна надолу към мрачния вестибиул. В градината някой режеше дърва, а от кухнята долиташе шум от миене на съдове. В този ужасен кошмар домашните звуци успокояваха.

Тя тръгна надолу по стълбите със затаен дъх. Сърцето ѝ биеše силно.

В една от колибите на изоставения горски лагер на Синята Планина живееше старец, познат под името дядо Хъмфри: стар човек, простичък, беден и мръсен, но надарен с голяма власт над птиците. Боязливо като мишка, той си беше избрал жилище в изоставения горския лагер. Добрият човек видя всичко — как Карол пристигна в блестящия пакард, как остави Ларсън на поляната и как тръгна, за да намери доктор Флеминг — и това много го развлнува.

Дядо Хъмфри се беше приближил предпазливо до Ларсън... после се беше върнал бързо в своята колиба, за да дочека продължението на събитията. Ненадейно беше заспал. Събуди го шумът на стария кадилак на Фил Магарт.

Дядо Хъмфри познаваше Магарт. Преди няколко месеца журналистът се беше опитал да поиска от стария да му покаже уменията си и властта, която той имаше над птиците, но старецът не се беше съгласил. И така, като видя, че Магарт пристига, той отначало помисли, че пак ще го беспокои, но с облекчение видя отдалеч как журналистът внесе припадналия Ларсън в колата и тръгна веднага.

Дядо Хъмфри се надяваше, че е видял последния от всички тези натрапници, но на другия ден вечерта, когато си вареше супата на огъня, вратата на колибата се бълсна и Съливан нахълтаха.

Съливан не се надяваха да намерят Ларсън в лагера. Това наистина щеше да е голям шанс! Но прилагайки обичайния си метод — да тръгнат по следата от мястото, където тяхната бъдеща жертва беше видяна за последен път, те бяха дошли.

Виждайки, че от колибата излиза пушек, те бяха разменили по един поглед и се бяха приближили безшумно.

— Здрави! — каза Франк, затваряйки вратата с ритник.

Дядо Хъмфри беше клекнал пред огъня. Неговото изсъхнало, старо, нечисто лице се сгърчи от страх. Той сграбчи със съсушената си ръка с такава сила дръжката на тигана върху огъня, че ставите му побеляха под слоя мръсотия върху тях.

Макс, подпрян на камината, запали цигара. Пламъкът се отрази в студените му очи.

— Кажи му! — каза той на Франк.

Франк седна върху една преобръната каса, съвсем близо до стария. Той свали шапката си, за да се среши. Усмихна се, но тази усмивка вледени сърцето на добрия човек.

— Ние търсим един тип — каза Франк. — Един ранен тип. Какво му се е случило?

— Не познавам ранени типове — изпъшка старецът. — Всичко, което искам, е да ме оставят на спокойствие!

Макс се размърда нетърпеливо, но Франк все още се усмихваше.

— Хайде де! — подхвърли меко той. — Ти знаеш много добре къде е той. Ние не се шегуваме. Не ни затруднявай. Нищо няма да ти направим.

Старецът не каза нито дума. Той вдигна рамене, сякаш очакваше да го ударят и погледна тъжно супата с поглед, пълен със страх. Франк го ритна леко в глезната.

— Хайде, говори! — каза той. — Какво се случи на ранения?

— Не съм виждал ранен тип! Занимавам се само с моите работи! — измърмори старият.

Макс грабна внезапно тигана, изтръгвайки го лесно от ръката на стариya и го хвърли на сред стаята.

Франк се изсмя.

— Какво стана с ранения тип? — повтори той.

Старецът гледаше тигана, паднал в ъгъла. Супата капеше по стената до пода. Той потърка с ръка мършавата си брадичка.

— Журналиствът го отведе — каза той с писклив глас. — Това е всичко, което знам!

— Кой журналист? — запита Макс.

— Магарт! — измърмори старият. — Той вече идва веднъж да ме беспокои! Всички ме беспокоят. Защо не ме оставят на спокойствие?

Франк стана.

— Никой повече няма да те беспокои! — каза той меко, отправяйки се към вратата.

Старецът се обърна, като влачеше изтърканите си обувки и се загърна с парцаливото си палто.

— Затвори очи! — каза Макс. — Не искаме да гледаш как тръгваме.

— Аз няма да ви гледам, господине! — каза старият.

— Затвори очи! — повтори меко Макс.

Мръсните набръчкани клепачи се спуснаха като кепенци на празна къща.

Макс измъкна пистолета си, постави леко дулото му върху челото на стареца и натисна спусъка.

По средата на широкото стълбище, на последната площадка, преди да се стигне долу, имаше стенен часовник с махало.

В момента, когато Карол минаваше безшумно под часовника, механизъмът се задвижи с оглушително скърцане и започна да бие.

Карол замръзна. За миг си помисли, че се търкаля по стълбите, но почти веднага разбра, че това беше старият часовник, който отмерваше часовете. Тя се съвзе, но трябваше да се подпре на парапета. Страхът подкосяваше краката ѝ. Накрая успя да слезе по последните стълби и прекоси мрачния вестибюл. Насреща ѝ беше вратата, която водеше към свободата...

В средата на вестибюла тя спря с наострени уши.

Мис Лоли наливаше кипяща вода в един чайник и поставяше върху поднос чаша, паница, захарница и бурканче мляко.

Само по шумовете Карол разбра точно какво прави тя. След минута-две мис Лоли щеше да излезе във вестибюла с подноса.

През полуотворената врата в къщата проникваше горещина от градината, огряна от слънцето.

Бързо и тихо Карол се приближи към старата дъбова закачалка, върху която имаше една мазна банкнота от десет долара. „Има пари върху закачалката“ — беше казала мис Лоли. Карол грабна трескаво банкнотата. Хартията прошумоля в пръстите ѝ. После се запъти към входната врата.

Когато я отвори, резетата изскърцаха. Тя замръзна на място.

След миг плахо погледна назад.

От прага на кухнята мис Лоли я гледаше как си тръгва. Тя плачеше. Сълзите се търкаляха по изпитото ѝ лице. Със своята брада тя представляваше тъжна картина. Подносът за чай леко трепереше в нейните ръце и порцелановите съдове се чукаха един в друг.

Двете жени размениха дълъг поглед. Страх и взаимна симпатия изпълниха за миг бездната, която ги разделяше... после Карол се затича, бълсрайки зад себе си вратата и отнасяйки със себе си спомена за тържествуващия и едновременно с това мъченически образ на мис Лоли.

Съвсем близо до къщата остьр шум на резачка нарушил покоя наоколо. Карол спря, за да се ориентира. Една пътека, цялата в плевели, водеше от къщата към дървена бариера, боядисана в бяло. Зад тази бариера песъчлив и издълбан от коловози път отиваше в джунгла от кипариси и изтравничета. „Има малко до магистралата“ — беше казала мис Лоли.

Шумът на резачката спря. Тежка тишина се стовари върху къщата. С точни и бързи движения Карол прекоси предпазливо терасата и стигна до дървените прогнили стъпала, които водеха към пътеката. Там тя се спря отново, за да се ослуша.

Тя обаче не знаеше, че Шерил заобикаля къщата. Той беше вече долу на стълбите, когато тя го видя. Гледаше я с яд и страх, като че ли не вярваше на очите си.

Зад високия му силует се намираше пътя... свободата...

— Върнете се в стаята си! — извика той дрезгаво.

Карол се огледа встрани. Прогнилият парапет беше твърде опасен. Невъзможно ѝ беше да отстъпи. Зад нея се намираше мрачният вестибиул. Единственият изход беше там, пред нея, зад този човек, раздвоен между яда и страха, който ѝ препречваше пътя.

— Не ме докосвайте! — каза тя свирепо. — Аз си тръгвам... Не можете да ме задържите...

— Няма да тръгвате! — каза Шерил. — Върнете се в стаята си! Не искам да ви причинявам зло... но ако не се върнете, ще бъда принуден.

Мисълта за нови страдания за малко не разколеба Карол, но тя не помръдна. Шерил пристъпи предпазливо, но тя отново не мръдна.

— Върнете се! — каза той, сграбчвайки я за ръката.

Тогава Карол го удари с юмрук по бузата. Изненадата му беше по-голяма от болката. Хвърляйки се върху него, тя започна да удря с юмруци и да рита с крака.

Но Шерил я сграбчи. Неговите едри здрави ръце я хванаха здраво, почти задушавайки я. Тогава той ѝ нанесе силен удар с юмрук в тила, който я замая. Тя се предаде и той почти я завлече до верандата. Там се спря. Изправена заплашително, мис Лоли стоеше там и насочваше към него една ловна пушка.

— Остави я! — каза тя решително. — Моля те, Текс, остави я!

— Махни това там! — измърмори Шерил. — Да не си полудяла и ти?

Внезапно Карол се изскубна от ръцете му и като изпъната пружина се хвърли към стената, където се подпря без силна. Мис Лоли допря дулото на пушката в гърдите на Шерил.

— Не ме принуждавай да те застрелям — замоли го тя, объркана.

— Тя трябва непременно да тръгне. Ние не трябва да я задържаме, нямаме право да я държим тук!

Шерил започна да ругае, но не помръдна, докато Карол се плъзгаше зад него. Тя се затича като луда към дървената бариера.

— Знаеш ли какво направи току-що? — запита той. — Стара сантиментална идиотка! Не трябваше да ти се доверявам!

Той изтича към вратата, търсейки с очи Карол. Тя бягаше с всички сили и той не можеше да се научди как човешко същество може да се придвижва с такава бързина и толкова леко по такъв неравен терен. Знаеше, че няма никакъв шанс да я настигне.

Но той си спомни за кучето. Без да поглежда мис Лоли, той се спусна по дървените стълби, заобиколи къщата и се спря пред колибата на кучето.

Карол продължаваше да тича по пътя. Отвсякъде като в лабиринт я ограждаше гъстата джунгла от дървета, храсти и високи треви. Тя тичаше, без да чува шум от преследване, но не намали скоростта си,

докато не остави далеч зад себе си старата къща. Едва тогава, почти на края на силите си, тя тръгна с нормална крачка.

Нямаше никакво понятие за разстоянието, което я делеше от Носа на Бриза. Знаеше само, че пакардът, който я беше докарал, бе пътувал доста дълго и бързо. Но понеже имаше пари, макар и не много, тя трябваше да стигне до някоя автобусна спирка или железопътна гара.

Тя си помисли със задоволство, че Съливан имат само няколко минути преднина. Разбира се, те бяха с автомобил, но може би нямаше да успеят да намерят Стив толкова бързо. Карол беше сигурна, че Магарт не е изоставил Стив в гората. С малко повече късмет тя можеше да пристигне в Носа на Бриза преди Съливан да го намерят. Това беше всичко, което искаше.

Внезапно замръзна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Обърна глава и се ослуша. До слуха ѝ достигна съвсем близък кучешки лай. Тя се затича.

Ако онзи мъж беше пуснал куче след нея...

Тя се обърна пак, за да погледне криволичещия път. Дали не беше по-добре да се скрие? Внезапно спря, търсейки около себе си дърво или някакво друго оръжие...

Забеляза кучето. То бягащ с големи подскоци. Това беше огромно черно животно, със свиреп вид, с прилепната козина и с дълга опашка. Очите му светеха като факли.

Карол затаи дъх, виждайки това чудовище. Нищо не можеше да стори. Това беше ужасен кошмар! Тя застана неподвижно. Силното слънце я осветяваше, а дългата ѝ и тясна сянка, бе насочена като копие към животното.

Виждайки я, кучето намали хода си и продължи с бавни заплашителни крачки, муцуна, наведена към земята и с вирната опашка.

Карол едва дишаше. Тя загледа втренчено кучето, без да мърда, сякаш бе каменна статуя.

Кучето вървеше бавно, показвайки своите зъби — огромни куки, изненадващо бели под черната муцуна. Козината настръхна върху гърба му. То приклекна, не знаейки все още дали да скочи.

Карол разбра, че това е последният ѝ шанс за бягство. С цялата си воля тя повели на кучето да остане там, където е. Когато то спря, тя

започна да пристъпва бавно към него. Кучето тръгна да отстъпва назад...

Близо минута те стояха един срещу друг и малко по малко опашката на кучето започна да се спуска надолу сякаш кораб сваляше флага си. С глуho ръмжене, сякаш се оплакваше, кучето се завъртя обратно, подскачайки по тесния път.

С въздишка на облекчение Карол тръгна пъргаво по пътя, в обратната посока.

Шерил се влачеше по пътя, когато кучето му го подмина. Човекът се спря с очи, вперени в животното, без капка кръв по бузите. Беше разбрал, че Карол е далеч и той не може да направи нищо, за да я достигне.

За известно време беше неспособен да мисли. „Ако тя не е тук, когато дойдем, ще бъде по-добре за теб да не те намерим“ — това му бе казал Макс! Съливан не заплашваха никога напразно. Шерил бавно се върна обратно. Бутна дървената бариера и пое с тежка стъпка по пътеката през градината. Мис Лоли с твърд, но изплашен поглед, беше седнала във fotьйла. Тя изгледа скришом Шерил, но той влезе в къщата, без да ѝ продума. Мис Лоли остана дълго там, на слънцето, да чака. Тя не съжаляваше за нищо, макар да чувствува, че освобождавайки Карол, ще съсиipe собствения си живот. Шерил се появи отново на терасата. Той носеше кариран в сиво и черно костюм, мексикански боти и голяма бяла шапка. Мис Лоли си спомни, че тази шапка, преди много години беше привлякла нейното внимание. Беше по времето, когато Шерил беше ангажиран в цирка. Тя виждаше още младостта и смелостта, с които той я носеше тогава. Сега неговото бледо и подуто лице нямаше нищо общо с това на младия човек, който никога я вълнуваше.

Шерил остави двата си куфара на земята и се обърна към нея:

— Ще направиш добре да си пригответши багажите — каза той, без да я гледа. — Трябва да бягаме! — добави той и заобиколи къщата по посока на гаражите. Вървеше бавно, като че ли ботушите му бяха тесни.

Мис Лоли остана там, без да помръдне, а очите ѝ блестяха от сдържани сълзи.

Горе, на площадката, старият часовник удари половинка. Този часовник се намираше в голямата кола-жилище на мис Лоли и я беше придружавал от началото докрай в нейната кариера. Всички други мебели в къщата също ѝ принадлежаха и всеки от тях беше някакъв спомен в нейните очи.

Една голяма пеперуда в червено и черно кацна на перилото съвсем близо до мис Лоли. Тя я погледна как мърда крилцата си и как ги отваря и затваря бавно, преди да отлети в топлия въздух.

Тази пеперуда я накара да помисли за Карол. „Красотата не трябва никога да бъде затворена — си каза тя. — Имах право, зная, че имах право!“

Шерил, седнал на волана на голям камион форд, спря пред къщата. Той изключи двигателя, слезе и се приближи към мис Лоли, без да я гледа.

— Можем да сложим по-голямата част от нещата в камиона — каза той. — Но трябва и ти да ми помогнеш.

— Аз оставам тук — каза меко мис Лоли. — Тук съм си у дома.

— Зная — каза твърдо Шерил. — Но сега, ти всичко обърка... Хайде, ела!... Безполезно е да дрънкаш глупости... Трябва да си тръгнем оттук! Познаваш Съливан!...

— Тръгвай сам — каза мис Лоли, мислейки си за пеперудата. — Аз предпочитам да остана тук, поне още ден-два. Бях щастлива тук...

Шерил я погледна, после вдигна рамене с уморен вид.

— Много добре... Както искаш — отвърна той. — Аз тръгвам!

Мис Лоли вдигна очи към него.

— Добре направих, Текс — каза примирено тя. — Беше лошо...

— Да, ти направи добре — съгласи се Шерил отпаднал. — Сбогом, Лоли!

— Довиждане — каза тя, — и добър шанс, Текс!

Тя го видя как подрежда багажа си в камиона и се качва в кабината.

— Те казаха, че ще бъдат тук след два-три дни — каза Шерил, завъртайки ключа.

— Това ми е достатъчно — отвърна мис Лоли.

Карол беше само на две мили от Носа на Бриза, когато шансът ѝ изневери. Дотогава най-различни коли я бяха приближавали до Стив. И ето че с падането на нощта на нея ѝ ставаше все по-трудно да намира услужливи шофьори.

Те по-скоро биха взели мъж, отколкото жена. Повечето от тях се връщаха у дома и не мислеха нито да се забавляват, нито да си навличат неприятности. Един или двама се поколебаха, намалиха, питайки се дали непознатата е хубава и може ли да се позабавляват малко, но на това място пътят беше тъмен и те я взеха за някаква просякиня. Внезапно обзети от целомъдрени скрупули, те натиснаха газта и я оставиха там.

Карол бе изморена. В началото всичко беше започнало добре! Един камион я взе на магистралата. Шофьорът беше съвсем коректен. Беше ѝ предложил да разделят обилната закуска и беше говорил с оживление за хиляди малки неща, които оживяваха в нейното ограничено съществуване. Беше оставил Карол на едно кръстовище, показвайки ѝ каква посока да вземе и пожелавайки ѝ късмет.

После я взе един търговски пътник и то само няколко минути, след като камионът изчезна в облаци от прах. Не, той не отиваше в Носа на Бриза, но можеше да я остави в Кампвил.

Беше показвал повече любопитство, отколкото другият шофьор и беше поставил няколко въпроса. Защо прави стоп? От къщи ли беше избягала? Знаеше ли, че е твърде приятна за гледане? Няма ли да направи по-добре, ако се върне в къщи? Но Карол беше отговаряла уклончиво и го беше принудила да говори за самия себе си.

В Кампвил той ѝ даде пет долара.

— Вие ще имате нужда от тях, малката! — каза той, отваряйки ѝ вратата. — Ах, оставете! Аз печеля достатъчно. Защо да не ви ги дам, щом това ми прави удоволствие? Платете си една вечеря. Довиждане и добър късмет!

В един малък ресторант на главната улица Карол разбра, че Съливан са минали оттук. Бяха спрели на същото място, за да пият по едно кафе и това беше станало преди четири часа. Тези новини ѝ дадоха кураж. Тя привърши храната си и отиде да вземе автобуса за Кинстън — следващия етап на нейното пътуване.

В Кинстън тя трябваше да чака повече от час преди да намери кола. Казаха ѝ, че Кинстън се намира на двадесет мили от Носа на

Бриза, но няма директен автобус. Трябаше да се качи до Мечата Лодка, където да чака час и половина за връзката. Един млад мъж, облечен в сив костюм, със сива, покрита с петна шапка, слушаше този разговор. Той ѝ каза, че отива в Носа на Бриза и може да я закара до там. Тя прие и те напуснаха Кинстън по здрач.

Младият човек караше много бързо, без дума да каже, пушейки цигара след цигара. Той държеше волана с една ръка, промъквайки се между другите коли и стараейки се да ги надминава всички, ги заставяше да спират и напредваше бързо като метеор на кръстовищата.

Той плашеше Карол повече с мълчанието, отколкото с непредгазливостта си.

Насред полето той спря внезапно, излезе от пътя и сви към един тревист склон. Тогава хвърли цигарата си и сграбчи Карол. Беше много силен и знаеше какво да прави. Прегърна Карол, без да обръща внимание на усилията ѝ да се освободи. Мълчаливо сломи нейната съпротива. Карол нямаше повече сили да вика.

Той знаеше какво точно иска да получи от нея и го получи, след което я бутна в ъгъла и запали веднага цигара. Шапката му беше паднала, докато се бореха и дългите му като на момиче коси покриваха лицето му. Той ги отхвърли назад с рязък жест.

Карол отвори вратата и слезе, залитайки, от колата. Той даже не я погледна. Без да се грижи за нея, тръгна с пълна газ.

Шансът на Карол ѝ беше изневерил. Трябаше ѝ известно време, за да придобие кураж да стопира колите, но никоя от тях не спираше...

С роклята си на парцали, със скъсаните си чорапи, цялата в сълзи, тя представляваше жалка картичка, която караше шофьорите да продължават, без да спират.

Накрая тя изостави своите опити и тръгна пеша, въпреки изтръпналите си крака. Пътят беше мрачен и пуст. Беше хладно, но тя продължаваше да върви, мислейки си за Стив и представяйки си, че Съливан вече са пристигнали. Внезапно изскърцаха спирачки и една камионетка — поне на такава я оприличи тя в мрака, спря пред нея. Шофьорът запали фенера си и го насочи към нея.

Карол беше твърде уморена и разбита, за да обрне внимание на възклицинието на изненада у шофьора.

— Хайде, малкото ми момиче — каза той, — искате ли да се качите?

Тя прие, без да помисли.

Шофьорът слезе от мястото си и се приближи до нея. Беше облечен в бяло.

— Днешният ми ден е пълен с късмет! — доволен продума той. Сграбчи я много ловко. Всъщност тя беше неспособна да се съпротивлява, но и той не ѝ причини никаква болка.

Повлече я назад.

— Има още една откачена вътре, но тя е вързана — каза той. — Да не се биете, хубавици мои!

Карол не знаеше, че този човек беше Сам Гарланд от лудницата в Гленвиев. Той идваше от Кинстън, откъдето беше взел една клиентка. Карол помисли, че е пиян и започна да крещи.

— Не се нервирайте — каза любезно Гарланд, отваряйки вратата и бутайки Карол в слабо осветената вътрешност на линейката. Той бълсна вратата, изтича на мястото си и включи на скорост.

Карол седна и внезапно ужасът я парализира. На една от висящите носилки лежеше грозна жена с дълги черни коси,падащи върху раменете ѝ. Усмирителната риза я обгръщаше, а глазените ѝ бяха завързани за релсите на кушетката.

Тя гледаше Карол с малките си очи, в които блестеше странна светлина.

V

Напрегната атмосфера тежеше върху Носа на Бриза. Съливан го почувстваха, щом стигнаха главния път. И въпреки това, нищо не можеше да се види. Нощта обвиваше Носа на Бриза и с изключение на баровете, салоните и отвореното цяла нощ кафе, не се виждаше никаква друга светлинка. Но впечатлението за тревожен кипеж съществуващо, то се изльчваше от мрачните къщи, увисващи в свежестта на нощния въздух.

Съливан се питаха какво означава това, но не споделиха впечатлението си. Всеки се страхуваше, че така му се е сторило.

Пътуването ги беше изморило. Не бяха спали повече от двадесет и четири часа и макар да не им трябваше много сън, прецениха, че една почивка ще им се отрази добре. Франк завъртя волана на буика към хотела на ъгъла, до затвора. Той намали, виждайки една малка група, събрали се пред него.

Макс автоматично докосна с ръка пистолета си и погледът му стана внимателен, но хората едва го погледнаха и веднага обърнаха главите си.

— Какво става? — попита едва-едва Франк.

— Това не ни засяга! — възрази Макс. — Зад хотела сигурно има гараж. Паркирай колата!

Намериха гаража, оставиха там буика и влязоха в хотела. Погрижиха се да останат в сянката, но малката група беше твърде заета да наблюдава затвора, за да се грижи за тях.

Чиновникът на рецепцията беше дребен, мършав човек, над чиято горна устна се мъдреха мустаци, приличащи на следа от сажди. Той подаде писалка на Макс и бутна регистъра към него.

— Стая с две легла или две стаи с по едно легло?

— С две легла — каза Макс, подписвайки се.

Франк взе писалката, прочете фалшивото име, което Макс беше надраскал върху регистъра и се подписа на свой ред.

— Кафе и малки топли хлебчета утре сутринта в осем и половина — каза Макс, — и вестници.

Чиновникът си взе бележка и звънна.

Пиколото беше дребно, съсухрено момче, с торбички под очите. Със своята униформа сякаш отиваше на бал с маски. То взе куфара от свинска кожа на Съливан и ги поведе към стария асансьор.

Докато той се изкачваше мъчително, приглушен звук на чук наруши тишината на хотела.

— Това е бесилката, която издигат — каза пиколото и рибешките му очи блеснаха за секунда.

— Каква бесилка? — попита Франк, макар че отлично знаеше.

— За екзекуцията! — отговори пиколото, спирачки асансьора и отваряйки решетката. — Вие не сте ли в течение?

Съливан го изгледаха, без да отговорят и излязоха в коридора.

Младо момиче с копринен пеньоар и небесносиня пижама, със сак и кърпа в ръка, мина пред тях. Тя погледна Съливан и очите ѝ се усмихнаха.

Франк даже не я забеляза.

— Екзекуцията на кого? — запита той пиколото.

— Къде е нашата стая? — намеси се Макс. — Да вървим!

Пиколото ги придружи по коридора, отвори една врата и запали лампата. Това беше стая, която човек можеше да намери във всеки хотел от този порядък. Беше мебелирана по-скоро икономично, отколкото комфортно, и във всеки случай не беше място, където можеше да се живее дълго.

— Екзекуцията на кого? — повтори Франк, затваряйки вратата.

Момчето потри ръце в панталона си, сякаш носеше весели новини:

— Убиецът на Уолтънвил — отвърна то. — Не видяхте ли във вестниците? Той е убил три жени в една и съща вечер и после се е предал на полицията. Мисля, че няма да убива повече жени, щом стане девет часа сутринта!

— Излезте! — каза Макс, без да го гледа.

Пиколото го изгледа с отворени очи.

— Но, господине, това, което казвах...

— Чупи се! — повтори полугласно Макс.

Пиколото се подчини, без да го молят повторно, доближи се до вратата и след кратко колебание се обърна към Съливан. Неподвижни и мълчаливи, те го гледаха втренчено. Нещо в тях го ужасяваше. Имаше чувството, че се изгубва в тъмното и внезапно се озовава в едно гробище...

Когато той си тръгна, Макс вдигна куфара и го хвърли върху леглото.

Франк остана неподвижен в средата на стаята. Звукът на чука приковаваше вниманието му.

— Питам се какво ли чувства човек, когото ще бесят? — каза внезапно той.

— Никога не съм мислил за това — каза Макс, но за миг спря да разопакова багажа си.

— Да си затворен, да чуваш ударите на чука, знаейки, че това е за теб, да ги чуваш да идват по коридора, без да можеш нищо да направиш... — каза ниско Франк. — Като животно в клетка...

Макс не каза нищо и продължи да се съблича.

— Това може да ни се случи, Макс — подхвърли Франк и малки капчици пот се появиха по бледото му лице.

— Лягай! — каза Макс.

Те останаха мълчаливи, докато легнат и Макс изгаси. Тогава в мрака се чу гласът на Макс:

— Питам се къде ще намерим Магарт... но това сигурно не е трудно. Трудното ще бъде да се разбере къде е скрил Ларсън и дали Ларсън е проговорил.

Франк не каза нищо. Той все още слушаше приглушените звуци от ударите на чука.

— Колко време мислиш, че ще продължава това? — запита той.

Макс, на когото нищо не убягваше, различи леко треперене в гласа на Франк.

— Докато я закрепят солидно. Спи сега!

Но Франк не можеше да заспи. Той слушаше ударите на чука и това опъваше нервите му. Нервираше го дори дишането на Макс, равно и леко. „Как може да спи при подобен шум?“ — мислеше Франк с яд. Беше бесен, че неговите нерви не са така солидни като тези на Макс, защото се страхуваше.

Накрая чукът спря, но Франк все още не спеше. Малко по-късно внезапен шум го изправи в леглото. Той се втурна към ключа за лампата.

— Какво е това? — извика силно изнервен той.

Макс се пробуди бързо и лесно.

— Пробват капака на пода — каза той спокойно.

— Не бях помислил за това! — каза Франк и изгаси.

Но след това нито един от двамата не успя да заспи отново. Франк мислеше за осъдения и мисълта му се връщаше в миналото... Лицата на мъже и жени, които беше помогнал да бъдат убити, изникваха от сянката, обкръжаваха го, притискаха го от всички страни.

Макс също не спеше и мислеше за Франк. От известно време той го следеше. Макар че не му личеше, Макс подозираше, че Франк губи своето хладнокръвие. Той се запита още колко време Франк ще може да го придружава. Тази мисъл го обезпокои. Той познаваше Франк от дълго време. Заедно бяха уточнили техния номер на хвърляне на нож, още когато бяха в училище.

По-късно двамата заспаха и се събудиха в осем и половина, когато жената, обслужваща стаята, им донесе кафе и малки хлебчета. Тя носеше със себе си атмосфера на сдържана възбуда, която обаче никак не развълнува Макс. Той седна в леглото си, сипа си кафето и подаде една чаша на Франк, който я постави отстрани на масата.

— Те ще го повикат след няколко минути! — каза Франк, издавайки своите натрапчиви мисли.

— Малките хлебчета не са така топли! — измърмори Макс, който слезе от леглото и отиде в банята.

Той привършваше с бърсненето, когато капакът падна. Шумът не го развълнува и той спокойно продължи да чисти бърснача си. Лицето му беше бледо, студено и безучастно, както обикновено. Миг след задвижването на капака през отворения прозорец от улицата се чу мощна въздишка. Той погледна и видя една гъста тълпа пред затвора.

— Куп ястриби! — помисли той, обзет от студена омраза към тези любопитни хора, и се изхрачи през прозореца.

Когато се върна в стаята, Франк все още лежеше, мълчалив. Неговата възглавница беше мокра от пот, която се стичаше по лицето му и блестеше на слънцето.

Двамата мъже не си казаха нищо. Макс забеляза, че Франк не беше докоснал нито кафето, нито малките хлебчета.

Докато Макс се обличаше, се чуха провлечени стъпки на хора, които се разпръскват. Франк гледаше втренчено тавана, наострил уши към шумовете на тълпата, а потта продължаваше да мокри възглавницата му.

— Ще се върна след малко — каза Макс от вратата. — Ще направиш добре да ме почакаш тук.

Франк не се доверяваше на собствения си глас и не отговори. И Макс нямаше вид на човек, който чака от него отговор.

— Няма ли новини? — запита Магарт, влизайки в стаята.

Шерифът вдигна глава.

— В момента се връщам от екзекуцията — каза той. Неговият тембър, обикновено твърде богат, сега звучеше малко приглушено... Това беше първата екзекуция от пет години насам и този спектакъл ще разтърси. Той направи гримаса и продължи: — Получих рапорт, показващ, че пакардът, който търсим, е преминал през Кинстън вчера по обед по посока на Кампвил, но оттогава няма ни най-малка следа от момичето. Шерифът на Кампвил е предупреден. Ще бъдем уведомени, ако се случи нещо.

Магарт седна на ръба на бюрото.

— Питам се дали са я хванали — каза той загрижено. — Изглежда ми странно да са напуснали местността. Бих се обзаложил, че искат да довършат Ларсън! Разбира се, те държат Карол и искат да я скрият някъде, където няма да ни хрумне да я търсим, след което ще се върнат, за да се заемат с Ларсън. Може би трябва да се претърси областта около Кампвил?

— Ще се заемем с това — каза Камп. — Освен това всички пътища, които водят за Носа на Бриза, се наблюдават и описанието на пакарда е дадено, в случай че те се опитат да се промъкнат.

— Браво! — одобри Магарт. — Бога ми, не можем да направим повече. Ще се кача до госпожица Банниг да видя как е там горе. Току-що говорих с доктора. Ларсън има шанс едно към десет да се отърве, но има нужда още от ден-два спокойствие... Изпратих младия Рилей у тях да се погрижи за лисиците.

— Хартман дойде да ме види — каза загрижено Камп.

— Това ми напомня, че ние направихме проучването върху действията на Хартман, за което ви бях предупредил. Току-що получихме доклада: той е правил спекулации на борсата и е претърпял тежки загуби, но винаги е успявал да стъпи на краката си и да продължи. Никой не знае откъде взема пари, но аз се съмнявам!... Ще бъде добре, ако не хванат малката Бландиш до следващата седмица. Тя ще влезе в притежание на своето богатство. Ще трябва да проведем една щателна анкета... Мисля, че ще се намерят достатъчно улики, за да изпратим Хартман на сянка за известно време!

— Вие, журналистите, сте си все едни и същи — най-подозрителните хора на земята — каза Камп, подръгвайки мустасите си. — Обаче малката е опасна. Трябва да я намерим възможно най-бързо.

— Опасна? Питам се защо — възрази Магарт. — Поне на мен тя ми изглеждаше съвсем нормална, когато говорих с нея.

— Доктор Травър ми обясни нейния случай. Тя страда от раздвоение на личността. Обикновено има нормално поведение, но когато изпадне в криза става ужасно опасна.

— Трудно е да го повярвам! — каза Магарт упорито. — Аз съм говорил с нея, а вие — не.

Той повдигна рамене и стана.

— Аз тръгвам. Телефонирайте ми, ако получите новини. Ще ме намерите у госпожица Банниг. Ще бъда там цялата сутрин.

Докато тичаше покрай затвора, Йедсън, собственикът на големия гараж, който се намираше до зданието, го повика и прекоси улицата, за да говори с него.

Макс, застанал пред входа на хотела, чу как Йедсън извика Магарт и се скри зад една колона на преддверието.

— Това не беше ли Магарт, журналистът? — запита Макс, когато Йедсън наближи.

Йедсън спря, изгледа Макс и кратко кимна с глава.

— Той е, господине — каза той, готов да продължи пътя си.

— Имам късмет — възклика Макс. — Аз също изглежда имам работа с него. За първи път идвам тук. Знаете ли къде отива?

Йедсън поклати глава.

— Може би отива при госпожица Банниг — отвърна той. — Вие винаги можете да му телефонирате там, ако е спешно.

— Благодаря — каза Макс. — Наистина е спешно! Коя е госпожица Банниг?

— Това е тази, която експлоатира голямата плантация за портокали горе, в Грас Хил — отговори Йедсън. После, давайки си сметка, че много се е разприказвал, той погледна Макс и мълкна.

— Грас Хил? — повтори Макс и се усмихна, откривайки белите си и остри зъби. — Благодаря много.

Йедсън го видя да се връща в хотела и да изкачва бързо стълбите. Побутвайки шапката върху тила си, той се почеса по главата.

— Кой може да е този? — се запита той, видимо затруднен.

Докато Съливан се мъчеха да заспят в хотелската си стая, Сам Гарланд караше линейката по големия мрачен път по посока на Носа на Бриза, чувствайки се много важен. Когато светлината на фаровете падна върху Карол, вървяща по края на пустия път и Сам забеляза нейните коси, той спря автоматично. „Не би могло да има две млади момичета с еднакви коси в областта! — си каза той. — Това трябва да е Карол Бландиш!“ И когато насочи спонга светлина върху нея, той действително я позна.

Дори сега, когато тя беше на сигурно място в линейката, той не можеше да повярва на своя късмет. Пет хиляди долара награда... те ще бъдат за него... пет хиляди бяха добра сума.

Сам се замисли не е ли по-добре да завърже Карол за кушетката. Човек не знае на какво е способна една луда! Гарланд беше работил като санитар в една лудница доста години, но после се беше наситил и бе заел мястото на шофьор на линейката на доктор Травър. Познаваше добре лудите. Те му вдъхваха страх. Той се поколеба дали да спре и завърже Карол, но тъй като всичко изглеждаше спокойно вътре в колата, той реши да продължи за Гленвиев толкова бързо, колкото е възможно. Мислеше за физиономията на Джо, но не знаеше за разговора, който се провеждаше отзад в колата.

Лудата, която пътуваше с Карол, се наричаше Хати Сумерс. Тя беше в един приют от години. Лудостта ѝ отначало изглеждаше безвредна, но от известно време показваше наклонност към

човекоубийство, поради което се взеха мерки да бъде преместена от приюта в Кинстън, в този на Гленвиев, където персоналът беше обучен да се справя с трудни случаи.

Щом като Карол погледна Хати Сумерс, веднага си даде сметка, че е затворена с луда и се почувства вледенена от ужас.

— И така, той сложи ръката си върху вас — мърмореше Хати, смеейки се. — Той ви взе от пътя, нали? Това аз наричам добра работа! Той ви позна веднага.

Карол се сви възможно най-далеч от тези блестящи очи, които като че ли ровеха в нея. Имаше чувството, че изживява един кошмар.

— Той ви отвежда в Гленвиев — продължи Хати, — за да ви затвори там. Чух да се говори за Гленвиев... Там отивам и аз, понеже санитарите в Кинстън се страхуват от мен! — Тя вдигна глава и прибави: — И те имат право да се страхуват! Много е хубаво в Гленвиев, но достатъчно съм била затворена. Мечтая да съм свободна и да правя каквото искам... Гленвиев!

Името пробуди в паметта на Карол спомена за една стая със сини стени и за една сестра, която я гледаше злобно, без никога да й говори.

— Трябва да си тръгна — каза тя високо. — Трябва да си тръгна, преди да пристигнем...

Изтича към вратата, опита се да я отвори, но пръстите ѝ се плъзнаха по дълбината на гладката повърхност без никакъв успех.

— Той няма да ни остави да избягаме! — каза Хати, въртейки се.
— Вие сте луда като мен. Нищо не можете да направите!

— Не съм луда! — извика Карол и се облегна на вратата.

— Да, да! — каза Хати. — Зная. Вие сте хитра. Вие можете да го скриете пред по-голямата част от хората, но не и пред мен!

— Не съм луда! — повтори Карол, криейки лицето си в ръце.

— Да, да! — прошепна Хати. — Вие можете да говорите, каквото си искате, но всъщност сте толкова луда, колкото и аз. Аз никога не се лъжа.

— Аз не съм луда — повтори още веднъж Карол, но почувства как ледени пръсти сякаш стиснаха сърцето ѝ. „Дали съм луда?“ — се запита тя. Ще даде ли обяснение това на всички необикновени неща, които ѝ се случваха? Бяха ли те илюзии на един болен мозък? Дали заради това тя не можеше да си спомни името? Беше ли това обяснение

на този странен шум в главата ѝ, който преобръщаше като лошо регулиран филм всички неща?

— Вие не сте вече така сигурна! — възклика Хати, наблюдавайки я внимателно. — Не се отчайвайте! Не искам да ви направя нещастна!

— О, не ми говорете повече! — избухна Карол и започна да удря по вратата на линейката.

— Виж, малка глупачке! — каза Хати. — Така не става! Той ще ви отвори чак в Гленвиев и тогава ще бъде много късно. Искате ли да избягате?

Карол я изгледа през рамо.

— Трябва непременно да избягам...

— Двете можем да го направим! Той е хитър, но е много сигурен в себе си. Ще трябва като за начало да сваля тази риза.

— О, не!... — Карол отстъпи, потрепервайки.

— Да не се страхувате от мен? — запита Хати, смеейки се. — Ние сме от едната страна на борда и няма да си правим зло! Хайде, не се бойте!

Карол потръпна.

— Моля ви, не ми говорете повече така! Аз не съм луда. Лошо е, че ми говорите, че съм луда...

— Не се сърдете — каза Хати. — Ако искате да избягате, трябва да ме освободите от тази риза и ще направите по-добре, ако побързате! Струва ми се, че не сме много далече. Веднъж влязла между стените на лудницата, вие никога няма да излезете!

Карол се приближи бавно, за да я разгледа.

— И ако ви развържа, как ще мога да избягам? — запита тя, обзета от беспокойство, виждайки потайнния израз в малките блестящи очи на Хати.

— Развържете тази риза — прошепна Хати — и после започнете да викате и да удряте по преградата. Той ще дойде да види какво става, понеже това е негово задължение... И докато се занимава с вас, аз ще скоча отгоре му. Двете бързо ще се справим.

Сам Гарланд се намираше едва на една миля от Носа на Бриза, когато шумът започна. Той сви вежди и след моментно колебание спря линейката. Не искаше Карол да се нарани. Искаше да я предаде на

доктор Травър здрава и читава, за да няма проблеми при получаването на сумата от пет хиляди долара.

Заобиколи колата и ругаейки ниско, надникна вътре.

Карол се хвърляше към отсрешната преграда и нейните викове резонираха в ограниченото пространство.

Гарланд погледна към Хати Сумерс. Тя го гледаше с полуутворени очи изпод одеялото и се хилеше възбудено, но изглеждаше спокойна. Качи се в линейката, дръпна вратата, без да я затваря и сграбчи Карол, усуквайки ръката ѝ зад гърба.

— Успокойте се! — каза той. — Легнете, малката. Вие сте прекалено възбудена!

Карол беше ужасена, когато усети колко е беззащитна в ловките ръце на Гарланд. Макар че се бореше трескаво, той бързо я завлече до кушетката, която беше срещу тази на Хати.

— Оставете ме! — запъхтяваше се Карол. — Не ме докосвайте!

— Много добре, бебчо! — каза Гарланд помирително. — Безполезно е да се ядосвате! Изтегнете се, ще ви настаня удобно!

Той хвана китките на Карол в голямата си лапа и навеждайки се внезапно, прекара другата си ръка под нейните колене, като я накара да падне върху кушетката.

В този миг Хати отхвърли одеялото и се изправи.

Инстинктът предупреди Гарланд за опасността. Той погледна през рамото си в същия момент, когато Хати се изправяше. Без да изпуска китките на Карол, той се обърна към Хати.

— Хей, вие! Бъдете любезна и останете, където сте! — каза той меко. Не се страхуваше, но знаеше, че трябва да побърза, защото няма да успее да укроти две луди. — Легнете на кушетката! — заповядала той и в същия момент, пускайки ръцете на Карол, с един скок се хвърли към вратата.

Липсваше място да се засили, още повече, че Хати вече беше права. Тя сграбчи ръката на Гарланд, накара го да се завърти около себе си и хилейки се, се хвърли на врата му.

Карол скочи от кушетката, опитвайки се да избута Гарланд и да достигне вратата, но той я отблъсна, ругаейки, и се освободи от прегръдките на Хати.

В същия миг Карол сграбчи ръката му и увисна с цялото си тяло, докато, с блеснали очи, Хати се засилваше отново. Той се заклати под

тежестта и раменете му докоснаха кушетката. Кракът му се подхълзna и той падна на пода. В същия момент Хати с триумфален вик го сграбчи отново за гърлото.

Гарланд не загуби самообладание. Той удари Хати с юмрук. Удари я силно, отхвърляйки я далеч от себе си и освобождавайки се ловко, отвори вратата и скочи на земята.

Карол скочи след него и понечи да побегне. Но не беше направила и две крачки, когато една ръка я хвана за глезната и я принуди да падне надолу с главата върху асфалта.

И Хати скочи от линейката. Докато Гарланд се надигаше, тя се хвърли върху него. С глух удар краката ѝ удариха гърдите на мъжа. Гарланд се заклати и се претърколи на земята, зашеметен от удара, бълвайки куп ругатни. Той можеше да преглътне бягството на Хати, но малката Бландиш не трябваше да избяга. Стига да може, трябваше да ѝ попречи! В неговите очи тя представляваше пет хиляди долара и тези пет хиляди долара беше добре да се вземат. Помисли си, че ако пусне Хати, тя ще избяга и после той ще се заеме с Карол. Това му беше грешката. Хати му беше сърдита до смърт.

Когато я блъсна отново, за да настигне Карол, Хати се спря за момент. Наведе се и трескаво започна да рови в тревата край пътя, за да намери някой голям камък. Скоро намери едно тежко паве. През това време Гарланд беше настигнал и хванал Карол и я влачеше към линейката.

Карол викаше като побъркана, но не можеше да стори нищо срещу силата на мъжа. Когато той отвори вратата с ритник, Карол, отчаяна, отстъпи...

Хати изчака, докато Гарланд вдигна Карол... Тогава на пръсти се промъкна зад него и с всички сили стовари тежкия камък върху черепа му.

Обед. Силното слънце сипеше жар върху портокаловата планация и върху голямата бяла къща, издигната на върха на хълма.

Джордж Стаум — заместникът на шерифа — се беше настанил на бялата тераса с шапка на главата и с цигара в устата. „Това е истинският живот! — си казваше той. — Да пазиш на едно такова място... с господарка на къщата колкото хубава, толкова и

гостоприемна, като Веда Баниг! Това бе истинско удоволствие! И нещо повече: нищо да не правиш, освен да стоиш в един ъгъл с пушка в ръка и да се печеш на слънце. Живот на безделник, живот на милионер!“ Стам дълго беше мечтал за това. Той трябваше да пази от евентуално нападение на Съливан, но не му пукаше от това. Съливан не съществуваха!... Но понеже Камп вярваше в тяхното съществуване се разбраха, че той, Стам, ще остане да наблюдава околностите. Това му се нравеше. Даже се надяваше, че Камп ще продължава да вярва в мита за Съливан... и така ще може да остане тук до края на сезона...

„Кой можеше да помисли, че тип като Магарт ще повярва на подобни измислици! — си казваше Стам, изтягайки късите си крака и клатейки глава. Това доказва, че даже и най-хитрите могат да се лъжат от време на време.“

Стам нямаше да стои така блажено проснат на слънце, ако би могъл да види Съливан!... Те бяха залегнали във високата трева на около двеста метра от него. Намираха се там поне от половин час. Очите им дебнеха и най-малкото движение около голямата къща.

— Мисля, че Ларсън е вътре — каза Макс, раздвижвайки едва-едва тънките си устни. — Иначе защо къщата ще бъде пазена?

— Какво смяташ да правиш? — запита Франк малко неспокойно. Обедното слънце напичаше гърба му и той беше жаден.

— Ще останем тук — каза Макс. — Искам добре да се огледам.

В голямата прохладна къща Магарт, с чаша в ръка, дремеше върху един диван.

Веда влезе засмяна и се отправи към него.

— А, ти си тук — каза тя. — Не се надявах да те видя тази сутрин. Имаш ли всичко, което желаеше?

— Би могла да охладиш чашата ми — каза Магарт, като й я подаде. — Мисля да стоя тук, докато науча нещо за болния. Сестрата ми каза, че е прекарал спокойна нощ.

— Той е добре — отговори Веда, прибавяйки уиски в чашата на Магарт, преди да му я подаде. — Все още ли нямаш новини за малката Бландиш?

— Нито за нея, нито за Съливан.

— Стам не вярва в Съливан — каза Веда и седна до Магарт.

— Той в нищо не вярва. Но ще си промени мнението, ако те дойдат тук... дано това да не става.

Телефонът звънна. Прислужницата включи връзката.

— За теб е, мое бижу — каза Веда, подавайки му слушалката.
Беше Камп.

Магарт се заслуша, като кимаше с глава.

— Окей. Пристигам веднага. Благодаря, шерифе! — и изключи.

— Какво става? — попита Веда. — Ти винаги си тръгваш точно в момента, когато мисля, че те имам за малко.

— Има една друга откачена на свобода — промърмори Магарт с отегчен вид. — Била е взета от Кинстън, за да бъде превозена до Гленвиев снощи, но е успяла да избяга, убивайки пазача си. Търсят я. Шерифът мисли, че това ме интересува. Нямам никакво желание, но трябва наистина да си печеля хляба! — Той стана. — Ще се върна тази вечер, ако не съм зает — продължи. — Това ще ти достави ли удоволствие?

— Разбира се! — каза Веда, като го прегърна и го повлече към терасата.

— Вие забавлявате ли се? — попита Магарт Стам.

Стам отвори едно око и поклати глава.

— И още как! Тук е много хубаво!

— Е, добре! Опитайте се да не заспивате. Вие сте тук, за да дебнете Съливан!...

— Разбира се! — Стам започна да се смее. — Аз ги дебна!...

— Мислиш ли сериозно, че те ще дойдат? — запита Веда Магарт в момента, когато той се качваше в колата.

— Не зная, но ние трябва да вземем всички предпазни мерки. Мисля, че трябва да са напуснали областта. Довиждане, скъпа! До довечера!

Съливан го видяха как тръгва.

— Какъв късмет! — възклика Франк, разглеждайки с бинокъл Веда.

Макс взе бутилка лимонада, отвори капачката и отпи една гълтка.

— Остави! — каза той. — Ти много мислиш за жените. Трябва да бъде убита, освен ако нямаш желание да мухлясаш в някоя килия, слушайки как се прави бесилката, на която ще увиснеш.

Лицето на Франк се сгърчи.

— След тази история ще направим по-добре, ако се оттеглим! — каза той глухо. — Ще направим добре, ако изоставим този занаят!

Макс се усмихна вътрешно.

От известно време той очакваше подобна реакция от Франк.

— Още не сме заслужили пенсията си — каза той.

— Бога ми, по-добре ще е! — възрази Франк.

Настъпи напрегната тишина.

— Аз обмислих цялата комбинация, аз поставих началото и аз ще решава кога да спрем — каза спокойно Макс.

Франк не възрази. Той наведе очи, вторачи се в помощника на шерифа, излегнал се в шезлонга си и лицето му отново се смръщи.

— И моментът още не е дошъл — прибави Макс.

Магарт си подсвиркваше през зъби, докато караше колата си с голяма скорост по пътя, който слизаше от Носа на Бриза. Внезапно му бе дошло наум, че ако се назначи за интендант на портокаловата планация на Веда, той ще може да живее у нея, да бъде постоянно до нея, запазвайки свободата си. Нищо не знаеше за производството на портокали, но това не го беспокоеше. Веда се справяше отлично и сама. Колкото до него — на хубав бял кон той щеше да надзирава работещите. Ето занимание, каквото му трябваше! Запита се дали Веда ще посрещне благосклонно тази идея и бе на мнение, че тя няма да възрази.

Ако намереше малката Бландиш и успееше да я осигури богатството, което я принадлежеше, той ще предложи този проект на Веда. Но първо трябваше да се намери малката Бландиш. Вече девет дни откакто тя е на свобода. Оставаха още само пет!... Магарт се усмихна, мислейки за Хартман. Той сигурно си гризеше ноктите в този момент...

Внезапно Магарт удари силно спирачка, колата подскочи и застана напреко на пътя, спирайки на ръба на една канавка.

Седеше и не вярваше на очите си. Когато се опомни, възкликовайки приглушено, той отвори вратата и изтича към Карол, която, разрошена, с лице, изпито от изтощение и рокля на парцали, се приближаваше към него.

Магарт я сграбчи в ръцете си.

— Добре, малката ми! — каза той, вдигайки я. — Не говорете. Сега сте спасена. Успокойте се!

— Стив... Стив... — промълви тя. — Къде е той? Как е?
Говорете, моля ви!...

— Той е добре — каза Магарт, настанявайки я в колата. — Много е изтощен, разбира се, но е вън от опасност. Ще ви заведа при него.

Карол заплака тихо.

— Не се надявах да го видя — каза тя с глава, подпряна на възглавниците в колата. — Беше толкова ужасно... Не мислех, че ще го видя повече...

Магарт обърна колата и с пълна скорост се насочи към Грас Хил.

В един часа същия следобед Хати Сумерс беше арестувана, когато излизаше от една кръчма в околността на Носа на Бриза.

Тя имаше слабост към чистия ром и с парите, намерени в трупа на Сам Гарланд, беше решила да се почерпи.

Когато я заобиколиха, тя беше в добро настроение и гордо показва големия камък, облян в кръв, с който беше пръснала главата на шофьора. Застанала в средата на ужасената тълпа, тя бе очарована да се почувства обект на всеобщото внимание. Доктор Травър и двама санитари в бели престилки я сграбчиха и бутнаха набързо в линейката, която чакаше и там, зад затворените врати, много бързо ѝ поставиха усмирителната риза.

Камп — шерифът, който присъствуваше при арестуването, потърси напразно с очи Магарт.

— Когато имам нужда от него, този тип никога не е тук! — оплака се той на един от своите приближени. — Искаше ми се да ме фотографира в момента, когато арестувам това създание. Къде, по дяволите, може да бъде този проклет веселяк?

Доктор Травър слезе от линейката и се забърза към шерифа с блеснали очи.

— Моята болна току-що ми каза, че Гарланд е качил Карол Бландиш на няколко мили от Носа на Бриза. Тя е убила бедния Гарланд, за да помогне на Карол да избяга...

Камп премигна.

— Тя осъзнава ли какво говори?

— Нейното описание на Карол Бландиш е точно. Изглежда, че младото момиче е искало да се върне в Носа на Бриза.

Камп побутна назад своята мазна шапка и се почеса по главата.

— Заемам се с това веднага.

В момента, в който се канеше да се отдалечи, в един блестящ кадилак се появи Саймън Хартман.

— Ето го и господин Хартман — каза Травър с помръкнало лице.

— Познавате ли го, шерифе!

— Разбира се! — измърмори Камп, докато двамата мъже го гледаха как слиза.

— Изглежда, че са уловили едната луда! — каза Хартман без предисловие. — Това Карол ли е?

— Не, господин Хартман. Това е една друга от моите болни! — отговори лекарят.

— Да бъркате вашите болни, изглежда, е вашата специалност! — изскърца Хартман с изкривено от яд и разочарование лице. — Кога се надявате да намерите моята питомка?

— Току-що научихме, че се е насочила към Носа на Бриза — каза Травър. — Шерифът организира ново преследване.

Хартман изгледа Травър с презрение.

— Вашите преследвания досега се оказват особено неплодотворни! — каза той и веднага попита: — Впрочем, къде се намира този индивид... Стив Ларсън?

Камп уклончиво отговори:

— Вероятно в болницата на Уолтънвил. Защо?

— Според това, което можах да измъкна от госпожа Флеминг, Карол, изглежда, е влюбена в него. Възможно е да иска да го намери. Ще направите добре да изпратите човек в болницата, в случай че тя се появи там.

— Това може да се направи — отвърна Камп, поглаждайки мустака си.

— Тогава, направете го! — изляя Хартман. — Досега да сте намерили малката! Поставете вашите хора там. Трябва непременно да я откриете преди уикенда, иначе ще се погрижа да нямате никога вече случаи да проваляте работата. — И той се обърна към Травър: — Елате, докторе, имам да говоря с вас.

Камп ги изгледа как се отдалечават, дръпна шапката си и намигна на своя помощник.

— Започва да му пари на задника — каза замислено. — Ще бъде по-добре да кажа една дума на този проклет Магарт!

— Трябва ли да отида в болницата на Уолтънвил? — запита помощникът му.

Камп поклати глава.

— Не. Впрочем, не мисля, че Ларсън е там — каза той и влечейки крака, се запъти към канцеларията си.

— Чудесна е! — каза Веда, влизайки в малкия салон, където Магарт се разхождаше. — Тя отиде да види Стив за малко. Докато той спеше, тя го гледаше очарована. Надявам се, че и аз съм способна да те гледам така, ако някога се разболееш!...

— Аз също — каза Магарт, — и се надявам, че няма да бъда достатъчно болен, за да не мога да го оценя. Как е тя?

— Прекарала е ужасни часове, но се надявам, че веднъж отпочинала, ще изглежда добре — отговори Веда, седнала на един фотьойл. — Дай ми да пия, скъпи! Цялата тази история ме разстрои.

— Какво прави тя сега? — запита Магарт, приготвяйки едно сухо мартини.

— Къпе се. Не мислиш ли, че доктор Кобър трябва да я прегледа? Може би ще й даде приспивателно?

— Тя няма нужда от нищо! — каза Магарт, подавайки чашата на Веда. — Не искам нито доктор, нито сестра да се въртят около нея. Те могат да я изплашат и да предизвикат някоя от нейните кризи.

— Сигурна съм, че й няма нищо — каза Веда. — Сега, когато говорих с нея, мисля като теб. Тя е разумна като теб и мен и е чудесно момиче!

Магарт промърмори:

— По-добре е да се държи под око. Но съм съгласен с теб и не мисля, че е опасна.

Отпивайки, Веда го гледаше над чашата.

— Ти си мислиш нещо — каза тя. — Какво е то?

— Тя ми каза, че Съливан са тръгнали снощи за Носа на Бриза с намерение да довършат Ларсън — каза спокойно Магарт. — Питам се как са могли да се промъкнат през хората на Камп. Ние не сме преставали да дебнем и всички пътища се пазят.

— Но въпреки всичко те не могат да знаят, че той е тук, нали? — запита Веда. — Надявам се, че не се беспокоиш!

— Напротив! Това ме беспокои. Разбира се, че не вярвам да дойдат дотук — възрази Магарт, приготвяйки си ново уиски, — но не трябва да се подценяват тези две птици!

Той отпи и постави чашата до себе си.

— Аз може би пипнах твоята болест — свръхнервно натоварване. Това не пречи да кажа една дума на Стам. Той и неговите хора ще направят добре да погледнат по-сериозно на нещата и да си отварят очите.

Телефонът иззвъня.

— Това трябва да е за теб — каза Веда. — Изглежда, цялата страна знае, че ние живеем в грях заедно.

— И аз се обзалагам, че всички позеленяват от ревност!

Магарт се усмихна на Веда и вдигна слушалката.

Беше шерифът.

— Защо не дойдохте, както ви бях помолил? — попита Камп с глас, пълен с укор. — Щях да ви дам възможност да направите една хубава снимка!

— Имам да правя по-важни неща, отколкото да промивам негативите с вашата мръсна муцуна! — възрази Магарт. — Какво ново?

— Имам новини за малката Бландиш. Изглежда, че се е върнала в града — отвърна Камп и му разказа това, което Хати Сумерс беше казала на Травър. — Хартман мисли, че тя ще се опита да намери Ларсън.

— Какво ще правите?

— Започваме нашите издирвания в околността. Мислех да ви предупредя, в случай че тя се покаже там горе.

— Зная какво да направя.

— Имате ли все още нужда от моите хора?

— И още как! Трябват ми до момента, в който Ларсън ще бъде в състояние да свидетелства.

— Окей — каза Камп. — Това усложнява нещата, но на никой не му пука какво може да се случи на един стар овен като мен!

— Благодаря! — каза Магарт и затвори.

— Какво искаше? — запита Веда. — Надявам се, че няма нови неприятности?

— Не. Мисля, че обича да чува гласа ми — каза Магарт и стана.

— Ще направиш добре да видиш какво става с Карол. Ще кажа няколко думи на Стам.

От скривалището си Съливан видяха Магарт да излиза и сяда до Стам, заместника на шерифа. Те подозираха коя е неговата стая, виждайки много пъти някаква сестра да минава покрай един прозорец на първия етаж.

Но въпреки продължителното следене, те не бяха видели Магарт да пристига с Карол. В желанието си присъствието на Карол да остане незабелязано от Стам и неговите помощници, Магарт я бе въвел тайно в имението, правейки голяма обиколка в плантацията, за да я заведе в къщата по една странична пътека.

— Веднага щом се смрачи, ще атакуваме — каза Макс, полегнал в тревата. — Ще се отървем лесно от пазачите.

— Искаш да кажеш, че трябва да ги убием? — запита Франк.

— Зависи — възрази Макс. — Трябва да се действа внимателно в тази история. Иначе и при най-малкия гаф рискуваме това да е нашата последна авантюра.

Франк каза:

— Хайде да вечеряме някъде. Писна ми да наблюдавам това място.

Карол се събуди и седна в леглото. Започваше да се смрачава. Обхвана я необясним страх. Една-две минути тя беше неспособна да си спомни мястото, където се намираше и огледа с изплашените си очи луксозно мебелираната стая.

После паметта ѝ се върна. Помисли си за Стив и легна отново в леглото — голямо и комфортно, с лека въздишка на облекчение.

Всичко, което беше възможно да се направи за Стив, беше направено. Занапред тя беше вън от опасност, но се чувстваше много слаба. Карол се надяваше, че той ще я разпознае, когато я види отново и нейното присъствие ще ускори оздравяването на младия човек.

Карол легна, опитвайки се да се отпусне напълно, но в миг я обзе предчувствие за опасност. „Няма нищо страшно“ — си каза тя. Магарт я беше уверен, че Съливан никога няма да потърсят нея и Ларсън в такава голяма и комфортна къща. Той ѝ беше обяснил също, че къщата се пази ден и нощ. Но нейният страх от Съливан беше толкова голям, че бе готова да им припише свръхестествена сила.

Тя остана така известно време, съзерцавайки здрава. После внезапно стана, облече пеньоара, който Веда ѝ беше заела и се приближи до прозореца.

Голямата плантация от портокали се простираше пред погледа ѝ. Върховете на дърветата оформяха пълтен килим, който в светлината на здрава правеше невидими златните плодове. По-долу, точно под нея, се простираше голямата тераса, върху която тя виждаше как един от пазачите върви напред-назад с пушка в ръка. От терасата до градината слизаха стъпала, които стигаха до широките поляни, простиращи се до първите склонове, които пък на свой ред продължаваха към плантацията.

Застинала до прозореца със страх в сърцето, Карол се взираше в мрачината, чакайки да се случи нещо, което бе сигурна, че няма да закъсне.

Докато тя дебнеше така, вратата се отвори и Веда влезе.

— О, вие сте станала! — каза тя, виждайки я права. — Искате ли да запаля лампата или предпочитате да останете на тъмно?

— Не палете, моля ви! — каза Карол с очи, все още вперени в сгъстяващия се мрак.

— Изплаши ли ви нещо? — запита нежно Веда, като прекоси стаята, за да стигне до Карол.

— Опасността е там, навън! — каза Карол, неподвижна като статуя.

— Трябва ли да повикам Фил? — запита Веда, внезапно обезпокоена. — Трябва ли да го помоля да дойде да види...

Карол я прекъсна, сграбчвайки я за ръката:

— Вижте! — извика тя, като започна да трепери. — Виждате ли там, близо до дърветата?

Веда се взря в мрака. Никакъв шум, никакъв полъх, даже вятърът бе спрял.

— Там няма нищо — каза тя с успокоителен тон. — Да слезем.
По-добре е да сме долу.

— Те са там, навън... Съливан... Сигурна съм, че са там! —
извика Карол.

— Аз ще предупредя Фил — каза Веда възможно най-спокойно.
— Сега се облечете. Ще ви извадя дрехи, които мисля, че ще ви станат.
Облечете се, докато повикам Фил.

Тя помилва Карол успокояващо и изтича към вратата.

— Побързайте! — каза тя и от стълбите извика: „Фил!“.

Магарт излезе от салона и вдигна глава към нея.

— Какво има?

— Карол смята, че Съливан са там! — потрепери слабо гласът на
Веда.

Магарт подскочи, вземайки стълбите по четири.

— Какво я е накарало да мисли така? — запита той живо.

— Тя казва, че ги е видяла! Аз не зная нищо, нищо не видях... но
тя ми изглеждаше много изплашена.

— Ще кажа няколко думи на пазачите. Нека тя се облече и слезе
в малкия салон — каза кратко Магарт и забърза навън.

В мрака Съливан като две сенки напредваха мълчаливо към
къщата.

Магарт намери Стаум в кухнята. Той привършваше вечерята си,
удобно настанен в един фотьойл. Изглеждаше доволен и отпуснат.
Мери, прислужницата, се готвеше да си върви и бърборейки с него, си
слагаше шапката и мантото.

Стаум изгледа изненадан Магарт и рязко се изправи.

— Имате ли нужда от мен? — запита той, ставайки.

— Да — отвърна Магарт, кимвайки към вратата.

Стаум го последва в коридора.

— Вашите хора на постовете ли са? — попита Магарт.

— Естествено — отвърна Стаум, свивайки вежди. — Какво има?

— Може би има нещо! Бих желал да направим с вас една
обиколка.

— За бога! — възклика Стаум. — Току-що привърших с
вечерята! Защо не изчакаме малко! Постойте на едно място! Може да
се каже, че танцувате танца на Свети Гиу! Ако се беспокоите по повод

на Съливан, губите и моето, и вашето време. Нима не съм твърдял винаги, че Съливан не съществуват?...

— Ако не вземете тази история насериозно, ще телефонирам незабавно на шерифа, за да ви замести! — каза внезапно Магарт, обзет от яд.

Стаум почервя и в очите му се появи лоша светлина.

— Никой не може да ме принуди да се правя на глупак! — възрази той. — Камп може да се прави на идиот, ако това му харесва, но не и аз! Повтарям ви, че Съливан не съществуват! Човек като вас ще направи по-добре, ако не се страхува от такива истории!

— Ако това е вашето мнение, колкото по-скоро си тръгнете, толкова по-добре! — възрази Магарт.

— Не получавам заповеди от един журналист — промърмори Стаум, който започваше да се чувства малко притеснен. — Докато съм на служба тук, желая да остана господар на положението.

Магарт премина пред него и стигна до телефона.

— Ще видим какво ще каже шерифът! — каза той, вдигайки слушалката. За момент остана неподвижен със слушалка на ухото, после се намръщи: — Като че ли няма ток — каза той.

Задвижи няколко пъти основата на апаратата, завъртя манивелата, почака един момент и промърмори:

— Питам се...

— Хайде, кажете го! — захили се Стаум. — Вие мислите, че Съливан са прекъснали линията!

— Възможно е! — обади се Магарт, внезапно обзет от тревога.

— Бих желал един пистолет, Стаум — продължи той. — Ако не изпълнявате службата си, аз ще правя това вместо вас!

— Кой казва, че не изпълнявам службата си — рече ядосано Стаум. — Внимавайте какво говорите! Няма да ви дам пистолет! Първо, нямате разрешително!

Магарт обузда своето нарастващо раздразнение.

— Няма да постигнем нищо като се препираме! — каза той. — Госпожица Баниг е забелязала двама мъже в планацията преди малко. Тя се страхува. Може би това не са Съливан, но ние можем поне да проверим.

— Трябваше да го кажете веднага — извика Стаум и се втурна към входната врата. — Ако тези типове се довлекат тук, това е моя

работка. — И прибави след кратко мълчание: — Вие действително ли мислите, че телефонът е прекъснат?

— Изглежда, че е така — отвърна Магарт и замислено последва Стам на терасата.

Пазачът, наречен Мазън, се подпираше на стената, с цигара в уста и с пушка, небрежно пъхната подръка.

— Здравей, Джордж! — измърмори Стам. — Никого ли не си видял?

— За Съливан ли говориш? — запита Мазън. — Хе, хе, хе! Не, не мисля, че Съливан са се появили!

— Дамата казва, че е видяла двама души в плантацията — продължи Стам. — Добре ли пазиш?

— И още как! Нищо не съм видял. Може би дамата е имала халюцинации?

— Да, и аз мисля същото! — каза Стам с горчивина, гледайки Магарт. — Това достатъчно ли ви е?

— Не! — каза Магарт. — Този тип е почти заспал. Повтарям ви, че са видели двама мъже да минават! — Той почука Мазън по гърдите: — Отваряйте си очите, приятелю, това не е шега!

— Той си въобразява, че Съливан ще ни направят малко посещение — обясни Стам.

— Това е ужасно! — захили се Мазън. — Надявам се, че ще почакат да довърша вечерята си.

Магарт повдигна рамене и се отдалечи. Стам го последва.

— Къде е другият пазач?

— Зад къщата. Искате ли да го видите?

— Разбира се! — отвърна Магарт. Той сякаш започваше да се плаши.

Ако Стам продължаваше да не вярва, можеше всичко да се очаква.

В същия момент нещо ставаше зад къщата, но толкова бързо и дискретно, че Магарт и Стам, които вървяха в мрака, не подозираха нищо.

Съливан бяха достигнали терасата. Макс носеше фина стоманена пръчка, на върха на която висеше примка от корда за пиано. Те останаха няколко мига там, дебнейки пазача, който безгрижно си стоеше зад къщата.

Седнал върху перилата, с висящи крака и пушка, подпряна до него, той си тананикаше, като от време на време поглеждаше своя часовник с луминесцентен циферблат. Чакаше вечерята си...

Макс докосна ръката на Франк. Двамата мъже знаеха точно какво да правят. Франк остана неподвижен, с пистолет в ръка, докато Макс се плъзна напред. Неговите каучукови подметки не вдигаха никакъв шум. Той държеше стоманената пръчка, както се държи знаменце на манифестация. Спра се на няколко метра от пазача.

Вдигайки високо примката, Макс я спусна бавно и тихо на няколко сантиметра над главата на пазача. Тогава, държейки с една ръка пръчката, а с другата — другия край на жицата, Макс надяна примката през широката периферия на шапката. После, с бърз жест, така както змията развива пръстените си, Макс наведе примката и дръпна кордата... В същия миг Франк като зла сянка, мълчаливо подскочи и изтръгна пушката от смаяния човек.

Пазачът, пристегнат през шията от задушаващата го корда и неспособен да издаде звук, бързо беше паднал по гръб. Той се бори няколко секунди, опитвайки се отчаяно да се освободи от тънката стомана, която се забиваше в нежната плът, после тялото му омекна и на ъгъла на устните му се появи кръв.

Макс отпусна примката, а Франк свали кордата от шията на човека. Макс веднага прибра пръчката и помогна на Франк да отнесе тялото в градината.

Едва бяха свършили, когато Магарт и Стам завиха покрай ъгъла на къщата и излязоха на терасата, която се простираше отзад.

— Не го виждам! — каза Магарт. — Обзалагам се, че е отишъл да си легне или нещо подобно!

— Сигурно е тук! — възрази сухо Стам. — Той няма да изостави поста си без моя заповед.

Огледа се и извика силно:

— Хей, О'Бриен! Елате! Имам нужда от вас!

Двамата мъже зачакаха неподвижни в мрака.

Никакво движение, никакъв шум! През това време Съливан като сенки се плъзнаха край къщата и запълзяха към Мазън, който беше оставил пушката си, за да запали цигара.

— Викате един загубен пазач! — ядосано каза Магарт. — Ще се оплача на шерифа, когато го видя!

Стаум изглеждаше неспокоен.

— Той трябваше да е тук! — измърмори той, отивайки до края на терасата, за да извика отново с пълен глас: — О’Бриен!

— Ще го намерим, без съмнение е в кухнята — каза с горчивина Магарт.

Съливан успяха да скрият трупа на Мазън, но пушката и шапката му бяха паднали на земята, докато той се бореше със смъртта.

— Ето, че Мазън също е дезертиран! — извика Магарт, търсейки напразно светлина от цигара. — Хей, Мазън! Къде сте?

Стаум го настигна.

— Какво става! — каза Магарт и тръпки полазиха по гърба му.
— Никъде не го виждам!

Стаум измъкна от джоба си една мощна лампа и освети терасата.

Двамата мъже замръзнаха, виждайки шапката и пушката.

— Мазън! — извика Стаум. В гласа му се долавяше страх.

— Безполезно е! Изгасете това! — каза Магарт, вдигайки пушката на Мазън. — Елате, да се върнем бързо!

Стаум не изчака да го канят повторно. Двамата мъже не произнесоха нито дума, докато Магарт не затвори входната врата, за по-сигурно залоствайки я с една дъска.

— Какво се е случило? — запита Стаум, треперейки.

— Предупредих ви, че Съливан са тук... искате ли други доказателства? — запита Магарт и избутвайки настрами заместника, който стоеше глупаво и с отворена уста, изтича към кухнята.

Тя беше призна.

Той барикадира вратата и влезе във вестибиюла.

— Останете тук и си отваряйте очите! — каза Магарт. — Ще се кача горе. Те преследват Ларсън, но няма да го хванат. Вие ще бъдете първата линия на от branата. Внимавайте да не ви изненадат! — и той остави изплашения Стаум и изтича на горния етаж.

Веда го чакаше на площадката.

— Всичко наред ли е? — запита тя, но виждайки израза на Магарт, го сграбчи за ръката.

— Какво се е случило?

— Куп неща! — отговори той ниско. — Те са там, съвсем близо. Ликвидирали са двамата полицаи. Оставаме Стам, аз, ти, Карол и болногледачката. Прекъснали са телефонната линия и ние сме изолирани, освен ако...

— Аз ще отида! — каза Веда, без да чака. — Мога да премина през плантацията и да доведе тук управителя и неговите хора.

Магарт я притисна към себе си.

— Чудесно! — каза той — Но почакай малко! Ние не трябва да рискуваме напразно. Ако те заловят, ние сме обречени. По-добре е да изчакаме те да се опитат да проникнат в къщата. Тогава може да се промъкнеш отзад.

— Да, но може би ще бъде много късно! Трябват ми поне десет минути, за да прекося плантацията. По-добре да тръгна сега!

— Няма да тръгнеш, преди да знам къде са те! — каза твърдо Магарт. — Къде е Карол?

— Със Стив.

— Много добре, ние ще останем до Стив. Те търсят него и навярно ще се опитат да влязат в къщата през неговата стая.

— Нали няма да ме оставите долу съвсем сам? — извика Стам от подножието на стълбите с един плачлив глас.

— Защо не? — възрази Магарт. — Съливан не са нищо друго, освен плашила за децата?... Нали?... Вие не сте дете! — Той хвана Веда за ръка и я поведе по коридора към стаята на Стив.

Карол седеше до възглавницата му. Изглеждаше очарователно в семплата рокля на Веда. Болногледачката, госпожица Давис, едра жена с посивяла коса, плетеши близо до прозореца.

Карол рязко вдигна глава при влизането на Магарт. Веда ѝ направи знак да мълчи.

Стив, блед, с изопнати черти, отвори очи в мига, когато Магарт се приближи към него.

— Е, мързеливце! — каза той усмихнат. — Вашата млада приятелка е тук, нали?

Стив се съгласи с кимване.

— Благодарение на вас, Фил — каза той, вземайки ръката на Карол. — Тя ми действа благотворно като балсам.

— Господин Ларсън не трябва да говори — каза болногледачката на Магарт. — Той е все още слаб.

— Това е вярно! — каза Магарт, отстъпвайки крачка назад и със знак извика Карол.

— Ще се върна веднага! — каза тя на Стив, погалвайки ръката му и настигна Веда и Магарт в коридора.

— Слушайте, малката — каза бързо Магарт. — Вие имахте право. Съливан са там. Те са убили двамата пазачи. Останете до Стив. Аз ще пазя тук, пред вратата. Стаем наблюдава стълбите. Те не могат да стигнат до него, освен по стълбите, така че затворете се добре и не се страхувайте. Няма да го хванат!

Карол пребледня, но погледът ѝ остана твърд.

— Не — каза тя. — Те няма да го убият.

— Браво, малката! — каза Магарт. — Върнете се до Стив и ми имайте доверие.

Той я побутна нежно към стаята, после се обърна към Веда:

— Това е почти всичко, което можем да направим! Сега са те на ход.

— Аз тръгвам, Фил! — заяви Веда. — Способна съм да намеря пътя със затворени очи. Лудост е да ги оставим да атакуват! Трябва ни помощ.

— Може би наистина ще бъде по-добре да вървиш! — Магарт неуверено прекара пръсти в косите си. — Не искам да те оставям сама...

— Казах ти, че тръгвам, затова престани да говориш повече! Отвори ми вратата.

На това и разчитаха Съливан, Франк и Макс, залепени за стената, наблюдаваха от близо метър разстояние вратата на къщата.

Те не бързаха, защото знаеха, че работниците от плантацията живеят на другия край на областта и единственият начин Магарт да даде тревога беше да изпрати някой да ги предупреди.

— Ние ще огледаме вратата — каза Магарт на Стаем. — Аз ще мина първи, за да видя дали пътят е свободен. След това трябва да тичаш, Веда, сякаш огън гори краката ти.

— Ще тичам! — каза му тя. — Не се беспокой.

— Госпожица Банниг ще отиде да търси помощ! — каза Магарт на Стаем, който се беше подпрял на стената, целият — вир-вода от пот.

— Не мърдайте оттук. Връщам се веднага.

— Мислите ли, че тя ще успее?

— Ще успее! — потвърди Магарт, макар че не беше толкова сигурен.

Двамата с Веда влязоха в кухнята и се насочиха в тъмното към прозореца.

— Гледай да не те видят! — измърмори Магарт и огледа мрачната тераса през стъклото, опитвайки да различи нещо в мрака. Почака няколко минути, но не видя нищо обезпокоително.

Франк, който внимателно ги наблюдаваше през парапета на терасата, забеляза Магарт на прозореца и хилейки се, легна на земята и зачака.

Магарт отвори вратата, излезе на терасата и се огледа едва на метър от неподвижния Франк. Уверил се, че нищо не помръдва, обърна се и направи знак на Веда.

— Хайде! — прошепна ѝ той. — Те сигурно са отпред. Тичай, малката ми, и гледай да не вдигаш шум.

Той я прегърна спонтанно, задържа я за миг до себе си, после я изгледа как бързо и тихо се отдалечава... Скоро тъмнината я погълна.

Голямата къща беше потънала в тишина.

Болногледачката бе оставила Карол да бди над Стив и бе отишла в съседната стая.

Магарт, седнал горе на стълбите, чакаше с пушка върху коленете. Стгаум се беше настанил долу върху първите стъпала. Вестибиулът, стълбището и площадките бяха облени в светлина. Стрелките на големия часовник в антрето показваха единадесет и десет. Веда беше тръгнала преди четвърт час. След няколко минути, мислеше Магарт, изпълнен с надежди, те щяха да получат помощ. Тогава ще могат да излязат навън и да преследват Съливан, вместо да стоят безпомощни и да ги чакат.

В стаята Стив отвори очи. Той беше спал и се чувстваше отпочинал. Усмихна се на Карол и взе ръката ѝ.

— Толкова мислих за вас! — каза той. — През цялото време мислех за вас. Знаете, че ви обичам, Карол? Не притежавам нищо голямо, което да ви предложа... освен фермата. Мястото е живописно и след известно време...

— Не мисля, че ви е позволено да говорите — прекъсна го Карол, навеждайки се, за да го целуне. — Трябва да си почивате, скъпи. Толкова искам да оздравеете!

— Аз съм добре! — каза твърдо Стив. — Чувствам се много по-силен. Имам желание да говоря. Трябва да разберем коя сте вие, Карол, защо сте била в този камион... къде сте отивала...

Чувство на страх обхвана Карол.

— О, не! Моля ви! Да не говорим за това! Страх ме е... страхувам се от това, което мога да науча за самата себе си... Онази жена ми казваше, че съм луда. — Тя стана от стола, прегърна нежно Стив и притисна главата му към гърдите си. — Мислите ли, че съм луда? Затова ли не зная коя съм? Това ме плаши... Вие разбирате... ако е така, не мога да се омъжа за вас, Стив.

— Но вие изобщо не сте луда! — възрази той. — Вие имахте голяма фрактура на черепа. Това е нещо, което може да се оправи, сигурен съм. Тогава ще си възвърнете паметта. Не трябва да се беспокоите за това, Карол.

Притискайки го все още към себе си, Карол помисли за Съливан, които дебнеха вън в нощта, и потръпна.

— Какво ви изплаши, малка моя? — попита Стив. — Скоро всичко ще се уреди. Скоро, щом оздравея, ще си починем добре... само двамата. Вече всичко съм премислил... даже за това си мислех, докато ви чаках...

Карол го притисна по-силно към себе си. Не искаше да забележи, че плаче.

— Повикайте ги още веднъж! — каза нетърпеливо шерифът на телефонистката. — Зная, че там има някой, а тя казва, че никой не отговаря! — допълни той, обръщайки се към своя асистент — слаб дангалак, когото наричаха Лофти.

— Обзалагам се, че е набрала погрешен номер! — каза Лофти и небрежно се изплю в плувалника. — Всичките са еднакви... Свалячки!...

След малко телефонистката отговори, че линията е повредена.

— Направете още един опит и ми се обадете! — измърмори Камп и изключи. Изглеждаше загрижен.

— Смятате ли, че това е подозително? — запита Лофти, палейки цигара.

— Не зная! — отговори Камп, почувствувал се внезапно зле. — Джордж не си дава много зор... Казах му да ми телефонира всеки два часа, а той не се обажда никакъв. Тези Съливан... — Той замълча, подръпвайки мустака си.

— Не бих желал да се случи нещо с госпожица Банниг! — подхвърли Лофти. — Тя е шик момиче! А ако отидем там?

— Доста далече е! — каза Камп — И е късно. Не зная... нямам много...

Телефонът позвъня.

Камп вдигна слушалката, измърмори нещо и изключи.

— Тя казва, че линията е прекъсната!...

Лофти взе колана си.

— На път! — каза той.

— Да, мисля, че така е по-добре! — отвърна Камп и грабна пушката си. — Сякаш нещо не е наред там, горе...

Нощта беше безлунна и Веда, слизаша по тясната пътека, която водеше към плантацията, имаше чувството, че върви в тунел.

Спра се за миг, за да погледне зад себе си осветените прозорци на къщата и тогава забеляза един мрачен силует, който се движеше потайно към нея като фантом.

Веда не се страхуваше. Тя остана неподвижна една-две секунди, затаявайки дъх, после с тих писък се обърна и полетя като луда по пътеката.

Тя не беше изминала повече от десет метра, когато Франк я настигна, сграбчи я за рамото и я обърна грубо към себе си. Тя не можа да различи нищо друго, освен смътни контури, но почувства мириса на помадата, с която той мажеше косите си. Много изплашена, за да вика, тя замръзна, съзерцавайки тази мрачна и заплашителна фигура.

Франк протегна лявата си ръка и докосна лицето на Веда, а после бързо ѝ нанесе силен удар по главата.

Джордж Стам стала и се протегна. Той нямаше смелост да стои съвсем сам в този голям вестибюл и започваше да се беспокои. Тайнственият начин, по който двамата мъже се бяха изпарили, го беше объркал напълно и той очакваше всеки момент Съливан да се появят сякаш от стената.

С мокри от пот ръце той стискаше пушката си толкова силно, че го заболяха мускулите. Изплашените му очи се стрелкаха наоколо. Почувства желание да повърне.

Чуваше как Магарт крачи по площадката горе и от време на време го викваше, за да добие смелост. Сега Стам съжаляваше, че е натоварен с тази работа и с радост би се отказал от едномесечната си заплата, за да се намери здрав и читав на бюрото на шерифа.

В салона, на няколко крачки от него, Макс го дебнеше през цепнатината на вратата. По-долу в мрачния коридор Франк, притиснат плътно към стената, напредваше бавно към него.

Стам почувства опасността. Сякаш останал за миг без въздух, той замръзна, с наострени уши и сгърчено от страх лице.

Лек шум, като драскане на мишка, го накара да обърне глава към коридора. Франк тъкмо беше стигнал до електромера и лостът изскърца.

— Кой е там? — запита Стам с приглушен глас.

Цялата къща потъна в мрак.

Магарт се наведе върху парапета на площадката и викна:

— Стам, какво има?

— Някой е тук, близо до мен — измърмори Стам с плачлив глас.

— Слезте бързо!

Магарт не помръдна.

Стам се опита да извика. Магарт можа да чуе само ужасното хъркане на човек, когото душат.

Той не можеше да направи нищо за Стам, но трябваше да предупреди Карол...

Съливан щяха да се опитат да стигнат до Стив. Трябваше да изостави за секунда своя пост.

Клекна с пушката си пред себе си и зачака, уверен, че занапред е последната преграда между Съливан и тяхната плячка.

Карол и Стив бърбореха, когато светлината изгасна. Знаеики какво означава това, на Карол за малко не ѝ стана зле. Единствено мисълта, че трябва да предпази Стив ѝ попречи да припадне.

Стив остана спокоен.

— Сигурно е изгорял бушон — каза той. — Трябва да се поправи.

Карол разбра, че трябва да му каже всичко.

— Не, скъпи, това не е бушон — каза тя, привличайки го към себе си. — Съливан са в къщата...

— И вие го знаехте! — каза Стив, милвайки косите ѝ.

— Наистина имах чувството, че нещо ви е изплашило. Магарт там ли е?

— Да, и заместникът на шерифа — също! — отвърна Карол, правейки усилие, за да не трепери гласът ѝ. — Толкова ме е страх, Стив...

— Идете до вратата и вижте какво става! — каза Стив. — Повикайте Магарт!

На партера, в салона зад затворената врата, Макс говореше на Франк.

— Журналистът наблюдава стълбите. Дръж го под напрежение. Ще направя една обиколка отзад, ще вляза през покрива и ще скоча на гърба му. Вдигай достатъчно шум, за да задържа вниманието му.

Карол отключи вратата и я открехна едва-едва.

— Магарт... там ли сте? — попита тя.

— Останете в стаята! — отговори Магарт тихо. — Те са долу, във вестибиюла. Убили са Стам.

Сърцето на Карол се сви.

— Тогава... вие сте сам?

— Не се беспокойте за мен — каза Магарт. — Достатъчно голям съм, за да се оправя сам. Дръжте вратата си затворена!

— Не ги оставяйте да се приближат до него! — замоли Карол.

— Разчитайте на мен! — каза Магарт със свиреп вид. — Веда тръгна да търси помощ. Вие двамата стойте спокойно!

Глух шум във вестибюла го накара да се изправи рязко. Той пристъпи напред внимателно.

Навън Макс се беше изкачил на ниския покрив. Той успя да открехне едно прозорче и се вмъкна вътре.

Пипнешком, Карол се приближи до Стив.

— Той е там, съвсем сам — каза тя и стисна ръката на Стив, — но ме увери, че те не могат да се качат дотук.

— Няма да го оставя сам да се бори за мен! — каза Стив, отхвърляйки одеялото.

— Не! — възклика бурно Карол. — Скъпи, не трябва... вие сте ранен... моля ви... останете в леглото...

Стив спусна крака на земята и се хвани за Карол, за да успее да се изправи.

— Няма да остана в леглото... те искат моята кожа... зная това!

— Той притисна Карол към себе си. — Ако нещо се случи, Карол, помнете, че ви обичах. За мен вие сте най-скъпoto съществото, което съм познавал!...

— Стив, скъпи мой! — възклика Карол, увиснала на него. — Моля ви, останете с мен... не излизайте... те точно това искат!

— Кажете, че ме обичате, Карол!

— Разбира се, че ви обичам! — каза тя през сълзи. — Но вие не трябва да излизате оттук.

Магарт, легнал по корем, се взираше в мрака. Той не разбра какво беше станало. Макс беше допълзял до него ивиждайки очертанията на главата му, беше ударил, без да остави на Магарт време да се извърти, за да се предпази. Когато го видя да се свлича, Макс измъкна от джоба си електрическото фенерче и направи уговорения сигнал на Франк, който запълзя на четири крака по стълбите.

Старият форд излезе от Носа на Бриза и се втурна с ръмжене по планинския път. Кормуваше Лофти с очи, блестящи от усърдие. Той вземаше завоите на две колела. Направи един подскок в средата на пътя, но се преобри с волана и натисна възможно най-силно педала на газта.

— Хей! — извика Камп изплашено. — Внимавайте! Не държа да пристигна там на парчета!

— А аз не държа да се случи каквото и да било с госпожица Банниг! — възрази Лофти, ускорявайки още, за да изпревари един камион, който за малко не закачи. — Трябва да пристигнем бързо, шерифе! Доверете ми се!

Камп се залови за вратата, както удавник се лови за дъска.

— Тя няма да издържи, Лофти! — заекна той. — Тя ще избухне, ако я карате така!

— Толкова по-добре! — каза Лофти. — Тъкмо ще купите нова кола, шерифе. Трябва да стигнем навреме...

Камп затвори очи.

— Моторът загря ужасно — промърмори той. — Ще видите, че моторът ще блокира.

— Нека блокира! — възрази Лофти, натискайки педала. — Давай, старо желязо! — извика, наведен напред, той. — Покажи какво можеш!

Внезапно краката на Карол ѝ изневериха и тя падна тежко върху леглото. Мракът в стаята се сгъстяваше. Тогава нещо необикновено стана в главата ѝ. Стори ѝ се, че мозъкът ѝ се удължава и свива, като че дишаш... Тя притисна с ръце слепоочията си... и в миг си даде сметка, че Стив беше тръгнал пипнешком към вратата. Той се придвижваше бавно, много бавно. Всяка крачка му струваше страхотно усилие.

— Стив... — изпъшка Карол, — не ме оставайте!

Но той вече беше достигнал вратата и я отваряше.

Съливан чакаха в коридора. Макс освети с фенера си гърдите на Стив. Няколко секунди никой не помръдна, после Стив се облегна назад, мъчейки се да се предпази.

— Ето за теб, Ларсън! — каза меко Макс.

Червена светлина присветна в мрачния коридор, и още една, и още една.

Стъклата издрънчаха от изстрелите.

Стив направи крачка напред и падна, още докато Макс стреляше. Първият изстрел прозвуча едновременно с внезапната вълна, която бълсна главата ѝ. За секунда всичко, което я заобикаляше — Стив, който падаше, пистолетът на Макс, главата на Франк, трепкащата светлина на фенера — сякаш застине неподвижно като на снимка.

После всичко оживя, но за Карол светът беше променен... всичко ѝ се струваше мъгливо, размито...

Вече не се боеше от нищо. Стана, тръгна край стената и се стрелна към Съливан, които бяха наведени над тялото на Стив. Опитната ръка на Макс докосна гърдите на Стив.

— Окей — каза той и стана. — А сега да изчезваме.

Франк потрепери леко.

— Това е последната ни работа, Макс! — каза той. — След това аз се оттеглям!

— Да изчезваме! — повтори Макс, отправяйки се към вратата.

Навън се чу шум от кола, придружен от скърцане на спирачки. Лофти спря пред къщата.

— Да минем отзад! — припряно викна Макс.

Франк понечи да го последва, когато невидима ръка изникна от мрака и го сграбчи. За миг той помисли, че Ларсън е възкръснал и се обърна ужасен.

Не видя нищо друго, освен черната стена, но чу дишане... и нечии пръсти го сграбчиха жестоко за ръката.

— Макс! — изрева той, обзет от паника, наведе се и удари с юмрук на слука около себе си, губейки равновесие.

Свитите пръсти на Карол раздраха лицето на Франк. Той отстъпи, скован от ужас...

Макс нетърпеливо го викаше горе на стълбите.

— Ела тук!

— Има някой... — заекна Франк, напредвайки пипнешком в нощта.

— Ела тук, глупако! — каза сухо Макс, но и той замръзна на място, чувайки как Франк изкрешя ужасено.

При този вик даже стоманените нерви на Макс не издържаха и той остана за миг неподвижен. Нещо премина край него и той инстинктивно се хвърли назад. Сгърчени пръсти се забиха в тила му и той стреля, слепешком. Изстрелът отекна в цялата къща. Той чу леки стъпки по стълбите. Стреля отново, и отново... Обземаше го паника.

От вестибула му отвърнаха изстриeli. Камп и Лофти се втурнаха в къщата.

Макс се обърна и сграбчи Франк. Той започна да реве. Без да се колебае, Макс хвана пистолета си за дулото, удари Франк през лицето,

после, прегърбен на две, го вдигна на раменете си и се втурна по коридора.

Стигна до прозореца, избута Франк върху наклонения покрив и прекрачи след него.

Франк лежеше на керемидите в полуусъзнание.

— Аз съм сляп! — пъшкаше той. — Очите ми... тя ми изтръгна очите!...

VI

Един мрачен следобед, когато дори въздухът изглеждаше тежък, месец след смъртта на Стив Ларсън, един стар кадилак завиваше по алеята на Грас Хил, за да спре пред къщата.

Веда, която дебнеше от прозореца от близо половин час, изтича да посрещне Магарт, който слизаше от колата.

— Добър ден, скъпа! — извика той, вземайки я на ръце, за да я целуна. — Най-накрая успях всичко да уредя, но не беше никак лесно! Как е Карол?

— Все така! — отговори тъжно Веда. — Сякаш не е същата жена! Толкова сериозна, толкова далечна... Започва да ме плаши...

— Все така ли е замислена, без нищо да прави? — попита Магарт, сваляйки мантото и шапката си, преди да последва Веда в салона.

— Да, и не успявам да я заинтригувам с нищо. Опитах се да скрия вестниците, но тя е успяла да ги намери. Сега знае цялата история! О, Фил, ужасно беше!... Когато тя свърши да ги чете, се затвори в стаята си и я чуха как върви непрестанно напред-назад часове наред... Опитах се да я накарам да ми се довери, но напразно. Желанието й за самота е толкова голямо, че нямам сърце да я измъчвам.

— Рано или късно тя трябваше да разбере как стоят нещата. Но за съжаление е научила всичко това от вестниците. Те са безпощадни — каза той и се намръщи. — Накрая успях да уредя нейните работи. Занапред парите ѝ принадлежат — около четири miliona долара, което никак не е малко. Хартман е харчел много, но навреме успяхме да спасим главното.

— Никакви новини ли няма за него?

— Изчезнал е. Федералната полиция е по следите му, но се обзалагам, че веднага е напуснал страната. Все пак ще се кача да я видя.

— Сега, когато тя вече е свободна и има парите си, може би ще иска да ни напусне — каза Веда. — Надявам се, че няма да си тръгне веднага. Искаш ли да я убедиш да остане малко тук? Тя не е в състояние да живее сама и няма нито приятели, нито покрив. Опитай да бъдеш твърд с нея, Фил.

— Ще направя всичко възможно, но повече нямам власт над нея. Занапред тя може да прави всичко, каквото поиска!

— Въпреки това, опитай! Много се беспокоя за нея, съвсем сама, с всичките си пари и без човек, който да я посъветва...

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Магарт. — Видя ли я доктор Кобър?

— Само за няколко минути. Той се беспокои за нея, понеже мисли, че катастрофата с камиона ѝ е причинила хлътване на черепната кутия, но тя отказва всеки негов преглед. Идва и доктор Травър, но не му позволих да я види. Той не поема никаква отговорност за това, което може да стане, ако тя остане на свобода. Казах му, че според мен не е опасна, но въпреки всичко смятаме, че е малко странна, Фил, струва ми се, че вече не е същата.

— Отивам да я видя — каза той.

Карол, седнала близо до прозореца в хубавата си стая, дори не обърна глава, когато Фил влезе. От нея се изльчваше ледено спокойствие. Магарт се разстрои. Той дръпна един стол, седна до нея и каза пресилено весело:

— Имам добри новини за вас, Карол. Сега вие сте богата!

Чувайки гласа му, Карол подскочи леко и се обърна. Нейните големи зелени очи се впиха машинално в тези на Магарт.

— Не ви чух да влизате — каза тя с твърд и равен глас. — Вие говорите за добри новини?

Магарт ѝ хвърли изпитателен поглед. Замръзналата неподвижност на това бледо лице и празният, студен поглед на тези мрачни очи го учудиха и обезпокоиха.

— Да, много добри новини... парите занапред са на вашето име. Тук имам всички необходими документи. Искате ли да ги разгледате заедно с мен?

Тя поклати глава:

— О! Не! — Спря и след малко прибави: — Вие казвате, че съм богата? Колко, горе-долу?

— Четири милиона долара. Това е много голямо богатство.

— Да! — сви устни тя и скръсти тънките си пръсти.

Нейният поглед беше пълен с горчивина и мъка. Остана дълго неподвижна и мълчалива, докато Магарт я попита тихо:

— Доволна ли сте?

— Аз четох всичко, което се разказва за мен във вестниците — обади се внезапно тя. — Не пишат много хубави неща...

— Вижте, Карол! Не трябва да се вярва на всичко, което пишат вестниците... — започна той, но тя го спря с жест.

— Научих и за самата мен много неща... — продължи тя, втренчила очи в прозореца. — Аз съм луда... това е ново за мен... Нещо повече — дъщеря съм на умопобъркан маниак, който е бил причина за самоубийството на моята майка. Била съм затворена три години в лудница и ако не бяха законите на този щат, щях да бъда все още там. — Тя стисна още по-силно ръцете си. — Аз съм опасна... Наричат ме „червенокосата убийца“... Говорят за моята любов към Стив... и че ако беше жив, никога не бих могла да се омъжа за него... Разказват за всичко това като „трагичната любовна история на една луда!“... — Тя замълча, прехапа устни и ставите на пръстите ѝ побеляха.

— Карол, заклевам ви! Не се измъчвайте така!...

— Но вие току-що ми говорихте хубави неща!... Че аз струвам четири милиона долара и вие ме питате, дали това ми прави удоволствие... Как, впрочем! Голямо, голямо удоволствие!... — и тя започна да се смее с толкова горчив смях, че Магарт изтръпна...

— Трябва да се опитате да се възстановите! — каза той решително. — Това няма да ви доведе до нищо добро. Веда и аз искаме да ви помогнем...

Тя се обърна към него и сграбчи ръката му.

— Не се ли страхувате, че ще ви причиня зло? — попита тя. — Тук всички казват, че съм опасна... както моя баща. Чуйте какво са писали за него. Тук, във вестника... Вижте!... — Тя взе от пода един смачкан вестник. — Ще видите!... „Слим Грисън беше един убиец: луд по раждение, той още от детството си навлече неприятности, благодарение на своята неуморима склонност към жестокост. Неговият учител го изненада един ден как разпаря корема на едно живо коте с ръждясали ножици и го изпъди от училище. На четиринаесет години

той отвлече едно малко момиче, което намериха седмица по-късно, полудяло от страх: той я беше изнасилил по един особено ужасен начин. Но никога не хванаха Грисън, понеже неговата майка, прочутата мама Грисън му помогна да избяга. Мама Грисън направи от своя син един гангстер. В началото той направи няколко грешки, които му струваха редица кратки престои в затвора, но мама Грисън чакаше търпеливо да го освободят и провеждаше отново същото възпитание... Така той се научи да не прави грешки и скоро се приобщи към един гангстер, специализиран в кражба на банки. Много скоро след това той застана начело на бандата, благодарение на един опростен метод. Той се състои в това — да се убиват всички, които му се противопоставят. Един ден той се укроти и прие да стане шеф. В цялата криминална история на САЩ няма по-зъл, пот опасен и по-жесток бандит от Слим Грисън...“

— Спрете! — каза внезапно Магарт. — Не искам да слушам повече. Карол, бъдете разумна! Докъде ще ви доведе всичко това?

Тя остави вестника да падне и леко потръпна.

— И това беше моя баща!... Неговата кръв тече във вените ми! Вие искате да ми помогнете?... Как можете да ми помогнете?... Как може да се помогне на някой с такова наследство? — Тя стана и започна да ходи напред-назад. — Не, моля ви, не говорете нищо. Зная, че действително искате да ми засвидетелствувате доброта... Много съм ви признателна на вас двамата. Но сега... — Тя се спря, погледна го с премрежен поглед и тъжна усмивка. От нейното спокойствие лъхаше една заплаха, която накара Магарт да подскочи. — Сега имам нужда да съм сама. Може би съм опасна, действително... какъвто беше моя баща. Мислите ли, че представлявам опасност за вашия живот или този на Веда?

— Но това е абсурдно, Карол! — каза живо Фил. — Вие живеете с нас повече от месец. Това ще влоши нещата, ако вие...

— Аз съм решила — каза Карол, прекъсвайки го. — Тръгвам утре, но преди това желая да направите някои неща.

— Не тръгвайте, моля ви!... Поне не сега! — запротестира Магарт. — Вие сте още разтърсена от загубата...

Карол направи жест на нетърпение, почти ядосан и горната ѝ устна потрепери.

— Аз планирах нещата си и никой не е в състояние да ме накара да ги променя — каза тя и гласът ѝ придоби дрезгав акцент. — Цял месец аз седях там, в този ъгъл да съставям моите планове... Щях да тръгна по-рано, ако имах пари. Сега съм готова.

Магарт разбра, че всякааква дискусия би била излишна. Решението на Карол беше безвъзвратно, и гледайки я, той почувствува, че доктор Травър имаше може би право да отсъди, че е опасна.

— Но къде смятате да отидете? — попита той. — Вие нямате приятели, освен Веда и мен. Нямате жилище. Не можете да тръгнете просто така, наслука.

С жест на нетърпение и яд Карол добави:

— Всичко това е загубено време!... Искате ли да поемете моите работи? Не познавам нищо от паричните работи и нямам такова желание. Ще говоря на моя довереник: имам нужда от някой да наблюдава моите доходи и да ме представя. Моят дядо имаше интереси в известен брой сделки и аз го наследих. Желаете ли да се заемете с това?

Магарт беше смаян.

— Ще направя с най-голямо желание каквото мога — каза той, — но моите занимания...

— Вие ще бъдете добре платен. Ще взема всички необходими мерки с моя управител — продължи тя със същия студен и впечатляващ глас. — Вие ще оставите професията си на журналист, ще се ожените за Веда... Вие го желаете, нали?

— Да, разбира се — каза Магарт, прекарвайки многократно пръсти през косите си.

Обратът, който беше взел разговорът го притесняваше силно.

— Тогава, искате ли да видите моя управител? Ще обсъдите ли всичко това с него?

Той се поколеба един миг, после кимна:

— Съгласен — и прибави: — Но какви намерения имате?

— Кога мога да имам парите? — запита тя внезапно, преструвайки се, че не е чула въпроса на Магарт.

— Когато поискате... веднага, ако желаете?

— Добре тогава, веднага. Бих желала 2000 долара, бих желала също да уредите нещата така, че да мога да получавам пари на място, от единния до другия край на страната, без значение къде. Накрая искам

да купите една кола и да подгответе всички необходими документи за подпис, за да можете да се заемете незабавно с моите работи. Аз желая да пътувам утре сутринта.

— Но не желаете ли още малко да почакате? — запита Магарт.

— Ще бъдете съвсем сама...

Трескава червенина покри бузите на Карол.

— Моля ви, правете, което ви казвам, иначе ще се обърна към някой друг! — каза тя с повишен тон. — Къде ще ходя и какво намерение имам да правя си е моя работа!

Магарт повдигна рамене.

— Много добре! — каза той ставайки, с нещастен вид. — Ще се заема незабавно.

Карол постави ръката си върху тази на Магарт и за един миг, погледът ѝ се смекчи.

— Вие сте много добър — каза тя ниско. — Не ме приемайте за неблагодарница. Не знам какво щях да правя без вас и Веда. Пожелавам ви да бъдете много щастливи!

— Окей, окей — и Магарт успя да се усмихне. — Вие знаете какви са моите чувства към вас. Бих желал да си оставите време за размисъл. Веда и аз щяхме да сме щастливи, ако останете с нас. Не знам какви са вашите проекти, но предчувствам, че от тях няма да излезе нищо хубаво...

— Аз съм решила — каза тя спокойно. — Оставете ме сега. Ще бъде любезно да предупредите Веда, че тръгвам утре сутринта. Не искам да виждам никого тази вечер.

Магарт опита още веднъж:

— Не искате да се доверите на мен, Карол? Може би ще мога да ви помогна. Защо настоявате толкова да тръгнете сама, когато имате двама приятели, готови да направят всичко за вас? Кажете ми какво желаете и ще ви помогна.

Тя поклати глава.

— Никой не може да ми помогне — отвърна тя. — Това, което имам да правя може да се направи само от мен и само от мен самата. Моля ви, сега ме оставете.

— Много добре! — каза Магарт, признавайки поражението си и се отправи към вратата.

Когато той излезе, Карол седна близо до прозореца. Дълго тя стоя неподвижна, нейните ледени ръце притискаха слепоочията ѝ.

„Където и да сте, Стив, скъпи мой, обичайте ме!“ — каза тя нежно. — „Аз съм сама, толкова се страхувам... но ще ги намеря. Те не могат да ми избягат и аз ще ги накарам да платят за всичко, което са ви сторили. Ще бъда също така свирепа, така жестока, каквото те бяха с вас. Едничката причина да живея занапред, е да ги накарам да платят!“

Тя остана така, подпряна на прозореца и малко по малко, бледата есенна светлина изчезна и дъждът, заплашващ от началото на следобеда, започна да вали.

Той валеше и на другия ден, и мръсни, сиви облаци, влачейки се ниско над планините, образуваха пелена от мъгла, която помрачаваше деня в средата на следобеда.

Една кола крайслер, с калници, изцапани от калта, си пробиваше път по силно наклонения терен, водещ до старото жилище, заемано доскоро от Текс Шерил.

Карол спря колата пред свода от развалини и слезе: за миг тя разгледа мрачната къща, която не показваше никакви признания на живот.

Дъждът трополеше зловещо във водосточните тръби и се изливаше върху площадката, фасадата на къщата потъваше в мрак и Карол се запита, дали жилището не беше съвсем пусто.

Тя се изкачи по стълбите, завъртя дръжката: вратата беше заключена. Карол удари с юмрук и зачака. Тя трябваше да удари няколко пъти, преди да чуе един лек шум на стъпки, идващ от вътрешността. Тя удари отново и гласът на мис Лоли се дочу през отвора на пощенската кутия:

— Кой е там?

— Карол Бландиш. Бих желала да говоря с вас.

Тя чуваше как мис Лоли диша тежко... И после вратата се полуотвори, задържана от предпазната верига.

— Защо се върнахте? — запита мис Лоли в сянката.

— Имам нужда да говоря с вас! — каза Карол, подпряна на вратата и говореща съвсем близо до тесния отвор.

— Но вие не можете да влезете. Искам да ме оставите сама!

— Вие ми помогнахте някога. Надявам се да ми помогнете пак.
Аз търся Съливан!

Мис Лоли стисна зъбите си.

— Какво искате от тях! — запита тя свирепо. — Те също ви търсят, малка глупачке. Оставете ги на спокойствие!...

— Те убиха човека, когото обичах! — каза Карол с твърд глас и без промяна на тона. — Смятате ли, че ще ги оставя спокойни след всичко това?...

— Ох! — последва мълчание. — Да си отмъстите? — запита мис Лоли и в гласа ѝ изпираше разпаленост. — Това ли искате?

— Искам да ги намеря — каза Карол.

Веригата изскърца, вратата се отвори.

— Влезте! — каза мис Лоли от дъното на мрака. — Аз съм сама тук. Господин Шерил замина веднага след вас.

Карол я последва по мрачния коридор до една малка стая, разположена в дъното на къщата: една лампа светеше върху масата. Стаята беше претъпкана със стари мебели, лошо поддържани и беше трудно да се помръднеш, без да се бълснеш в един от тях.

Мис Лоли остана в сянката. Карол виждаше нейните огромни и тъжни очи, впити изпитателно в нея. Шията ѝ бе обвита с бял шал, който прикриваше брадата ѝ.

— Седнете! — каза тя. — Значи вие ги търсите? Ако бях по-млада, щях да се присъединя съм вас!

Карол разтвори шлифера си и свали малката шапка. С внезапно движение на главата тя разтърси косите си.

— Знаете ли къде са те? — запита тя, сядайки.

— Но какво ще им направите, ако ги намерите? — запита мис Лоли с отчаян глас. — Какво мога да направя аз? Те са толкова хитри, толкова бързи, тъй силни. Никой не може да направи нищо срещу тях.

Карол обърна главата си към нея и за миг двете жени се загледаха изпитателно. Мис Лоли беше изненадана да види твърдия и горчив израз на лицето на Карол и ледената тъга на нейните очи.

— Зная как да ги накарам да платят! — каза Карол леко. — Колкото и хитри, бързи или силни да са! Ще ги накарам да платят, дори да прекарам остатъка от живота си в това. Единственият интерес, който имам в живота си занапред е да ги накарам да платят!

Мис Лоли поклати глава. Тя докосна с ръка шала, който обвиваше шията ѝ.

— Аз мисля същото — каза тя и две сълзи се търколиха от очите ѝ и паднаха върху ръката ѝ. — Вие виждате, Макс сряза брадата ми!

Карол не помръдна и изразът ѝ не се промени.

— Защо направи това? — попита тя.

— Защото ви пуснах да си вървите. Бях предпочела да ме убият. Аз съм една стара жена, нищожна, мое дете, това може да ви се стори една истинска странност, но аз обичах моята брада!... Имала съм я винаги!

— Кажете ми, какво се случи?

Мис Лоли приближи своя стол, намествайки още по-добре своя шал около шията си. Тя протегна ръка към Карол, но тя се отдръпна, с лице все още студено и твърдо.

— Разважете ми! — повтори тя.

— Те се върнаха два дни след вашето тръгване. Франк остана в колата, Макс влезе тук. Бях малко изплашена, но бях седнала там, където сте вие сега, чакайки да видя какво ще ми направи. Той изглежда знаеше, че сте заминала, понеже не попита за вас. Запита за господин Шерил и аз му казах, че е напуснал къщата. Той застана пред мен, и гледайки ме изпитателно ме запита защо и аз не съм заминала. Отговорих му, че няма къде да замина. — Мис Лоли поглади нервно своя шал и продължи след дълго мълчание: — Той ме удари по главата и дълго след това, когато дойдох на себе си, те и двамата си бяха заминали. Макс ми беше отрязал брадата. Вие си спомняте за нея, може би? — Тя гледаше тъжно Карол. — Това беше много хубава брада и той я изгори. Той е демон! — каза тя, повишавайки тон. — Той знаеше, че нищо не може да ми причини по-голяма мъка!

— А Франк? — запита Карол.

— Той остана в колата — каза мис Лоли с учуден глас. — Не зная защо, и това никак не му прилича, да не е пожелал да бъде тук, за да види как страда някой, но той остана в колата. Това не е в неговия стил.

Карол се усмихна.

Мис Лоли видя тази усмивка и тръпка пробягна по гърба ѝ.

— Той не е помръднал от колата, понеже е сляп — каза Карол. — Извадих му очите, след като уби Стив.

Мис Лоли не помръдна. Тя беше учудена да констатира, че изпитва съчувствие към Франк.

— Сляп! Не бих пожелала на никого да бъде сляп! — каза тя.

Карол направи нетърпелив жест.

— Къде са те? — запита тя. В гласа ѝ се долавяше подозрение. — Кажете ми, ако знаете, но не ме карайте да си губя времето. С всяка минута, която прекарвам тук, те се отдалечават още повече от мен. Къде са те?

Мис Лоли се смали, подплашена от зата светлина, която гореше в дъното на големите зелени очи на Карол.

— Не зная — отвърна тя, — но те заемаха една стая горе, в която пазеха някои лични предмети. Те отнесоха всичко, когато си тръгнаха, освен една снимка, която се плъзна между две дъски на паркета. Може би ще научите нещо от нея?

— Къде е тя? — запита Карол.

— Пазя я тук. Гледах я, когато почукахте.

Мис Лоли отвори един шкаф, извади една снимка и я постави на масата, под бледата светлина на лампата. Карол се надвеси над нея.

Това беше снимка на млада жена, с черни коси, разделени с път по средата, чиято бяла линия ясно се различаваше. Любопитно лице: малко, вулгарно, с пълни устни, големи очи, с твърди черти. То изльчваше някакъв странен магнетизъм, безкрайна, почти животинска и примитивна чувствителност, едва смекчена от лекото лустро на цивилизацията.

Под банските с неприлични пропорции, тя показваше едно тяло със съвършена хубост. Долу на снимката, напреко, с бяло мастило и с несръчен краснопис, беше написано: „На скъпия Франк от неговата Линда“.

Без да променя израза си, Карол обърна снимката и прочете името на фотографа, отпечатано по-долу: „Кенет Кар, 3971, Майн стрийт. Санто Рио“. След което тя обърна снимката и се зае да изучава лицето на жената.

Мис Лоли я гледаше какво прави с изострено внимание.

— Това е жена, която един мъж не може лесно да забрави! — каза тя, надвесена над рамото на Карол, за да гледа и тя също. — Това е едно твърде съблазнително създание. Никой мъж не може да я забрави лесно. Намерете я, и аз мисля, че ще намерите Франк...

— Да — каза Карол.

Санто Рио е един малък град, разположен на брега на океана: това е плаж за милионери. Той няма никаква индустрия, освен ако името му не се свързва с различните форми на удоволствие и търговия с лукса. В този случай, Санто Рио се радваше на най-печелившата индустрия: малкото ядро от неговите перманентни обитатели изкарваше прехраната си, развлечайки богатите посетители, които идваха там с хиляди, през цялата година. В игрите, състезанията, лодките, танца, във всички обикновени и необикновени форми на разврата в нощните клубове и локали, театри, кина и т.н. бяха заети тези, които не бяха достатъчно хитри да развиват свой собствен бизнес.

Напротив, хитрите — Еди Рейгън беше един от най-представителните от тях — си доставяха доста средства с помощта на малки истории на шантаж, мошеничества, професията на жиголо, и всякакви други подозрителни комбинации, способни да донесат голямата печалба.

Еди Рейгън, един млад човек с черни и къдрави коси, със загорял тен, с блестящи зъби, със сини трескави очи, си служеше умело със своята мъжественост. Той считаше себе си за неотразим, особено по отношение на зрелите и богати жени, дошли в Санто Рио, за да се позабавляват... без съмнение за последен път!...

През тези дни Еди печелеше добре, партнираше на светските дами в танците и приходите, които получаваше от това се увеличаваха ежедневно с помощта на малки шантажи. За да не попадат веществени доказателства при съпрузите на тези дами, те бяха в състояние да платят всичко...

Да прави любов със зрели жени, не представляваше идеал за добър живот за Еди, но той беше достатъчно хитър, за да признае, че неговите таланти пасваха изключително за една такава кариера. Но бидейки надарен с една чаровна жизненост, той се утешаваше с млади хубавици, веднага щом не бе „на работа“.

Неговата настояща утешителка беше Линда Лий, модела от снимката, забравена от Съливан, когато те бяха изоставили завинаги старата плантация...

Еди беше срещнал случайно Линда. Един следобед, когато кръстосваше плажа да дебне за зрели жени, с меланхоличен вид, беше видял Линда да излиза от вълните. Тялото на Линда беше прекрасно, а това особено личеше в мокрия ѝ бански, който разкриваше мекотата и съвършеността на нейните форми. Така си мислеше Еди, а той беше експерт в тези работи.

Еди никога не беше виждал подобно нещо, въпреки че по време на своите любовни приключения, беше съзерцавал редица красиви жени.

Без да се колебае, той реши да направи веднага най-обикновено запознанство с това видение. След като момичето постла кърпата си, за да се подложи на слънчевите лъчи, Еди прекоси ивицата пясък, която ги разделяше, за да отиде и седне близо до нея.

Линда беше очарована да намери такава компания. Мъжествеността, която изльчваше Еди, неговите спортни пропорции, загорелия му тен и силни мъжки гърди заговориха в негова полза — факт е, че тя прие неговите аванси по много грациозен начин. Трябаха им няколко минути, за да станат стари приятели, трябваше им едва един час, за да станат любовници. Точно така Еди обичаше жените: нежни, лесни, отворени...

Еди, скептичен по природа, очакваше, че към края на седмицата прелестите на Линда щяха да избледнеят за него, както беше избледнявал чара на много други жени, също лесни и достъпни. Но напротив, той забеляза, че мислеше за Линда ден и нощ, даже пренебрегваше работата си, за да остава по-дълго с нея и да я води по ношните локали. Заради нея пропускаше хиляди възможности за шантажи и да припечели още нещо.

Тяхната връзка продължаваше вече три седмици и що се отнасяше до Еди, той беше все така пламенен и влюбен, както и в първия ден. Той си позволяваше дори да демонстрира права на собственост над Линда, нещо, което беше избягвал винаги в миналото, не само като безполезно, но и като заплашващо свободата му.

Линда обаче нямаше никакво желание да се откаже от независимостта си или от своята свобода. Да посреща Еди всеки ден и две или три нощи на седмица, в качеството си на любовник, беше едно нещо, но Еди като господар и владетел, за да не говорим като пансионер в жилището ѝ, това беше нещо друго...

Така Еди беше държан в респект и не му се позволи да поsegне на нейната свобода и независимост. Луксозният ритъм на живот на Линда го объркваше. Тя притежаваше малка, прекрасна вила с частен плаж и една малка, екзотична градина, поддържана от черен градинар, който развиваше там такава активност, че резултатите удивляваха всички. Вилата, кацнала в един тих ъгъл, малко настрани от брега, беше мебелирана с вкус и комфортен стил. Храната, готовена от черен готвач, беше превъзходна. Разходите за поддържане на един такъв интериор трябваше да са значителни, но откъде можеха да идват парите? Откъде можеха да идват тези пари, които позволяваха на Линда да носи най-елегантните тоалети, най-хубавите обувки, шапките най-шик, които можеха да се видят в Санто Рио? Откъде идваха тези пари, с които беше платен този блестящ син буик, в който Линда циркулираше в града или околностите, всеки път когато пожелаваше?

Линда беше посочила като източник на доходи наследството на един чичо, който бе натрупал богатството си чрез петрола. Но Еди беше много хитър, за да повярва, макар че я беше оставил да мисли, че е лапнал тази лъжа. Линда не беше от този тип жени, които можеха да имат чично в петролния бизнес.

Най-очевидното обяснение не дойде обаче никога в ума на Еди. Сигурен, че Линда можеше да е влюбена само в него, той си каза, че тя трябва да е открила някаква оригинална и плодотворна комбинация и беше любопитен да узнае нещо повече за такъв род сделки.

Най-очевидното обяснение се съдържаше впрочем в същия отговор на този въпрос... Линда имаше любовник, толкова увлечен в нея, че я поддържаше разкошно, макар че я виждаше рядко, понеже сделките му го принуждаваха да пътува от единия до другия край на страната. Но той не я забравяше нито за миг и даже в компанията на други жени, той си представяше, че държи Линда в прегръдките си...

Линда се считаше задоволена така: тя оставяше този мъж да й дава пари, да я поддържа в голям лукс и да му дава в замяна малко от самата нея. Тя го намираше, впрочем, смъртоносно отегчителен, много развратен: той имаше необикновени изисквания, но беше много полезен на Линда, за да помисли да скъса с него... Фактът, че я виждаше толкова рядко — четири или пет пъти в годината — компенсираше широко това, което имаше тя да понесе, когато й правеше посещение. Беше богат, щедър и според Линда безопасен: по

тази последна точка тя се лъжеше, но никога не беше чула да се говори за братя Съливан (и даже да беше чуvalа), тя никога не можеше да си представи, че този малък човек, с мазно лице, който се наричаше Франк, се идентифицира с тези опасни личности. Без съмнение тя щеше да е по-малко безгрижна, малко по-вярна, ако знаеше цялата истина.

Тя беше срещала Макс един или два пъти и той силно я отвръщаваше. От всички мъже, които бе срещала, той беше единственият, който се беше показал безчувствен към нейните прелести. Той даже не беше благоволил да я удостои с втори поглед.

Макс ѝ вдъхваше страх. Тя намираше в неговите очи обвиващата неподвижност на змия. Линда се страхуваше ужасно от змиите.

Беше съмнително, че Еди щеше да се покаже така увлечен по Линда, ако узнаеше, че тя беше метреса на един от братята Съливан. Еди познаваше много от историите за Съливан, но никога не ги беше срещал. Това, което бе чул да се говори, беше напълно достатъчно, за да се охлади неговия любовен плам към Линда. Ако беше узнал истината в началото на тяхната любов... щеше да бъде съвсем друго.

Сега той бе отишъл твърде далеч и даже заплахите на Съливан нямаше да могат да го удържат.

Този ден, в ранните следобедни слънчеви часове, Еди караше по булевард „Океан“ своята блестяща кремава кола — подарък за сбогом от неговите зрели приятелки и той намираше, че всичко върви от добре по-добре в най-хубавия свят.

Беше действително блестящ в своя безупречно бял костюм. Мускулестите му и бронзови ръце бяха голи, неговите загорели и меки пръсти с добре поддържани нокти почиваха върху волана. Той кормуваше, широко усмихнат: беше много горд от белите си зъби и не виждаше причина да не ги показва. Мнозина женски сърца затуптяха при преминаването му, не една женска глава се обърна, за да улови погледа му. Еди, съзnavаш впечатлението, което предизвикваше, се радваше искрено и дълбоко...

Той пристигна у Линда към три и половина. Тя беше заета с градината, сред цветя с хиляди нюанси. Всяка картина бледнееше пред това богатство на цветове. Линда беше обута в бели панталони и сандали с бели и червени каишки, които подчертаваха искрящите пурпурни нокти.

Всяко от нейните движения разкриваше апетитните ѝ прелести и закръглеността на ханша ѝ се подчертаваше още повече от прилепналия панталон.

Еди скочи от колата, и тичайки като атлет над алите с цветя, пое в обятията си Линда.

— Питах се дали ще дойдеш — каза тя с един провлечен и грижливо изучен акцент, който тя намираше за особено привлекателен.
— Мислех, че ще ти бъде приятно да поплавваме този следобед.

Но Еди беше замислил други проекти.

— Не сега! — каза той и със своите загорели пръсти помилва ръката ѝ. Пъзгайки ръката си до рамото и тила, той нежно я прихваша.
— В шест часа водата ще бъде отлична. Ще почакаме дотогава.

При допира на пръстите на Еди, Линда се размекна. Никой от мъжете, които бе познавала, не притежаваше този магнетизъм. Само неговият контакт излъчваше електрически вълни, които пробягаха по тялото на младата жена.

— Да влезем и пием чай — каза тя, пъхайки ръката си под неговата. — Искаш ли?

— Мисля, че ще минем и без чай! — каза той, и навеждайки се над Линда я вдигна на ръце и се отправи бързо към вратата.

Линда, отгатваща, че нямаше да става повече въпрос за чая, започна да протестира и се бори, но Еди, който не беше култивирал мускулите си напразно, продължи пътя си без трудности и изкачи стълбите; бълсна с крак вратата на стаята на Линда, която излъчваше един невероятен лукс, и въпреки нейните протести, я хвърли на леглото.

— Наистина, Еди — извика тя, щом като възвърна дъха си, — ти си най-отвратителният мъж, който някога съм познавала! Не, не се приближавай! Ти няма да направиш това, което е в главата ти. И този път казвам, каквото мисля. Ще слезем незабавно да пием чай и ще отидем да се къпем...

Невъзмутим, Еди дърпаше синьо-белите завеси пред прозореца, без да обръща никакво внимание на тази реч. Уверил се, че стаята вече бе придобила една по-интимна обстановка, той отиде до Линда, точно навреме, за да ѝ попречи да скочи от леглото.

— Всяко нещо с времето си! — каза той решително. — Чаят и банята ще дойдат по-късно. — И той взе Линда в прегръдките си, с

намерение да пречупи нейната съпротива чрез целувките си, които знаеше от опит, щяха да отведат сигурно до предаване на крепостта безусловно.

Но този следобед Линда се намираше в едно противоречиво настроение и нямаше никакво намерение да се подчини на капризите на Еди, които намираше за много брутални. Бе малко изнервена, че никога не й искаха мнението... Силната материя беше добра от време на време, но не трябваше да се злоупотребява; нервите на Линда нямаше да го понесат. Така че, когато Еди я сграбчи за ръката, тя му удари една силна пlesница по ухото.

— Казах ти, че не искам! — извика тя ядосано.

Еди седна и я заоглежда, неговите големи ръце я държаха все още за гърба, лицето му съвсем близо до нейното, но очите му не се усмихваха повече: те изразяваха гняв, лека ненавист и една светлинка на желание, която нямаше вид бързо да бъде угасена.

— Ах, ти си търсиш боя! — каза той. — Е, добре, аз съм готов!

Линда се забърза навън от леглото и подскочи към вратата. Тя вече се беше била веднъж с Еди, в началото на тяхната буйна връзка и на другия ден, не само че беше със синини, но и силно натъртена, като че беше минала под валяк. Тя нямаше намерение да поднови този опит.

Еди протегна своята голяма ръка, сграбчи я и я хвърли през леглото.

— Виж, скъпи, моля те! — замоли Линда, безпомощна под неговата прегръдка. — Моля те, скъпи, остави ме! Не ме удряй... ти знаеш колко синини имах после. Еди, ти... Ох, грубиян такъв! Еди, Еди, спри! Ще те чуят околните!

Няколко мига по-късно, съвсем натъртена, покрита със синини, и задъхана, тя се предаде.

— Ти си един истински демон, Еди! — каза тя, впримчена от неговите твърди и гладки рамене. — Ти ми причини болка... ти ме покри със синини... но дяволът да те отнесе! Обичам те, въпреки всичко!

Той ѝ се усмихна широко, прокара ръка в нейните гъсти коси, опипвайки с пръстите си формата на нейния малък, твърд череп.

Линда го притисна към себе си, докато нейните устни се впиха в тези на Еди.

Безкрайна тишина зацарува в стаята, докато те се оставиха на вихрушката на страстта. Стрелките на малкия часовник отстрани на леглото продължаваха да напредват... неговият блестящ циферблат не виждаше нищо от това, което ставаше в стаята, потънала в полуумрак. Следобедното слънце направи бавно кръг около къщата, отражението на неговите лъчи достигна синьо-белите завеси.

Еди се събуди пръв. Той завъртя глава, протегна машинално ръка, въздъхна и отвори очи. Внезапно кръвта му замръзна, сърцето преустанови биенето си. Един седнал мъж го наблюдаваше.

В продължение на една минута Еди гледа този натрапник, убеден, че още спи и даже сънува...

Човекът въплъщаваше чудесно една кошмарна фигура: целият облечен в черно, с твърдо и мършаво лице, бледо като извято от гранит, се навеждаше вече над Еди като призрак във фильм на ужаси.

Еди прегърна Линда, която се събуди с подскок. От ужас тя онемя, понеже веднага позна човекът в черно. Парализирана от страх, без да може да се помръдне, за да прикрие голотата си, тя остана неподвижно, като статуя, дишаша едва-едва.

— Кажи на твоето жиголо да се чупи! — каза Макс. — Имам да говоря с теб.

Звукът на неговия глас пречути хипнотизма, който упражняваше той върху Линда и Еди.

Линда изпусна вик на ужас и сграбчи една голяма възглавница, за да се покрие. Еди седна, ругайки, очите му блестяха от яд, неговите големи ръце се свиха под формата на юмруци, но той не можа да отиде по-далеч.

Блесна стомана и в ръката на Макс се появи нож. Той се наведе и с една невероятна бързина пълзна острието по лицето на Еди, по шията му, гърдите и корема.

Можеше да се каже, че докосването бе леко като на перо, но незабавно след това една тънка струйка кръв подчертала следите на ножа.

При вида на ножа и неговите кървави дили, Еди почувствува как целият му кураж и гняв се стопяват.

Когато се отнасяше до сваляне на превзета жена и даже да се бие с Линда, той се справяше, но стоманеното острие на този нож предизвикваше в него чувство на ужас.

— Не ме докосвайте! — заекна той, побледнявайки под загара си. — Тръгвам си... не ме докосвайте с този нож!

— Хайде, чупка! — каза Макс със своите мъртви очи, впити в тези на Еди.

— Добре, добре! — измърмори последния и се облече набързо. Нито за миг той не помисли за Линда, дори не погледна към нея. Неговото едничко желание беше да се отдалечи по-бързо от този наемен убиец и той не успяваше да стори това така бързо, както искаше. — Тръгвам си... не се нервирайте!

Макс се наведе, избърса кръвта от ножа върху голото бедро на Линда, и правейки това той я изгледа с тънките си устни, присвити в презрителна гримаса.

Линда потръпна, но не помръдна. Ножът я ужасява.

— Не ме напускайте, Еди! — заплака тя, но Еди вече си беше тръгнал, вратата хлопна.

Макс стана, оставил ножа, и вземайки от стола пеньоара от бяла коприна, го хвърли на Линда.

— Облечи това, мръснице! — заповяда той.

Напълно смазана, Линда с треперещи ръце облече своя пеньоар: този ужасен човек щеше сигурно да разкаже на Франк... Какво ще направи той тогава? Може би ще я изпъди? Тя трябваше да започне отново стария си занаят, момиче за компания, да загуби тоя лукс, да се откаже от свободата си, от колата, от своите хубави рокли... Тя се почувствува зле и падна върху леглото.

Подпрян върху стената, с шапка на носа, Макс запали една цигара и заразглежда през пламъка на клечката.

— Значи ти му вземаш парите и го лъжеш! — каза той с презрение. — Бях го предупредил впрочем, но до една мръсница като теб той се явява като последен глупак! По дяволите, от сега нещата ще се променят! От сега нататък, ще трябва да заслужиш тези пари!

Линда потрепери.

— Не му казвайте! — замоли тя, затягайки колана на домашната си рокля. — Това повече няма да се случи, обещавам ви. Франк ме обича. Защо да му се обърква живота?

Макс изпусна облак пушек от тесните си ноздри.

— Ти имаш пълно право, това повече няма да се случва — каза той. — Не мога да му обърквам живота, няма нищо да му кажа.

Линда го изгледа втренчено, насиливайки се да не трепери повече.

— Не мога да ви вярвам — каза тя. — Имам достатъчно нюх, за да познавам злото. Вие не можете да държите езика си!

— Затвори си устата! — намеси се той. — Той се връща завинаги този път! И ти трябва да останеш до него, да правиш всичко, което ти каже, да спиш с него, когато има желание, да го разхождаш, да го бръснеш, да поддържаш дрехите му чисти, да му четеш. Ти ще бъдеш неговите очи.

Линда го помисли за луд.

— Какво искате да кажете... да съм неговите очи? Той има собствени очи, нали?

Макс разтегна устните си в ехидна усмивка. Той отиде до Линда, сграбчи косите ѝ и дръпна главата ѝ назад. Тя не се съпротиви, но издържа на погледа му, с очи помътнели от ужас.

— И ако се опиташи да ме надхитриш ще одера кожата ти! — каза той. — Предупреждавам те веднъж, не два пъти. Ако избягаш, ако го лъжеш, ще те намеря, където и да си и с витрол ще напиша името на Франк върху твоето лице!

Той я пусна и вдигайки ръка, я удари силно по устата, хвърляйки я на леглото.

— Какво можа да намери той в едно нищожество като теб, аз не зная, но Франк винаги е бил крал на гъльбите. Накрая, ако той има желание за теб, ще те има: остава му само това.

Понеже Макс се отправи към вратата, Линда седна, с ръка върху устата. Макс отвори вратата, излезе на площадката и тя го чу да вика: „Франк, тя те чака!“. Линда, неподвижна, неспособна да помръдне, гледаше отворената врата, слушаше бавните и провлачени стъпки, които изкачваха стълбите. Колкото повече се приближаваха, толкова повече тя се чувствуваше обхваната от растящ ужас.

И Франк влезе... неговите очи без поглед, скрити зад черни очила. С бастун в ръката, той напредна пипнешком към леглото.

Той погледна наслука към Линда. По неговото мазно и бледо лице желанието и страданието от неговия недъг се смесваха в един неудържим животински апетит...

— Хелоу, Линда! — каза той, протягайки ръка към нея. — Ето, аз се завърнах!

Двете седмици, които последваха, бяха седмици на кошмар за Линда. Никога, колкото и дълго да живееше, тя не можеше да ги забрави. Безсмислените молби на Франк не ѝ оставяха свободно време. Когато той не я умъртвяваше, правейки любов — как Линда мразеше тази мъка — тя трябваше да му чете, да го води на разходка с колата, да се грижи за всичко негово. Тази слепота правеше още по-кисел неговия характер, развиващ склонността му към жестокост и той изхвърляше злъчта си върху Линда. Тъй като не можеше да вижда хубостта ѝ, много бързо тя изгуби властта си над него. Той отказа да ѝ купува рокли както някога. Преди Линда не оставяше нито ден, без да не прибави в своя гардероб по някоя нова. „Носи каквото имаш! — казваше ѝ той кисело. — Не мога да те виждам в новата ти рокля, значи, пука ми!“ Нещо по-лошо, той започна да следи нейните разноски, стана алчен, правеше икономии, оставил Линда без цент.

Тя чувствуващ как полудява, но се страхуваше да го напусне, знаейки, че Макс е способен да удържи обещанието си за отмъщение. Нямаше за миг свобода и ако рискуваше да се отдалечи дори една крачка, беше сигурна, че ще чуе веднага тап-тап на бастуна му и неговия подигравателен глас да пита, къде се намира. Надяваше се да види Еди отново и го бомбардираше с дълги плачливи и страстни писма.

Еди също страдаше. До тази раздяла, той не беше почувствуval до каква степен държи на Линда. И тъй като не смееше да се доближи до вилата, неговото настроение ставаше все по-мрачно, той загуби съня си, непрестанно копнеещ за прелестите на младата жена. Неговите работи — и последствията, неговите приходи — не закъсняха да пострадат.

Един следобед, петнадесет дни след драматичното появяване на Макс в спалнята на Линда, Еди седеше в една бирария, убивайки един свободен час, преди да направи поредното посещение на една от своите клиентки на зрели години. Неговото внимание бе привлечено от едно младо момиче, което седна на съседния стол.

Беше спокоен и тих час, без много посетители. Еди и младата жена бяха единствените клиенти на мястото. По навик повече, отколкото от интерес, Еди разгледа непознатата. Тя бе доста зле облечена. Loшо сресаните ѝ и силно черни коси стърчаха от една

шапка, лищена от какъвто и да е шик. Носеше очила и макар да не беше гримирана имаше нещо в нея безкрайно съблазнително. Но Еди беше виждал толкова хубавици, смайващи създания, че една млада жена с толкова жалък вид, не представляваше за него никакъв интерес. Обаче той забеляза, че въпреки жалките си дрехи, младата жена изглеждаше извънредно добре сложена и нейните дълги и тънки крака задържаха няколко минути вниманието му изцяло, преди той да потъне в четенето на своя вестник.

Той чу непознатата да говори на келнера, един плешив мъж, наречен Андре, когото познаваше добре.

— Търся работа на час — говореше младата жена със спокоен и добре уравновесен глас. — Не познавате ли някой, който има нужда от гледач на деца или възрастни хора?

Андре, който обичаше да помага на хората всеки път, когато можеше, прекара парцала по тезгая, сбърчи чело и се замисли.

— Не мисля, че познавам такива — каза той накрая. — Поголямата част от хората в нашия малък град нямат деца и никаква нужда от дама за компаньонка, това е един малък град, съвсем смешен... Вие разбирате какво искам да кажа!

— Аз работя — обясни младата жена, — но не е добре заплатено и една допълнителна заетост може да увеличи доходите ми.

— Да, разбирам — подзе Андре, затруднен. — Бога ми, не се сещам за никого, но ако чуя да се говори за нещо, ще помисля за вас.

— Ох, мерси! — възклика младото момиче. — Ще ви бъда много признателна. Казвам се Мери Прантис, искате ли да ви го напиша! Живея на Ийст стрийт.

Андре ѝ подаде молив и хартия.

— Например, ако има някой сляп, който търси дама за компания — продължи младото момиче, пишейки, — имам известен опит със слепите...

— Разбрано, но няма много слепи в Санто Рио. Бога ми, даже не ги познавам — каза Андре, — но ще се опитам да се осведомя...

Еди я изгледа да излиза, и нахлупвайки шапката върху очите си, той се замисли дълбоко — една идея току-що му мина през ума. И колкото повече мислеше, толкова повече се очароваше от нея: тази идея беше гениална...

— Дайте ми името и адреса на тази жена, Анди! — каза той, слизайки от своя стол. — Познавам един сляп тип, който е много привързан към женското общество.

В единадесет часа, същата вечер, Еди се срещна с Линда. Тя го чакаше на едно отдалечено място около един километър от вилата.

Еди дръпна Линда, накара я да седне на пясъка, и държейки я съвсем близо до себе си каза:

— Слушай ме добре, скъпа моя, понеже нямаме много време. Ефектът на наркотика, който ти изпратих няма да трае дълго, но аз ще имам време да ти обясня идеята, която имам.

— Бях сигурна, че ще намериш нещо! — каза Линда, хващайки го за ръцете. — Ако нямах тази увереност в теб, мисля, че щях да се самоубия!

Еди измърмори някаква фраза от състрадание, бидейки убеден — както Линда, впрочем — че никога не ѝ е идвало на ума за подобни крайности.

— Ние и двамата водихме един адски живот — каза той, — но макар че моята идея не носи напълно изцелението, тя въпреки това може да ни помогне. Аз открих една млада жена, която търси място за работа като компаньонка. Опитай се да убедиш Франк, че малко промяна, от време на време, ще бъде добре за него; смяна на обществото, искам да кажа. Опитай се да го убедиш да ангажира това момиче два или три пъти през седмицата, за да му чете.

Линда се освободи от неговата прегръдка ядосано и извика:

— Ти наричаш това добра идея? Къде ще ни доведе това? Мислиш ли, че той ще ме остави да излизам сама, даже ако има компаньонка?

Еди се засмя високомерно.

— Точно тук се заблуждаваш, скъпа! Ти забравяш нещо: Франк е сляп. Той не може да види до каква степен си хубава и неговия интерес към теб отслабва, освен ако ти се насилиш да опресниш паметта му. Разбира се, за това ти нямаш никакво желание. Рано или късно той ще има желание да чува други гласове, да има някой нов човек около него, макар че сега е пристрастен към теб. Имах един разговор с това момиче. Тя има хубав глас, макар че е по-скоро грозна. И нещо, което е

по-важно, тя е добре сложена (тя няма бюст като теб, пиленце, но той не е съвсем лош). Подшушнах ѝ, че тя ще бъде повече от една компаньонка за своя клиент, но ще бъде платена добре. Тя не мигна. Обзала гам се на каквото поискаш, че след малко Франк ще поиска да остане сам с нея. Според това, което ти ми каза за него, той не е тип, който да се задоволи да остава вечерите седнал и да слуша да му чете едно момиче. Той ще има нужда да я ухажва и твоето присъствие ще му пречи. Скоро ще те прати да се разхождаш, да отидеш на кино или другаде и ти ще се оставиш да бъдеш убедена. — Той притисна Линда към себе си. — И ти ще ме намираш тук, всеки път, когато можеш да се изпълънеш. Не, не ме прекъсвай, остави ме да довърша. Това ще изисква време, но не виждам друго решение. Нямаме желание Макс да се намесва, нали? Вдъхва ми страх, а аз не съм от страховитите — прибави Еди, нежелаещ да мине за такъв. — Но когато един тип си играе с нож срещу мен, това е сериозно! Веднъж, когато свикнах Франк да приеме тази идея, ще му намерим толкова момичета, колкото трябва, за да го развлечат. Това ще струва скъпо, но в този момент аз печеля и да те имам за себе си, даже за един ден — това си струва всичките пари на света. От тук за един или два месеца, ако ти знаеш как да подходиш и ако ти не го оставяш да се приближава до теб, ако ти го отблъскваш и мърмориш безспир, той ще има само едно желание: да се отърве от теб. От този миг, ще можем да се чупим някъде, без да рискуваме Макс да ни направи нещо. Какво ще кажеш за това?

Линда обърна и преобърна този проект в главата си. Бидейки малко интелигентна, тя ненавиждаше идеята да инсталира една съперница под своя покрив. Ревнича за това, което касае нейното, тя се бунтуваше срещу идеята да види друга жена да се радва на лукса на вилата, но ако това беше единственото средство да избяга от Франк, трябваше наистина да се реши, иначе...

— Бих желала да го видя мъртъв! — каза тя през зъби. — Бих желала да ме освободят от него завинаги!

— Ти можеш да изтриеш тази идея от твоята малка хубава глава — каза твърдо Еди. — Ако Макс го нямаше, това можеше да се уреди, но ако стане нещо с Франк, Макс ще знае незабавно с кого да се залови. Няма да понеса такъв риск нито за теб, нито за никой.

И така, не съвсем по сърце, Линда прие да опита тази идея.

За нейна голяма изненада нещата се развиха точно според предвижданията на Еди.

След една седмица в грижлива подготовка, Линда подсказа на Франк, че може би ще бъде доволен, ако има някой друг да му чете. Тя описа Мери Прантис, която още не беше видяла, с такива думи, че Франк веднага лапна въдицата.

Линда беше раздразнителна и с лошо настроение през цялата седмица, беше избягвала дебнешите ръце на Франк, беше мърморила и викала според внушенията на Еди, толкова добре, че Франк започваше да се изморява от нейните вечни пререкания. Идеята за един непознат глас в къщата го съблазни.

Мери Прантис дойде на другия ден вечерта и Линда я посрещна на оградата, за да може да й говори, преди да отиде да види Франк.

Линда бе приятно изненадана да види един силует, без каквато ѝ да е елегантност да върви по пътеката към нея. Това не беше съперница, от която се страхуваш, си казваше тя, за да се утеши. Ако Франк можеше да я види, той не би я погледнал втори път. Линда имаше желание да се посмее, мислейки си, колко той си беше въобразил, че новата компанияка е също така съблазнителна като нея самата.

„Големият глупак, това ще му причини удар, ако можеше да я види!“ — си каза тя със злоба.

Мери Прантис се беше постарала да изглежда наистина грозна, но нейните големи зелени очи бяха безспорно хубави. Нейните демодирани дрехи, отсъствието на грим, ужасният начин на подреждане на косите ѝ, намаляваха донякъде впечатлението от нейните очи.

Линда беше малко изненадана като я видя да побледнява и залита, когато се намери в присъствието на Франк. Тя даже се страхуваше, че младата жена може да припадне. Но тя успя да се съвземе навреме и още под впечатлението на тази изненада, Линда ги остави сами.

Тя констатира една внезапна промяна във Франк, малко след тръгването на неговата четяща: беше весел, по-малко досаден и съвсем ентузиазиран.

През цялата следваща седмица всеки ден след вечеря, Мери Прантис идваше да му чете и според инструкциите на Еди, Линда не ги оставяше насаме. Тя наблюдаваше Франк, забелязваше нарастващото му оживление и най-вече липсата на какъвто и да е интерес към книгите, които Мери Прантис му беше избрала. Младата жена оставаше също така безучастна, като една медицинска сестра. Всеки път, когато ръката на Франк я търсеше пипнешком, Линда го запитваше с кисел тон, дали желае нещо. Франк веднага замръзваше и неговото мазно и чувствено лице помрачняваше от разочарование.

Седмица по-късно, предчувствуието на Еди се събудна:

— Размислих — каза Франк неочеквано през деня. — Ти не излизаш достатъчно. Не е справедливо, че ти си така затворена. Сега имам кой да ми чете. Иди на кино тази вечер. Смяната ще ти подействува добре...

Тази вечер, когато младото момиче, наричащо се Мери Прантис дойде да му чете го намери сам.

— Госпожица Лий не е ли тук днес? — запита тя меко, докато избираще книга.

— Не — отвърна Франк, усмихвайки се. — От известно време имах желание да съм с вас... насаме! Отгатнете защо?

— Мисля! — отговори Мери Прантис, поставяйки своята книга.

— Елате тук! — каза Франк с внезапно почервяло лице.

Тя остана близо до своя фотьойл, докато Франк я опипваше с жадните си ръце. С гримаса на отвращение, тя остана неподвижно, със затворени очи и стиснати челюсти. Струваше ѝ се, че едно ужасно животно с космати пипала обхващаше нейната гола плът.

Но внезапно тя отстъпи, излизайки от обсега му.

— Не, моля ви! — каза живо тя. — Не тук. Имам принципи, разбирате ли... не в същата къща... мисля за госпожица Лий.

Франк едва вярваше на ушите си.

— Какво общо има тя с това? — запита той.

— Тя е тук у дома си — каза Мери Прантис ниско, докато нейните очи се втренчиха в лицето на Франк, опитвайки се отчаяно да чете в него. — Но у нас... — Тя се спря, въздъхна.

— Не се правете на глупачка — каза Франк, ставайки от своя фотьойл. — По дяволите Линда! Какво е направила за мен, освен да харчи парите ми? Елате тук! Вас желая аз!

— Не — отвърна решително тя, — но ако вие искате да дойдете с мен, няма да бъде същото нещо... Няма да имам същите скрупули, но в тази къща...

— Добре, добре — каза Франк, смеейки се. — От дълго време не съм излизал, впрочем... Да вървим! Тя няма да се върне преди полунощ. Къде живеете?

— В Ийст стрийт — отговори тя и нейните големи зелени очи заблестяха. — Имам кола и не ни трябва много време...

Франк я сграбчи, опитвайки се да я целуне. За един момент тя помисли, че ще изгуби хладнокръвието си и се отдалечи, разтреперана и без да издава ужаса, който я обземаше: „Не още... скоро, но не сега!...“.

— Добре, да вървим! — каза нетърпеливо Франк.

Той нямаше обичай да получава заповеди от жени. Вземайки ръката на Мери Прантис, той се оставил да го изведат от къщата и поведат по пътеката на плажа. Тя се настани в един черен крайслер, паркиран в сянката, извън полезрението на вилата.

— Как можахте да имате подобна кола? — запита той с недоверие, докато пръстите му опипваха платата на възглавниците. Той си даваше сметка за лукса и размерите на автомобила.

— Заех я — каза тя със същия равен и студен тон. И тя тръгна, набра бързо скорост, отдалечавайки се от светлините на вилата.

— Боже мой, колко ми липсват очите! — възклика Франк. — Вие не можете да знаете, какво е да бъдете отведен така, без да знаете къде отивате! — Той се замисли с мрачен вид и прибави: — Имам впечатлението, че съм „взет за последна разходка“.

— Наистина? — каза тя, държаща волана.

Той прекара ръката си по крака на Мери.

— Побързай, малката ми! — замоли той. — Ще видиш... че съм на висота. — И прибави ниско: — А ти, ти как си?

Тя се отдръпна, трепереща.

— Ще видите — отвърна тя. — Скоро ще го узнаете!

Тя тръгна по булевард „Океан“ и се спря внезапно пред една улична лампа на главната улица. Беше времето на спектаклите, шумът беше оглушителен, а тротоарите бяха почернели от народ.

— Защо спирате? — запита той раздразнено, слушайки шума на улицата и на минувачите. — Пристигнахме ли?

— Да, вие сте в края на пътуването си! — отговори тя.

В нейния глас имаше един такъв акцент, че Франк се обърна към нея и втренчи слепите си очи, очи без поглед.

— Какво има? — запита тя, навеждайки се към него.

Той я сграбчи за ръката.

— Ако мислите, че ще ме преметнете... Мен не ме премятат...

— Той се спря и неговите чувствителни пръсти напипаха белега на ръката й. — Какво е това? — запита той с тревожен глас. Един съмътен спомен се пробуди в него.

— Един белег — отговори тя, без да го изпуска от очи. — Порязах се.

Мисълта на Франк се ровеше в миналото. И внезапно той си спомни... беше виждал подобен белег на ръката на малката Бландиш... Той се изправи... Неговият инстинкт за опасност, винаги изострен, го предупреди, че трябва да бяга много бързо, но желанието, което имаше към нея задуши страхът. Защо да мисли за Карол Бландиш... тя беше на километри от тук!

— Познавах едно момиче, което имаше такъв белег — промърмори той с дрезгав глас. — Една луда! Мръсница! Тя ми извади очите!

— Зная — каза меко Карол, изтръгвайки ръката си от неговата.

— А сега ще ви убия!

Ледена тръпка прекоси Франк от главата до петите.

— Коя сте вие? — заекна той, опипвайки да намери дръжката на вратата.

— Карол Бландиш! От дълго време чаках тази минута. Вие първо и сетне Макс. — Нейните стоманени пръсти сграбчиха ръката му.

Луда паника обхвата Франк. Разбира се, ако той би могъл да я види, да бъде сигурен, че тя не го заплашва с пистолет, че нямаше опасност да получи курсум в черепа си, той никога не би реагирал така, както направи... и както Карол очакваше да действува. Мракът го задушаваше. Фактът, че е затворен в един автомобил с една луда жена, с желание за отмъщение, всичко това парализираше Франк. Той имаше само една мисъл: „да бяга, да се изгуби в тази тълпа, в средата на която тя не можеше повече да го настигне“.

Той се освободи от нейната хватка, отвори вратата, и препъвайки се, се хвърли слепешком на улицата. Щом усети земята под краката си,

той започна да тича.

Карол затвори вратата, сграбчи волана, без да изпуска от очи набития силует, който тичаше лудо към фаровете на автомобилите, в средата на движението.

— Виж, Стив! — каза тя въздишайки. — Ето го! Предлагам ти го.

Франк чуваше шума и врявата около него, скърцането на спирачките на минаващите автомобили... Той се препъна, с ръце протегнати в гъстата нощ, с усещането за приближаващата смърт... В един момент чу собствения си глас с един ужасен вик...

Колите, движещи се с голяма скорост се опитваха да го избягнат. Жени започнаха да крещят. Един полицай изsvири.

Изведнъж на светофара се появи една блестяща кремава кола, която се опита да мине покрай него. Еди, леко пиян, прегърнал Линда през раменете, не успя да избегне Франк. За секунда той го видя, изправен пред стъклото на колата, осветен от насочената светлина на фаровете. Лицето на Франк беше ужасяващо, изкривено и покрито с капчици пот. Той чуваше Линда да крещи „Това е Франк“ и завъртя силно волана, спирачки на място. Бронята на колата подхвана Франк отстрани и го изпрати да се търкаля в средата на улицата, под колелата на един камион, който пристигаше с голяма скорост.

В объркането, което последва, никой не видя черния крайслер, спрян до тротоара. Минута по-късно той се отдалечи тихо в нощта.

Макс следваше сестрата по протежението на коридора в болницата Уолтънвил. Неговото лице беше непроницаемо като маска, а тънките му устни бяха присвирти и оловносиви.

Сестрата му направи знак да почака. Тя влезе в една стая, затваряйки зад себе си вратата.

Макс се облегна на стената и постави ръцете в джобовете си. Очите му изразяваха дълбоко отегчение: имаше желание да пуши.

Сестрата се появи след малко и му направи знак да я последва.

— Две минути, не повече! — каза тя. — Много е зле.

— Умиращ?

— Да.

— Защо не го казахте веднага? Мислите, че ще заплача? — каза той, раздразнен.

Той влезе, застана до леглото, с очи наведени към Франк. Мазното лице беше жълто, устните сини, едвам дишаше.

— Аз съм тук! — каза кратко Макс, желаещ да свърши бързо.

Франк се опита да говори и Макс трябваше да се наведе, за да чува думите, които се долавяха трудно. Той го направи неохотно, понеже дъхът на Франк го тровеше.

— Беше Карол Бландиш! — задъха се Франк. — Тя каза: аз първо, ти после. Познах я по белега на ръката ѝ.

Макс се изправи.

— Ти винаги си се увличал по жените, глупако! — каза той с горчивина. — Ти добре си го търсеше! — И прибави: — Мен тя няма да ме има!

Внезапно гърдите на Франк се повдигнаха, през тялото му премина тръпка, подобна на конвулсия. Макс го изгледа, повдигна рамене.

— Сбогом значи, гъльб! — каза той.

Сестрата влезе и погледна веднага към Франк: тя грабна чаршафа и го постави върху лицето му.

Макс я гледаше: тя беше млада, хубава. Той чукна мъртвия по рамото.

— Ето една, която няма да сваляш! — каза той и като захлупи шапката си ниско над очите, излезе.

VII

Макс имаше почти радостен вид, слизайки по широките стълби на болницата. Беше му дошло на ума, че сега е два пъти по-богат от преди.

Нито единия, нито другия Съливан не бяха поверили парите си на банка: да се блокира една сметка беше много лесно за полицията. Те предпочетоха да запазят така парите си, за да могат да си служат с тях когато поискат. Бащата на Макс ги пазеше, понеже никой друг не знаеше техните сделки. Разбира се, бащата на Макс знаеше много, но той не се броеше. Това означаваше, че Макс можеше занапред да се отдръпне, да изостави своето „предприятие“ на убийства по команда, да си купи един птичарник... неговото вечно желание. Такава една перспектива го очароваше...

Той се спря до големия пакард, запали една цигара и хвърли клечката. Неговата мисъл за миг се спря на Карол, Франк му беше казал: „Аз първо, ти после!“. Карол беше причината за смъртта на Франк, това не будеше никакво съмнение. Макс беше говорил с Линда и беше разbral за съществуването на мистериозната Мери Прантис и беше установил някои съвпадения: Мери Прантис беше Карол Бландиш, решена да си отмъсти. Но Франк беше винаги увлечен по жените. Често зависеше от благоволението на първата срещната — неговият темперамент унищожаваше у него всяка предпазливост. При Макс беше другояче — жените не съществуваха за него!...

Ако Карол се опиташе да му изиграе мръсен номер, тя нямаше да закъсне да съжалява. Той щеше да я смаже, без милост, както вече беше смазал всички тези, които заставаха на пътя му.

Макс имаше такова доверие в себе си, че веднага пропъди мисълта за Карол. Тя не беше достойна за размишление. Смъртта на Франк маркираше края на този епизод — също края на братя Съливан!... Макс Геза щеше да изостави своята кариера на професионален убиец, за да стане птицегледач: да задвижи един такъв бизнес не беше безинтересно.

Макс хвърли на улицата своята цигара, наполовина изпушена, нахлути шапката си ниско над очите, отвори вратата на автомобила... и се спря, неговите тънки вежди се свиха от учудване: върху седалката, пред колана, беше поставена една прекрасна червена орхидея...

Макс изгледа цветето с безучастно лице, с широко отворени очи. После го взе между пръстите си и го разгледа грижливо: „Скъпо цвете, за да бъде хвърлено без причина през вратата на автомобила. Или тук имаше някаква причина? Дали това означава нещо?“ — се запита той, със съзнание винаги готово да подуши опасността. Той изгледа улицата от единия край до другия, не видя нищо, което да събуди у него подозрения, повдигна рамене, и хвърляйки орхидеята, се качи в колата, пъхна контактния ключ, но не запали. Неподвижен, той гледаше през предното стъкло, без да вижда. Не обичаше мистериите: не можеше да свърже по никакъв повод това цвете и това беше странно.

На времето, Франк и той, имаха навика да провесват малки гарвани от вълна на дръжките на вратите на техните бъдещи жертви. Един или два пъти, това даже им беше спестило работата, понеже виждайки погребалните птици, получателят си беше теглил куршума с пистолет. Но Макс беше преценил този трик за проява на лош вкус и твърде театрален и се беше отказал от него. Всяко символично послание не му изглеждаше сериозно. Пурпурната орхиdea представляваше ли едно предупреждение? Ако да, този, който я беше поставил в колата, щеше да направи добре да се пази. Макс не оценяваше никак такива трикове! Той потърка носа си замислено, излезе от колата и вдигна цветето. След като се поколеба малко, той го постави на своята бутониера и този път тръгна.

Върху хълмовете, обрамждащи прекрасния залив на пристанището на Санто Рио се издигаше една къща на два етажа. Изградена от борово дърво тя се намираше сред палми и цъфтящи храсталаци. Мястото изглеждаше изоставено, поразявано от смените на времето, лошо поддържано, самотно. Върху бариерата висеше една табела с надпис: Козико. Макс никога не се потруди да я свали, беше му безразлична.

Тази дървена къща беше *неговата* къща. Идваше тук рядко, но намираше за удобно да има едно място, където да пази някои лични вещи и пари. Къщата също беше жилище на неговия баща Изми Геза, който започваше да оstarява. Изми беше сега на шестдесет и пет и беше прекарал тридесет от тях да работи като клоун в един цирк. Той винаги имаше вид на клоун и сега беше приведен, плещив и тъжен, с кожа, повредена от тези, които са злоупотребявали с обилно и лошо гримиране, основни изисквания на неговата професия. Той влечеше малко левия си крак след една паралитична атака, която беше поставила края на неговата кариера. Неговото кръгло като луна лице не приличаше по нищо на Макс, за което Изми не съжаляваше.

Изми се страхуваше от Макс, както някога се страхуваше от неговата майка: както физически, така и морално, Макс приличаше на нея. Изми беше лишен от всякакво зло чувство, човек прост, обичащ мира, той се чувствува добре само сам. Беше се поразходил в своята градина и щеше да влиза, когато чу шум на кола: спря се с отчаяние. От около три месеца никаква кола не беше изкачвала този самотен път и шумът го накара да подскочи.

Черният пакард спря пред къщата и Макс слезе. Той застана с ръце пъхнати в джобовете на пардесюто си, с шапка върху носа и червена орхидаea на бутониерата. Заплаха се излъчваща от него и Изми го изгледа внимателно. Той винаги живееше със страх при неговите посещения: Макс пристигаше без предупреждение и Изми не знаеше никога какво щеше да стане, нито как Макс ще го третира.

Макс изгледа табелката на решетката и после, вдигайки леко раменете си, бутна решетката и влезе в градината.

Изми забеляза веднага орхидаeта: гледаше я любопитно, и отгатваше, че става нещо ненормално, нещо, което предстоеше да се случи, да наруши мирния ход на събитията в неговия живот.

Макс никога не беше носил цвете на бутониерата! „Сигурно — каза си старият човек, — това цвете трябва да има някакво значение.“

Бащата и синът се изгледаха.

Макс стигна до къщата.

— Франк е мъртъв! — каза той кратко. — Смачкал го е един камион.

Макар че Изми мразеше Франк, той изпита шок. Чувствуващ се вече много близо до смъртта, за да чува да се говори за нея, без да го

обхваща страх.

— Надявам се, че не е страдал! — Това бе, което можа да каже.

— Камионът му е разкъсал гърдите и той два часа агонизираше!

— възрази Макс, миришайки цветето. — Тогава, даваш ли си сметка?

Старият човек внезапно се замисли за последствията, които щяха да възникнат след смъртта на Франк.

— Тогава, всичко ще свърши? — запита той тревожно.

Той знаеше, че Макс и Франк бяха братя Съливан. Това беше забавлявало Макс, да му каже, да му описва различните престъпления, които бяха извършили, да наблюдава ужаса, който стария човек се стараеше да потисне.

— Да — отговори Макс. — Сега неговите пари ми принадлежат, също както и моите. Беше уговорено, че ако някой от нас умре, другият ще наследи и неговите пари. Ето ме сега богат.

С обезпокоен вид, Изми потърка плешивата си глава.

— Това ще промени ли нещо за мен? — запита той.

— Не зная — отговори Макс с безразличие. — Нямах време да мисля за теб. Ще помисля за твоите малки проблеми малко по-късно.

— Той изкачи стълбите и застана срещу стареца. Те имаха еднакъв ръст, въпреки превития гръб на Изми. — Ще започна в търговията — каза той. — Ако намеря нещо, което можеш да правиш, ще ти се обадя. Иначе можеш да останеш тук. Харесва ли ти да останеш?

— Тук наистина ми харесва — каза Изми — но, разбира се, ако ти имаш нужда от мен...

Макс се облегна на стълба на верандата.

— Ти трябва да си оstarял! — каза той меко. — Мислите ти се объркват. Не те ли учудва, че един тип като Франк се е оставил да бъде бълснат от един камион?

Изми размисли един миг — действително, той трябваше да изрази изненада. Интересно, до каква степен това, което казваше Макс е истина... Остаряваше, неговите мисли ставаха все по-мрачни.

— Не бях помислил за това — каза той, гледайки скришом Макс.

— Вярно, трябва да е станало нещо.

Макс му разказа историята на Рой Ларсън: как трябваше да убият Стив, за да не говори, как Карол беше ослепила Франк, беше го последвала в Санто Рио и причинила неговата смърт.

Изми слушаше мълчаливо, прав и неподвижен в силната горещина на слънцето, със затворени очи и скръстени ръце.

Макс говореше меко, с кратки фрази.

— Последните думи на Франк бяха, да ме предупреди, че после ще бъде мой ред — заключи той. — Тя е тук, в града. Какво мислиш за това?

— Бих предпочел да не ми казваш нищо! — отговори Изми и влезе в къщата.

Макс стисна тънките си устни, повдигна рамене и отиде отново към колата. Измъкна от нея два куфара и влезе в къщата. Изкачи стълбите с прашния килим, който водеше към неговата стая и отвори вратата.

Това беше една голяма стая, полупуста, откъдето можеше да се види пристанището. Атмосферата бе тъжна като в необитаема стая: друг човек щеше да се почувства твърде зле тук, но за Макс такива впечатления не съществуваха...

Той остана за един миг близо до прага, с наострен слух, след което, затваряйки вратата, пусна секретната брава. Прекосявайки стаята, той се приближи до един голям шкаф, отвори го и след продължително ровене напипа двойно дъно. От това скривалище той измъкна две кожени чанти и в продължение на половин час той потъна в броене на пачките от по пет и десет долара: всяка пачка беше привързана и етикирана, съдържаща по сто банкноти. Когато привърши с това, той постави отново парите на мястото си и затвори шкафа.

Каза си, че е богат, свободен да прави каквото му харесва, и макар че лицето му не изразяваше нищо, очите му блестяха с едно стаено задоволство.

Когато се готвеше да слиза, чу телефонът да звъни и гласът на баща му да отговаря.

След миг, Изми дойде в коридора и повдигна глава към Макс.

— Телефонират по повод тленните останки на Франк — каза той със странен вид. — По-добре да говориш с тях!...

— Кои „тях“? — запита нетърпеливо Макс.

— Погребалното бюро. Относно цветята.

— Това не ме интересува! — възрази Макс, слизайки по стълбите. — Кажи им да го погребат както смятат, че е по-добре. Не

искам да ме беспокоят за това, дадох им пари, какво искат повече?

— Те казват, че са им донесли един куп цветя и питат, искаш ли да ги поставят върху гроба? — каза Изми, без да гледа сина си.

Очите на Макс се разшириха от учудване.

— Какви цветя? — запита той тихо.

— Орхидеи... кървавочервени орхидеи. Те казват, че не намират това подходящо за едно погребение!

Макс извади цигарата от устата си, с очи впiti в горящия ѝ край. Знаеше добре, че неговият баща има още нещо да му казва, но наблюдавайки го, му ставаше ясно, че той няма смелост да говори.

— Продължавай! — каза той внезапно.

— Те казват, че една визитна картичка е била поставена върху цветята — измърмори Изми и отново се спря.

— И какво е имало написано на тази визитна картичка?

— От Карол Бландиш и Стив Ларсън!

Макс хвърли цигарата си в градината и се приближи до вратата. Неговите очи гледаха надалеч. На прага той се обърна.

— Кажи им, че това не ме засяга! — каза той кратко и излизайки от къщата се отправи към колата.

Той обходи с поглед градината... имаше в неговото поведение хищническата неподвижност на един звяр, винаги нащрек, с искрящи очи. Нищо не помръдваше, но въпреки това той чувствуваше, че го дебнат. Изглеждаше неспокоен, в него се надигаше гняв. Изтръгвайки орхидеята от бутониерата си той разпръсна цветовете върху пясъка на алеята. После паркира колата в гаража зад къщата.

— Ще тръгна утре — каза Макс на Изми, който вдигаше вечерята. — Мисля, че ще остана в Чикаго. Там има един тип, който иска да продаде бизнеса си и ако неговата цена ме удовлетвори, ще му я купя. Последният път, когато минах от там, той имаше стотина вида различни птици и апартамента над птичарника беше добре уреден. Ти ще можеш да се настаниш там, за да поддържаш къщата, ако това ти прави удоволствие.

Изми събра остатъците и чиниите върху един поднос.

— Не ме съблазнява да се върна да живея в града — каза той след колебание. — Имаш ли нещо против да остана тук?

Макс се прозя и протегна крака към огъня в камината.

— Прави каквото искаш! — каза той. — След всичко случило се, по-добре е да не се занимавам с един старец като теб занапред. — Той взе бутилката. — След известно време ти ще се превърнеш в един товар, а не помощ.

— Тогава мисля, че ще остана тук — каза Изми. И вземайки подноса, той се канеше да излезе от стаята, когато чу как едно куче започна да вие зловещо някъде в градината.

Макс погледна през рамо, с наострен слух.

— Какво го прихваща да вие така? — запита той ядосано.

Изми поклати глава и отнесе подноса в кухнята. Докато миеше съдовете, кучето продължи да вие непрестанно. Тези стонове играеха по нервите на Изми. Никога преди животното не беше вило по този начин и когато привърши, той слезе в градината.

Луната плуваше високо между облаците, нейната кръгла форма, нащърбена от тях придаваше на цялата градина изключително зловещ вид. Вятърът свистеше в храстите и градината се изпъльваше със странни шумове. Изми отиде до къщичката на кучето. Като чу стъпките на стопанина си то престана да вие.

— Какво има? — запита Изми, наведен към мрачната ниша.

Той едва различаваше кучето, настръхнало, с очи пълни с уплаха.

От тази гледка Изми изпита известен страх. Той се изправи и погледна в полумрака. Помисли, че вижда нещо да помръдва до къщата и премига с очи. В този момент кучето започна отново да скимти. Куп сенки спряха погледа му... „Това е въображение“ си каза той, но въпреки това зачака... След няколко минути изостави дебненето и отиде в къщата. С облекчение затвори и заключи вратата.

Макс все още се намираше пред огъня, когато старецът влезе в стаята. Той вдигна глава, но не заговори. Цареше необичайна тишина. Чуваше се само шумът на вятъра, стенещ около къщата и слабия вой на кучето. Изми слушаше с опънати нерви. След миг той помисли, че чува леки стъпки над тях. Той изгледа Макс, но този изглежда не беше забелязал нищо и старият човек се поколеба да му каже. Една дъска изпрука някъде в къщата и шумът беше последван от едно изскърцване толкова слабо, че ако Изми не беше нащрек, нямаше да го чуе.

Той вдигна живо глава и погледна Макс, който се изправяше.

— Чуваш ли? — запита Макс.

— Да, мисля! — каза Изми, без да потвърди нищо.

Макс вдигна ръка към устата си и двамата мъже наостриха уши.

Секундите минаваха, но те повече нищо не чуваха. Вятърът беше спрял и тишината стана толкова дълбока, че Макс можеше да различи лекото, свирещо дишане на Изми.

Направи нетърпеливо движение.

— Какво те прихваща, боже мой? — възкликна той ядосано.

Тъкмо се канеше да вземе машата и да разрови огъня, когато един знак на Изми го спря внезапно.

Двамата мъже, този път, ясно чуха шума. Наподобяващ на шум, на скочил от прозорец на земята човек. Макс, с изопнати черти, вмъкна ръката си в сакото и измъкна пистолет.

— Остани тук! — измърмори той, като сянка се плъзна към вратата и преди да я отвори, угаси осветлението.

Вън, в мрачния коридор, той се спря и ослуша — не чу нищо и продължи да изкачва стълбите. Не беше сигурен, че има някой в къщата, но не искаше да предприема безполезни рискове. Къщата беше стара, вятърът можеше да ги заблуди. Дъските — стари, изгнили, можеха да скърчат от само себе си, но той искаше да се увери в това.

Стигна до най-горната част на стълбите, спря и се заслуша, после запалвайки лампата, достигна бързо до стаята си, отвори вратата и влезе. Стаята беше празна. Изглежда нищо не беше пипано. Когато се приближаваше към шкафа, той чу кучето да вие отново и изтича към прозореца. Отначало не различи нищо, но скоро луната, пробивайки облаците, освети слабо градината и му се стори, че видя да преминава една сянка. Той се вгледа внимателно в тъмнината.

Внезапно, обзет от паника, Макс се върна при шкафа и го отвори. Един поглед му бе достатъчен: скривалището беше отворено и всичките пари, които притежаваше на света, бяха изчезнали...

Той остана с очи, вперени в шкафа, парализиран от яд. Задушаваше се, кръвта напираше в слепоочията му и той чувствуващ главата си празна, готов да припадне...

Бавно, с омекнали като на старец крака, той се протегна, и опира вътрешността на скривалището със своите ледени ръце. Докосна нещо меко, взе го и сякаш знаеше какво държи, преди още да го занесе на

светло. Тогава, с внезапен задавен вик, приличен на този на ранено до смърт животно, той хвърли орхидеята на земята и я размаза с крак.

Когато Изми се качи, го намери на земята като луд, с разкъсано и кървяще лице, с пяна върху устните.

Единственото нещо, което привличаше вниманието върху Палм Бийч Хотел, беше неговата огромна неонова реклама-надпис, която можеше да се види от всички краища на Санто Рио. Благодарение на тази реклама, туристите, пристигащи през нощта, редовно се мамеха, вземайки Палм Бийч Хотел за едно луксозно заведение, или поне за хотел от първа класа.

На дневна светлина, тази банална сграда с нейните четири тухлени етажа, имаше вид на това, което беше реално: едно заведение от трета степен, мръсно и лошо поддържано. Но вечер нейното излющване, прикрито зад блестящата реклама, привличаше нищо неподозиращите клиенти. Без съмнение те не оставаха повече от една нощ, но един хотел може да прави бизнес и с транзитни клиенти, стига такива да има достатъчно и цените да са разоряващи...

Палм Бийч имаше своята стабилна клиентела от пансионери, подбрани измежду последните социални слоеве на населението на Санто Рио. От време на време тази клиентела си плащаше сметките и благодарение на нея и на минаващите пътници, достатъчно окастрени, хотелът успяваше да се задържи, въпреки конкуренцията на по-елегантните и по-шик хотели в града.

Когато за първи път Еди Рейгън беше дошъл в Санто Рио, той се заблуди от блъскавата реклама, както всички други пътуващи, и взе една стая в Палм Би. Много бързо той забеляза, че хотелът беше само едно заведение от трета класа, но бидейки самият той човек от трета или по-ниска класа, той не помръдна от там. Когато неговият бизнес преуспя, той толкова беше привикнал с Палм Би, че реши там да установи за постоянно главната си квартира. Той нае един от малкото апартаменти на хотела и го мебелира с печалбите от първите опити в шантажа. Апартаментът се превърна в луксозен оазис, в сравнение с жалкия вид на другите стаи и Еди занапред беше третиран от дирекцията като един заможен пансионер.

Тази нощ, около половин час след като Макс беше открил изчезването на своите пари, Еди седеше в прашния и миришещ на застояло бар на Палм Би, пиеше уиски и се чувствуваше много самотен.

В хотела всички знаеха, че той беше причина за смъртта на Франк. Знаеха също, че Франк беше поддържал в лукс Линда, докато Еди спеше с нея скришно. Дирекцията и пансионерите знаеха всичко за тези малки дреболии между тях и Еди се досещаше, че всеки е в течение на всичко, което го засягаше. Знаеше се, че полицията се насилаше да открие дали Еди беше замесен в смъртта на Франк. Съдия-следователят беше убеден, че никакъв съд не можеше да допусне Еди да пристига с кола точно в същата секунда, когато Франк се беше втурнал на улицата. Съдия-следователят беше склонен да подозира всичко от страна на такъв хитър тип като Еди. Причината беше ясна, но доказателството — неуловимо.

Линда, не беше казала нито дума за Мери Прантис на съдия-следователя. Те знаеха, че ако проговорят за тази млада и мистериозна жена на полицията, тя можеше да заключи, много несправедливо впрочем, че те са подготвили катастрофата и са ѝ били съучастници. На въпросите на съдия-следователя Линда беше отговорила, че Франк ѝ бе казал да отиде на кино, което бе и направила. „Съвсем не по своя воля — потвърди тя, със сълзи в очите — оставяйки го съвсем сам. Отивайки на кино, тя бе срещната Еди. Това не беше ли най-естественото нещо на света да са влезли там заедно, без никаква уговорка? Не, тя не знаеше защо Франк беше дошъл в града, нито можеше да си представи как е могъл да стигне до там.“ Линда понесе твърде добре този разпит и на притесняващите въпроси, които ѝ бяха поставени, по повод на нейните отношения с Франк и Еди, тя разгърна такава постановка, придружена със сълзи и нервни кризи, че съдия-следователят беше много щастлив да я види да напуска неговата канцелария.

Но смъртта на Франк поставяше проблем и съдия-следователят напразно си биеше главата.

Еди разсъди, че за предпочитане в момента е Линда и той да се разделят дотогава, докато полицията не престане да се интересува повече от техните действия. Разбира се, нито единият, нито другият не мислеха да продължат да живеят в Санто-Рио. Линда се съсредоточи в

събирането на багажа си, взимайки всичките си дрехи и избирайки това, което беше най-хубавото в къщата, така че щом полицията им позволеше, те да могат незабавно да напуснат града.

Еди беше съвсем отчаян, научавайки, че Франк не бе оставил пари на Линда. До смъртта на Франк, Еди беше имал приятната привилегия да се възползва безплатно от прелестите на Линда. Сега той не само трябаше да посреща собствените си нужди, но и тези на Линда, чиито екстравагантни вкусове нямаше как да не го уплашат.

Пред своето уиски със сода, той размишляваше дълбоко, сравнявайки различни начини, благодарение на които да увеличи доходите си, но този анализ се оказа доста разочароващ. Не можеше да измисли нито една комбинация, годна да му донесе пари. Нещата изглеждаха доста зле. Напразно си блъскаше главата; вдъхновението не идваше. С яден жест той отблъсна чашата си и запали цигара.

Барманът му напълни чашата и подхвърли полугласно:

— Вижте малкото цвете, което току-що влезе!...

Еди се обърна и забеляза в хола едно младо момиче, което отиваше към бюрото на receptionята. Еди подсвирна, което можеше да се приеме и като знак за възхищение.

Едра, добре сложена, с очарователна красота, тя имаше яркочервени коси — най-необикновените, които някога бе виждал. Облечена в черно от глава до пети, с прекрасна пелерина върху раменете и закрепена за шията със златна верижка, тя представляваше прекрасна картина. Тя нямаше шапка и единственото цветно петно върху облеклото й бе една огненочервена орхидея, забодена много високо върху нейната пелерина.

— Запази ми за малко чашата, приятелю — каза Еди на бармана.
— Искам да я видя отлизо. — И плъзгайки се от високия стол пред бара, той застана на изхода, откъдето можеше да се види по-добре фоайето.

Гюс, чиновникът на receptionята, висок и слаб, с живи очи, намигна на Еди, докато младата жена попълваше бланката си. Еди отвърна на намигването му.

Грума, изниквайки като по магия, взе куфара на младата жена и я съпроводи с очевиден ентузиазъм към стария асансьор. Еди забеляза, че младата жена носеше две кожени чанти и се запита какво ли можеха да съдържат. Той успя да види по-добре непознатата, докато тя се

отправяше към асансьора. Беше бледа; един вид апатия се четеше в походката ѝ. Еди имаше чувството, че я е виждал някъде... Това го учуди, тъй като той не можеше да си представи, че може да забрави тези коси... и все пак чувството не го напускаше.

Когато тя изчезна в асансьора, Еди се приближи към бюрото на рецепцията.

— Коя е тази червенокоса хубост? — запита той Гюс.

Гюс подръпна своите сиви маншети и прекара ръка през редките си коси.

— Тя се подписа като Карол Бландиш — каза той, гледайки в регистъра. — Хубава е, нали? Тук няма да ѝ струва скъпо... — Той поклати глава и въздъхна: — Тази неонова реклама е най-доброто нещо, което ни е идвало на ума! Нямаше да дойде без нея! Но обзала гам се, че това ще бъде само за една нощ...

— Карол Бландиш! — повтори Еди с присвити вежди. — Да видим къде съм чувал вече това име?

— Помислете!

Еди погледна втренчено Гюс с широко разтворени очи.

— Боже мой, боже мой! — извика той. — Това е момичето, за което толкова писаха във вестниците... наследничката... Е, добре, тя струва милиони! Вие трябва да сте чели за това!

— Не! — Гюс поклати глава. — Аз чета само спортните новини. Какво искате да кажете... наследница?

— Точно така! Тя има милиони и говорят, че е луда!

— Това нищо не значи — отвърна Гюс с презрителен тон. — Ако се разсъждава така, повечето от половината в града са откачени и нямат милиони... — Той размисли малко и прибави: — Тя е много добре сложена, нали?

— Какво ли може да прави тук? — запита Еди, прекарвайки ръка в косите си. — Ето едно птиче за оскубване! — Той изпукна с пръсти. — Кой е номерът на нейната стая, Гюс? Ще се занимая с нея. Това е уникатен случай да се позабавлявам...

— Стаята е номер 227 — каза Гюс и прибави съучастнически: — Имам шперц, ако желаете.

Еди поклати глава.

— Не това — каза той. — Отнася се до нещо съвсем друго. Трябва да се отиде внимателно... За пръв път в моя живот имам шанс

да се заема с истинска красота... имам намерение да удължа колкото се може повече това удоволствие!

— След всичките ваши старици удоволствието ще бъде още по-голямо! — каза Гюс, въздишайки. — Завиждам ви, приятелю!

— Аха! — каза Еди, поправяйки възела на вратовръзката си. — Има защо, има защо!

Грума постави куфара до леглото, дръпна жълтите пердeta, затвори прозорците, замърсени от дъжда и праха, отвори широко вратата на банята и с усмивка на извинение удари няколко пъти по леглото, като че ли да покаже, че то още притежава пружини.

Карол едва забелязваше това присъствие. Тя страдаше, главата я болеше, тялото ѝ се нуждаеше от почивка. Тя отиде с уморена крачка до овехтелия фоъайл, единствен в стаята и седна, поставяйки на пода до себе си двете чанти.

Грума, хлапак на седемнадесет години, я гледаше с преценяващ поглед. Той я намираше подходяща за схрускване, но не искаше да се произнесе окончателно, преди да прецени бакшиша...

— Желаете ли още нещо? — запита той с малко остьр тон, понеже изглеждаше, че тя го е забравила. — Може да ви се поднесе вечерята в стаята, ако желаете и да ви се запали камината. Ще ви накарат да платите добре за огъня, но ако имате желание, аз може да уредя това.

Тя го заразглежда с присвит поглед, като че страдаше от късогледство. Той ѝ изглеждаше странно далечен, някакъв смътен образ в бяло и черно, при това този глас ѝ звучеше приятно.

— Да, огънят — каза тя, пристягайки пелерината около себе си.
— И за вечерята, моля ви.

Той зачака още. На лицето му беше изписано видимо разочарование.

— Трябва ли да изпратя момчето — каза той — или дневното меню ще ви хареса. Не е лошо: аз го ям!

— Да... както искате. Оставете ме сега сама, моля ви! — каза тя и с пръсти притисна слепоочията си.

— Страдате ли? — запита Грума с любопитство. Нещо странно се излъчваше от тази млада жена; някакво притеснение го обхвана спонтанно. — Има ли нещо, което мога да направя за вас?

Тя отвори ръчната си чанта с явно нетърпение и му хвърли банкнота от един доллар.

— Не. Оставете ме сама.

Той вдигна банкнотата, изгледа я изненадано и излезе, щастлив да затвори вратата зад себе си.

— По мое мнение — извика високо, неочеквано и за самия себе си, — тази не е наред!

Карол остана известно време, без да мърда: беше ѝ студено и острите болки, които пронизваха главата ѝ я ужасяваха. Беше проектирала да напусне Санто Рио, веднага щом взе парите на Макс, но връщайки се от него, започна да страда до такава степен, че беше неспособна да отиде по-далеч и бе спряла в първия ѝ попаднал хотел.

Един черен прислужник влезе да запали огъня и присъствието му промени посоката на мисли на Карол. Тя стана и отиде в банята, докато той приготвяше огъня. В малката свръхзатоплена баня, където душа капеше и ваната беше зацепана, Карол се почувства внезапно толкова зле, близо до припадък, че трябваше да се задържи за закачалката да не припадне.

Разбра, че умираше от глад: не беше яла нищо, откакто бе видяла Макс да излиза от болницата и го бе последвала до тях. Седнала върху ръба на ваната, с глава между ръцете си, тя чу слугата да си отива, затварящи вратата шумно зад себе си.

Еди бродеше в коридора, когато видя момчето да идва, бутайки търкалящата се маса с вечерята на Карол.

Еди беше в добри отношения с целия персонал на хотела и това момче, наричащо се Брегщайн, бе един от неговите малки приятели.

— Това за стая 227 ли е? — запита той като измъкна една банкнота от пет долара и я разгърна пред очите на момчето.

Брегщайн го изгледа, усмихна се и кимна утвърдително.

— Окей, малкия — каза Еди, пъхайки банкнотата в джоба му. — Плащам ти една чаша. Аз ще занеса тази вечеря. Червенокосите са в моя район!

— Вашият район трябва да е малко препълнен, господин Рейгън! — възклика Брегщайн с разбиращ поглед.

— Да, но има място за една повече — възрази Еди, като поглаждаше безупречния си смокинг. — Смяташ ли, че тя ще ме вземе за гарсон?

— За един гарсон, да, такива каквите се гледат на кино въздейхна Брегщайн. — Тип, който не плаща своето пране. — Той изгледа Еди с беспокойство и прибави: — Дирекцията няма да хареса това, господин Рейгън. Няма ли да ми причини неприятности?

— Дирекцията няма да узнае нищо, освен ако ти не я поставиш в течение на курса — каза безгрижно Еди.

Той избута малката маса до 227, почука, отвори вратата и влезе.

Той беше малко изненадан да види Карол, надвесена над огъня и обхванала главата си с ръце.

Побутна подвижната масичка до тази в стаята. Изкашля се и каза:

— Вечерята ви, госпожо. Желаете ли да ви я сервирам близо до огъня?

— Оставете я там, моля ви — каза Карол, без да се обърне.

— Мога ли да поставя там вашия фотьойл? — запита Еди с доста по-несигурен глас.

— Не... оставете ме сама, идете си! — каза Карол с нотка на нетърпение в гласа си.

Внезапно, на пода Еди видя двете кожени чанти и остана неподвижен, вкаменен: върху всяка от тях той можеше да прочете имена, изписани със златни букви Франк Курт върху едната, а върху другата — Макс Геза.

С изплашен вид и с отворени уста, той загледа Карол. Внезапно тя направи един спонтанен жест, при който се разкри белега на ръката ѝ... Той подскочи: това беше тя... Мери Прантис!

Това откритие толкова го изненада, че той бързо напусна стаята, преди Карол да има време да го разгледа и познае. В коридора той започна да размисля. Каква авантюра! Карол Бландиш, милионерката, се представяше за Мери Прантис. Тя бе виновна за смъртта на Франк и сега притежаваше богатствата на Франк и Макс! Ако не можеше да спечели от това, по-добре беше да остави професията и да започне да плете!

Карол привърши вечерята си с апетит. Почувства се малко по-добре, мигрената ѝ отслабваше малко по малко. Тя си свали пелерината, дръпна фотьойла близо до огъня и потъна в размисъл за

преминатите дни. Сметката на Франк беше уредена, а тази на Макс добре замислена занапред. От мига, когато Макс бе напуснал болницата, тя го следваше, без той да подозира. Тя даже го беше последвала у тях, в неговата къща и го бе дебнала през една пукнатина на вратата, докато той броеше своите долари. В неговите студени очи беше видяла отражението на неотразимото удоволствие, което броенето на парите му доставяше и узна, че ако го обере, щеше да му причини жестока рана; рана като тази, която той бе нанесъл на мис Лоли, когато й беше отрязал брадата.

Карол беше решила да му остави няколко почивни дни, за да има той време да страда за своята загуба... след което щеше да свърши с него. Очите ѝ засияха трескаво, дългите ѝ тънки пръсти се свиха като грифи, когато мислеше за този миг.

Внезапно тя помисли за тези кожени чанти в краката ѝ, взе едната, отвори я с ужас и изгледа банкнотите, добре подредени, на пачки. Всяка банкнота ѝ изглеждаше заразена от чумата Съливан и от дъното на кожения сак ѝ се струваше, че чува слабото ехо на техните металически гласове! С тръпка на отвращение тя хвърли чантата, чието съдържание се разсипа върху износения килим.

В този миг вратата се отвори. Еди, решен да се справи със ситуацията, влезе в стаята. Неговите първи фрази замряха върху устните му при вида на всички тези пачки долари, разпръснати на земята. Той забеляза веднага чантата и отгатна, че тези пари трябва да са на Франк или на Макс. Незабавно реши, че парите на Франк във всички случаи принадлежаха занапред на Линда, а това, което бе на Линда беше и негово притежание.

Като чу да се отваря вратата, Карол се обърна внезапно. Тя видя Еди, позна го. Неподвижна, тя впи зеления си поглед в него.

Еди побутна банкнотите с крак, гледайки я.

— Познахте ли ме? — запита той, усмихвайки се.

— Излезте! — каза Карол спокойно.

По-сигурен в себе си, Еди се подпра на камината.

— Полицията търси една млада жена на име Мери Прантис — каза той, като запали една цигара небрежно. — За обвинение в убийство. Те имат достатъчно доказателства срещу нея, за да я закарат пред съда.

— Излезте — повтори Карол със стиснати юмруци.

— Няма да ви обесят. Ще ви затворят, скъпа моя, за двадесетина години! — Той изгледа върха на цигарата си, погледна към Карол и продължи: — Живота в затвора няма никак да ви хареса, знаете ли? Вие сте вкусили живота в лудницата, но в затвора е много по-тежко!

— Защо ми говорите това? — запита тя, подпирайки се на гърба на фойта.

— Слушайте, скъпа моя, безполезно е да ме мамите. Познах ви по белега. Вие сте Мери Прантис, момичето, което прие да бъде дама за компания на Франк, която получи моите пари, за да се забавлява, която комбинира неговата смърт. Не зная защо направихте това, но няма да бъде трудно да се открие. И вие сте също Карол Бландиш, милионерката, излязла от лудницата на Гленвиев. Вие и аз трябва да се споразумеем: за да започнем, ще взема тези пари и после ще ми дадете един чек за половин милион; иначе ще ви пъхна в ръцете на полицията. Какво ще кажете за това предложение?

— Не ми харесвате! — каза Карол и устата ѝ потрепери. — Ще направите по-добре да се махате.

— Не се надувайте, кукло! — каза Еди, показвайки големите си бели зъби. — Ще си отида, щом ми платите. Хайде, бъдете мъдра! Аз ви държа и е безполезно да протестирате!

Тя вдигна поглед към него, изгарящи очи в едно бледо лице.

— Излезте и ме оставете сама!

— Давам ви два часа да размислите — каза той, — но чакайки, аз ще събера тези мангизи! Те не са за вас!

Когато се навеждаше да вземе парите, Карол сграбчи машата и го удари по главата с всички сили.

Еди се свлече на земята. Машата мина до главата му, но го засегна по рамото и го замая за няколко минути.

Докато Карол се нахвърляше върху него, Еди се надигна и ругаейки я улучи точно под коляното. Тя се стовари върху него. Той ѝ сграбчи ръката, обърна я по гръб и я залепи на пода.

— И сега, mrъсно животно — възклика той злобно, — ще те науча как се започва борба! — и пускайки лявата ѝ ръка, той я удари силно през лицето.

Това беше грешка, понеже със своята свободна ръка тя му отвърна с бързината на светкавица. Повече инстинкта, отколкото погледа предупреди Еди и той отхвърли главата си назад, точно

навреме, за да предпази очите си. Ноктите на Карол се впиха в брадичката му, оставяйки дълбока рана. Преди той да се беше съвзел от първия шок на болката, Карол се беше надигнала и тичаше към вратата. Еди сграбчи подгъва на нейната черна копринена рокля. Карол се спъна, но парчето плат остана в ръката му и той я изпусна.

Тя изтича към вратата и когато Еди се надигаше, чу ключът да се превърта в ключалката.

— Това няма да ви доведе до никъде — каза той запъхтян. Кръвта се стичаше по яката му. — Отворете тази врата иначе ще ви хвърля такъв бой, какъвто не сте получавали в живота си!

Карол издърпа ключа, наведе се и го плъзна под вратата.

— Сега ние не можем да излезем, нито единия, нито другия! — каза меко тя.

— Ще ми платите — каза Еди. Леденият зъл израз на лицето на Карол никак не му харесваше, нито светлината, която блестеше в очите ѝ. — Аз съм три пъти по-силен от вас и ще ви одера жива, ако се правите на идиот!

Тя се изсмя с металически глас, който обтегна нервите му още повече.

— Вие се страхувате от мен — каза тя, пристъпвайки към него с леки стъпки.

— Останете където сте! — каза той внезапно. Изведнъж си спомни потръпвайки, това, което вестниците пишеха за нея: „Убийца!... Дива котка!... Опасна!“.

Но тя се приближаваше с пламтящи очи.

— Значи вие искате да ги накарате да ме затворят! — извика тя.
— Аз не искам. Не обичам да съм затворена!

Еди отстъпи до стената. Карол замахна, преди той да се е подпрял и нейните нокти преминаха до очите на мъжа на косъм разстояние, бележайки му бузата.

Побеснял от болка, Еди я сграбчи през кръста и в разстояние на минута те се бориха като побеснели животни. Всичко, което можа да направи Еди, беше, да й попречи да си забие ноктите в очите му. Всеки път, когато я хващащеше за юмруките, тя му се изпълзваше, и макар че не докосваше очите му, тя успя така добре да му издраска бузите, че скоро лицето му се покри с кръв.

Еди я удряше по тялото, хващаще ръцете й, усукваше ги зад гърба ѝ, риташе я. В един момент успя да я хвърли върху леглото. Нейната рокля висеше на парцали, но той не успяваше да я задържи, понеже ръцете му се хълзгаха по кожата ѝ, гладка и млада. В един момент тя успя да се преобърне и го ухапа по ръцете. Когато той я пусна, тя стана и се нахвърли върху него. Но преди да има време изцяло да скочи от леглото, той я отхвърли с един страхотен юмручен удар.

— Аз ще те науча, побесняла котко! — задъхваше се той, с вдигнат юмрук.

Но тя му скочи на гърлото и той едва успя да я сграбчи за ръцете. Те паднаха отново върху леглото, лице срещу лице — всеки се стараеше да надвие другия.

Тя беше по-силна отколкото той си представяше, и той чувстваше нейните ледени пръсти, които се стремяха да достигнат до очите му.

В него се надигна паника. Пускайки я, той отскочи назад към вратата, чувайки нейните диви викове. Тя идваше насреща му, с блъскави очи, с изопнато лице. Той сграбчи един стол и го стовари с всички сили върху раменете на Карол; столът се пръсна на парчета.

Карол се спъна и като се свличаше, той я удари отново, с всички сили по задната част на черепа. Той изгледа глупаво проснатото човешко тяло. Кръвта се стичаше по лицето на Еди. Обземаше го ужас.

— Аз съм я убил! — си каза, замръзнал от ужас.

Той гледа втренчено Карол в продължение на една минута. Тя лежеше неподвижна и гола до кръста, с лице бяло като воськ, с рокля на парцали, с един чорап, смъкнат до глезена. Ръцете и шията ѝ бяха изпръскани с кръвта на Еди. При тази гледка го обзе желание да повърне и една ужасяваща мисъл премина през съзнанието му.

„Ако ченгетата я намерят тук, те ще ме обвинят. Никога няма да повярват, че съм я убил в законна самозащита.“

Тогава помисли за Гюс. Той щеше да му помогне да излезе от тази ситуация. Ако някой можеше да направи нещо, това беше само той!

Залитайки, той стигна до телефона, грабна го и когато Гюс отговори, той прошепна:

— Качи се бързо тук! — След което отиде до леглото, избягвайки гледката на неподвижното тяло, проснато върху пода.

Шумът на ключ, пъхнат в ключалката го накара да излезе от своята вцепененост и той стана, клатейки се, когато Гюс влизаше.

Гюс се закова.

— Боже господи, боже господи! — възклика той като влезе и затвори врата. — Тя е мъртва!

— Не зная! — заекна Еди. Той беше ужасен: кръвта му покриваше лицето, мокреще шията, сакото му. — Виж какво ми направи! Тя е луда!... Скочи върху мен като побесняла котка. Ако не бях я ударил!

Но Гюс не слушаше. Разпръснатите в стаята банкноти задържаха неговото внимание. Той погледна Еди изпитателно, после коленичи до Карол, опира й пулса, повдигна й главата. Направи гримаса, когато пръстите му се намокриха с кръв. Той постави главата на Карол много леко на земята, избърса си пръстите в нейната парцалива дреха и стана с лека въздишка.

— А тя?... — попита Еди, който чакаше стаен.

— Вие сте й счупили черепа — каза брутално Гюс. — Защо я ударихте толкова силно, мърсен грубиян?

— Мъртва ли е? — запита Еди, с омекнали колене. Той трябваше да седне на леглото.

— Няма да е за дълго! — каза Гюс с мрачен вид. — Цялата основа на черепа е хлътнала!

Еди изтръпна.

— Тя щеше да ме убие, Гюс! — изпъшка той. — Трябваше да я ударя. Кълна ти се, че щеше да ме убие... гледай какво ми направи!

— Кажете това на ченгетата — каза Гюс. — Ако не намерите нещо по-добро във ваша защита, те ще ви пъхнат в газовата камера толкова бързо, че главата ви няма да е престанала да се върти, когато ще бъдете в дупката!

— Не! — извика Еди, ставайки. — Ще ти кажа!

— Няма нужда! — възрази Гюс. — Безполезно е да ми говорите каквото и да е. За хотела си мисля, а не за вас! Ако ченгетата узнаят за това, ще затворят хотела. Не можете ли да спрете тази кръв? — запита той ядосано. — Килимът ще бъда загубен.

Еди отиде да потърси кърпа в банята и си попи лицето.

— Трябва да се изкара от тук, преди да пукне — каза той с отчаяние. — Никой не знае, че е в Санто Рио. За бога, Гюс, изнеси я оттук и я бутни независимо къде!

— Аз! — възкликна Гюс. — За да рискувам двадесет години затвор! Много са за мен! Може би съм глупак, но не до такава степен!

— Ти можеш да уредиш това, Гюс. Ще те обезщетя. Виж, вземи всичко, което е тук. Има повече от двадесет пачки!

Гюс се престори на изненадан, като че ли виждаше банкнотите за първи път.

— Да не сте обрали банка, вие двамата? — запита той.

— Парите са мои! — каза раздразнено Еди. — Изнеси я и аз ти давам всичко. Хайде!

Гюс прекара ръце през рехавата си коса.

— Да, мисля, че ще мога — каза той бавно. — Вие ще ми дадете мангизите, аз ще ви отърва от жената.

— Да, но бързо!

— Ще опитам! — каза Гюс, вземайки твърдо решението. След това се наведе да събира мангизите. За да освободи няколко от тях се наложи да бута тялото с крак.

— Първо я вдигни! — извика Еди, чупейки пръстите си.

— Не се нервирайте — каза Гюс. — Ще я занеса в сервизния асансьор. Тя има кола в гаража, която ще ми послужи. Ще я оставя пред болницата, ако никой не ме види. Ще направите по-добре, ако напуснете веднага града, Еди! — продължи той, пъхайки последните банкноти в чантата. — Ако ченгетата ви видят с тази мутра, ще ви затворят.

— Тръгвам си! — отговори Еди с треперещ глас. — Мерси, Гюс, ти си приятел!

— О, това е нищо — възрази Гюс, затваряйки чантата. — Винаги съм имал слабост към такива типове от вашия сорт.

Еди прекоси стаята, за да вдигне другата чанта, наполовина скрита зад обърнатия фотьойл. Когато щеше да я сграбчи, Гюс го настигна с тихи крачки.

— Минута, приятелю. Аз вземам също и тази!

Еди показва зъбите си.

— Тя е моя! — каза той, стискайки чантата към себе си. — Тя беше я откраднала.

— Тъжно! — захили се Гюс. — Това щеше да ме накара да се разплача, ако имах време! Хайде, давайте!

— Но тя е моя! — протестира Еди със слаб глас. — Ти искаш да ми ограбиш всичко, Гюс! Това са всичките пари, които притежавам на света! Трябват ми пари, за да замина!

— Вие ми късате сърцето! — каза Гюс. — Дайте ми това, иначе ще повикам ченгетата!...

Еди хвърли чантата на земята.

— Мръсник! — извика той. — Вземи я и пукни с нея!

— Няма опасност! — каза Гюс, намигайки с очи. — Довиждане, Еди. И добър път! Опитайте се да не ви виждам дълго време, вас и вашата обелена глава. — Той избухна в смях.

Ням от яд, Еди се втурна навън от стаята, препъвайки се.

Изми Геза чакаше в чакалнята на павилиона Монтгомъри, в болницата на Санто Рио. Това беше една приятна стая: светла, проветрена, комфортно мебелирана. Изми си почиваше добре във фотьойла, където се беше настанил. Мислеше си колко щеше да бъде добре да има у дома също такъв удобен фотьойл.

Той се опитваше да размишлява за такива неща, за да не мисли за Макс. Трябаше да го отведат с линейка, без да позволяват на Изми да пътува с него. Той ги беше последвал в пакарда на своя син и понеже не беше пътувал от години, този маршрут беше истинско изпитание за неговите нерви. Изми си казваше, че Макс трябва да е получил кръвоизлив. Апоплексията беше наследствена при тях. Изми беше имал такава атака някога, при вида на един приятел, разкъсан от лъв. Макс беше я получил, когато загуби парите си! Причината беше различна, си казваше тъжно Изми, но резултатите бяха същите. Той се надяваше, че Макс ще се възстанови. Той, Изми, си влечеше крака и това силно го притесняваше. Това щеше да бъде още по-зле за един такъв енергичен човек, така нетърпелив като Макс!

Вратата се отвори безшумно и главната сестра влезе. Тя се хареса веднага на Изми: нейното лице беше пропито с доброта. „Това трябва да е жена в добрия смисъл — си каза той, — жена, на която можеш да имаш доверие.“

Той толкова се страхуваше от това, което ще му каже тя, че когато започна да говори, неговото съзнание помътня и само няколко откъслечни фрази достигаха до замръзналите сетива. Тя говореше за кръвоизлив чрез прекъсване на мозъчната артерия... парализа, засягаща лявата страна на тялото... загуба на рефлексите...

— Разбирам — каза Изми, когато тя спря. — Но това тежко ли е? Ще умре ли?

Тя веднага забеляза, че той не е разbral и се страхува. Опита се да го успокои.

— Не, той няма да умре — заяви тя меко, — но ще остане парализиран, неспособен да върви.

Беше още много рано, за да се произнесе; по-късно ще се знае с увереност.

— Той ще бъде бесен! — каза той. — Това не е едно търпеливо момче! — Той тупаше по своята шапка. — Ще направите каквото можете за него, нали? Не гледайте разходите. Имам пари настрана...

— Можете да го видите за няколко минути — каза тя и без да знае защо, почувства тъга към него. — Не казвайте нищо, не му противоречете! Трябва му много спокойствие.

Изми намери Макс легнал в малка светла стая, с леко повдигнати глава и рамене. Старият човек едва разпозна своя син. Лявата страна на Макс бе бинтована, което му придаваше гротесков и ужасяващ вид. Устните му в единия ъгъл бяха изкривени нагоре, откриваха се зъбите в една зловеща гримаса.

Очите на Макс горяха като въглени. Те се впиха в Изми, когато той се приближи към леглото: ужасни очи, пълни с омраза, бяс, злоба...

Близо до прозореца стоеше болногледачката, госпожица Хенеки, едро момиче с кестенява коса, с равно неизразително лице. Когато Изми влезе, тя вдигна погледа си с внезапен интерес, но не помръдна, нито промълви дума.

— Ще направят каквото могат за теб! — каза Изми, промушвайки неловко ръката си в белите и студени пръчки на болничното легло. — Скоро ще бъдеш по-добре, ще идвам да те виждам всеки ден.

Макс гледаше, неспособен да говори, но неговият поглед не се проясни, омразата не угасна в погледа му.

— Няма да оставам повече! — каза Изми, почувствал се зле и изплашен. — Късно е, ще дойда утре.

Устните на Макс се размърдаха, като че ли искаше да промълви нещо, но не излизаше никакъв звук.

— Не трябва да говориш! — каза Изми. — Трябва ти много спокойствие.

С голяма изненада той забеляза как сълзите напираха в очите му. Една от тях се стече по бузата му. Веднага си спомни Макс като малко момче. Тогава беше хранил големи надежди към него.

Устните на Макс отново се размърдаха. Те оформяха фразата: *Иди си!* Но Изми никак не можеше да схване какво иска да му каже.

Болногледачката, която наблюдаваше сцената прочете думите върху устните на Макс и направи знак на Изми да излезе.

— Ще дойда пак — каза Изми, бършайки сълзата с пръст. — Не се беспокой. — Поколеба се и добави: — Не се беспокой за парите. Имам достатъчно. Спестявах дълго...

Болногледачката го докосна по ръката и го съпроводи до вратата.

— Бдете над него, госпожице. Това е моят син!

Тя кимна с глава и отвърна поглед, за да не види той събърчените ѝ от погнуса вежди.

Тя намираше Макс за отвратителен. Той ѝ внушаваше някакъв ужас... Мразеше го без причина. Самият контакт с него я ужасяваше.

Изми тръгна бавно из коридора с неговите две редици врати. Върху всяка от тях можеше да види малка табела. Изми се спираше тук и там да чете имената по табелите. После, връщайки се обратно към стаята на Макс, той се убеди, че и сина му се ползва от същата привилегия.

Изми искаше Макс да притежава или да се ползва от най-доброто. Да, името му действително беше там върху вратата. Колко способни и бързи бяха тези хора. Макс се намираше там само от няколко часа и вече неговото име беше върху вратата...

Той дочу стъпки и видя едър младеж и хубаво момиче да вървят по коридора. Те се спряха пред една врата, точно срещу тази на Макс, почукаха леко и зачакаха. Изми продължи да ги гледа, докато влизаха в стаята и затваряха вратата след себе си. Сториха му се симпатични. Любопитен да прочете името върху табелката, той се върна след тях. Прочете го и потръпна от ужас, като че ли бе настъпил змия.

Веда и Магарт се наведоха над Карол. Тя лежеше бледа и неподвижна върху болничното легло. Главният лекар доктор Кантър опипваше пулса ѝ, държейки ръката ѝ между пръстите си.

— Надявам се, че сторих добре като накарах да ви потърсят! — казваше той на Магарт. — Бях чул да се говори за госпожица Бландиш и когато узнахме коя е тя, си спомних, че вие сте назначен за изпълнение на завещанието. Следователно реших, че ще бъде най-добре да ви телефонирам веднага.

Магарт се съгласи.

— Тя е много зле, нали?

— Бих обявил нейното състояние за безнадеждно — каза доктор Кантър. — По една щастлива случайност доктор Краплайн е най-големият специалист по мозъчна хирургия в страната и той се реши да я оперира. Той мисли, че може да я спаси.

Веда стисна ръката на Магарт.

— Доктор Краплайн не счита, че мозъкът е засегнат — продължи Кантър. — Разбира се, фрактурата е тежка, но ние мислим, че мозъкът не е засегнат. Но той се намира, изглежда, притиснат в резултат на раната, получена от катастрофата с камиона. Ако операцията мине успешно, болната ще възстанови паметта си. — Доктор Кантър погледна Магарт многозначително. — Това означава, че тя няма да си спомня нищо от това, което ѝ се е случило след катастрофата с камиона.

Магарт подскочи.

— Искате да кажете, че тя даже няма да си спомни за мен? — запита той.

— Тя няма да си спомня нито за хората, нито за събитията след катастрофата! — подхвани доктор Кантър. — Доктор Краплайн се интересува живо от този случай. Той разговаря с доктор Травър от Гленвиев и се запозна с цялото досие на госпожица Бландиш. Той смята, че състоянието ѝ се дължи на силно мозъчно притискане, което може да я спаси от нейните пристъпи на насилие.

— Искам да се надявам. Тя толкова е видяла! — каза Веда и като се наведе, целуна бледата буза на Карол. — Но това възможно ли е?

Кантър повдигна рамене. Очевидно той не беше голям оптимист.

— Операцията ще стане след по-малко от половин час — каза той. — Може би, когато се върнете от полицията ще можете да дойдете! Тогава ще имам новини за вас.

В Санто Рио можеха да се видят от време на време странни посетители. Старият Джо, който продава вестници при входа на гарата ги е виждал всичките. Старият Джо е истински авторитет в тази област: той си спомняше за старата дама с трите персийски котки, които мирно вървяха зад нея; хубавата артистка, която дойде пияна и счупи една бутилка джин върху главата на един войник. Той си спомняше за богатия и мошеника, за невинния и бандита, но той може да ви разкаже за най-необикновеното същество, което дойде в Санто Рио — за мис Лоли Прери.

Мис Лоли дойде със същия влак, който доведе Веда и Магарт в този туристически сезон на Пасифика. На мис Лоли й трябваше голям кураж да предприеме това пътуване. И тя го притежаваше.

След посещението при Карол, особено след като мис Лоли й беше показала снимката на Линда Лий, съзнанието на бедната жена остана твърде неспокойно.

Тя се упрекваше, че е оставила това младо момиче Карол да се бори с двама брутални типове — опасните братя Съливан. Карол, това беше сигурно, искаше да им отмъсти, но мис Лоли също искаше да си отмъсти!

Тогава защо я остави да отпътува сама? Защо поне не й предложи да я придружи?

Потънала в подобни мисли три-четири дни, мис Лоли реши да замине за Санто Рио. Там щеше да се опита да намери Карол. Това решение бе взето с голяма доза беспокойство. От години мис Лоли не беше пътувала с влак, не се бе смесвала с тълпата, не бе усещала върху себе си втренчени и любопитни погледи.

Старият Джо ще ви разкаже как е видял мис Лоли да излиза от гарата. В стара, изтъркана черна рокля, която тя носеше преди повече от двадесет години, с голяма черна шапка, гарнирана с изкуствени череши и гроздове, тя вървеше, без да се озърта. Картината се допълваше от нейната подрязана брада. Като видя това, старият Джо се запита дали няма видения.

Мис Лоли стоеше близо до стареца и гледаше спектакъла на улицата: голямото движение, тълпата минувачи, младите момичета с прилепнали бански и странно разголени. Този спектакъл я ужасяваше.

Старият Джо беше смел човек и макар че изпитваше затруднение при мисълта да бъде видян в разговор с една такава екстравагантна личност, той я запита какво може да направи за нея. Мис Лоли обясни, че е дошла да търси Карол Бландиш.

Отначало старият човек я погледна с недоверие, мислейки, че тя е леко душевноболна. Без да промълви и дума, той ѝ показва въввестника — обедно издание — едно съобщение. То гласеше, че бяха намерили младата жена, богата наследница, в безсъзнание пред болницата в Санто Рио и че операцията ще се извърши незабавно, за да се направи опит да я спасят.

Мис Лоли едва успя да прочете съобщението докрай, когато вдигайки поглед, забеляза на другия край на улицата Изми Геза.

Мис Лоли го позна незабавно, макар че не го бе виждала повече от петнадесет години.

Тя веднага разбра, че Макс е някъде наблизо и като поблагодари на Джо за неговата доброта и любезност, се забърза да настигне Изми. Тя го изпревари и постави ръка върху неговата. Изми я изгледа няколко секунди преди да ѝ стисне ръката. Тази среща на жената с брада и клоунът от цирка създаде известно смущение в уличното движение и една банда зяпачи ги наобиколи веднага. Осъзнаващ вълнението, което причиняват, Изми побърза да повика такси, покани мис Лоли да се качи и се настани до нея.

Тълпата ги акламира, докато таксито се отдалечаваше.

Макс лежеше в своето болнично легло с измъчено съзнание. Обхващаше го бяс. Как можеше да се случи това точно на него! Парализиран! Недъгав за цял живот! И за всичко това беше отговорна Карол Бландиш! Тя уби Франк! Тя взе техните пари! Тя беше направила от него един недъгав човек. С горчиво отчаяние той си казваше, че не може да направи нищо срещу нея занапред. Тя беше далеч от неговия досег.

От осем часа той лежеше неподвижен, със затворени очи, потънал в мисли за Карол. Беше си дал сметка, че болногледачката

сновеше из стаята, но се отказваше да отвори очи, да покаже признак на живот. Искаше да остане сам с мислите си. Искаше да измисли някакво отмъщение, особено жестоко, каквото да го задоволи. Но и най-отвратителните идеи му се струваха недостатъчни.

Чу вратата да се отваря и като погледна през полу затворените си клепачи видя, че идва друга болногледачка. Отгатна, че е настъпила нощ.

Дневната болногледачка каза меко:

— Благодаря на Бога, че дойдохте! Този човек ме ужасява.

— Спи ли? — запита другата с глуповат смях.

— Да, от два часа. Това е единственото добро нещо, което е способен да прави. Даже само като го гледам замръзвам от страх.

Макс по-скоро отгатна, отколкото видя, че другата болногледачка се приближава. Неговото сгърчено лице не помръдна, но той се заслуша с внимание.

— Не се страхувам от него! — подзе другата болногледачка. — Разбира се, не може да се каже, че е хубав...

— Почакайте да видите очите му! — каза първата. — Тогава ще си промените мнението. Няма да се учудя, ако е убил някой. Никога не съм виждала очи, пълни с толкова злоба и омраза. Ако бяхте видели как гледаше той своя беден стар баща...

— След един миг вие ще ме накарате да потъна в сълзи! — подхвана смеейки се, нощната болногледачка, която се наричаше Брадфорд. — Но другият болен, говорете ми за него... Тя действително ли е Карол Бландиш?

С цената на огромно усилие Макс се спотай и не даде израз на вълнението си. Под одеялото той стисна юмруците си.

— Да, наследницата!... Това е истинска красавица. Не съм виждала по-хубави коси! — каза дневната болногледачка.

— Листовете с изследванията са в нейната стая. Ще направите добре да ги разгледате. Доктор Кантър каза, че ще мине през нощта. Операцията била успешна. Изглежда, че доктор Краплайн е чудотворец. Това значи, че тя ще стане нормална. Операцията е траела пет часа. Бих желала да присъствам, но бях задължена да бдя тук!... — и тя направи един жест на презрение към Макс, неподвижен и мълчалив.

— Ще отида да я видя за един миг — каза нощната болногледачка. — Знаете, че не трябва да закъснявате утре сутринта!

Двете жени напуснаха стаята и Макс отвори очи.

Той наостри уши като чу шепнене на един глас, една врата, която се отваряше и Брадфорд да възклика: „Колко е хубава!“.

И така Карол Бландиш се намираше срещу него, едва на няколко метра! Една смъртоносна искра се запали дълбоко в съзнанието на Макс. Ако можеше само да помръдне! Ако можеше да стигне до нея! Устните му се присвиха в жестока гримаса. Но болногледачката... отначало трябваше да се отърве от нея!

За какво мислеше той? Кроеше планове като че ли беше способен да ги завърши успешно! Накрая можеше и да успее! Опита се да се надигне върху дясната си ръка, но дясната му страна, студена и мъртва, тежеше неимоверно много. Той започна отново, събирайки всичките си сили и успя да се завърти върху лявата. В това положение той можа да види пода. Ако можеше да се остави да падне, можеше да се довлече до вратата. Той застана по гръб, когато болногледачката Брадфорд влезе.

Тя беше млада жена, с руси коси и големи сини очи. Изражението им бе по-скоро волско.

— О, вие сте се събудили — каза живо тя. — Аз съм нощната сестра. Ще се грижа за вас.

Макс затвори очи от страх, че тя може да прочете убийствените му намерения там.

— Оставете ме да оправя леглото! — каза весело тя.

„Да, хайде!“ — помисли си Макс.

Ако можеше да се отърве от тази жена той можеше да стигне до Карол Бландиш, даже и да трябваше да умре там. Но болногледачката първо...

Когато тя започна да пренарежда одеялата и чаршафите, Макс вдигна дясната си ръка и ѝ направи знак.

— Желаете ли нещо? — запита тя.

Отново той ѝ направи знак да се приближи, опита се да проговори и тя се наведе съвсем близко до него, за да чуе какво мърмори той.

Като изпусна един вид дрезгаво лаене, Макс я сграбчи за гърлото със своята дясна ръка, дръпна я към себе си, и освобождавайки десния

си крак от одеялото, той го преметна през тялото на младата жена, заковавайки я на леглото. Тя се бореше и се опитваше да се освободи. Беше много по-силна, отколкото той смяташе.

Той се настърви, ругаеше през зъби, докато неговите пръсти се плъзгаха по гладката кожа на младата жена с намерение да я задушат в желязна хватка. „Тя няма да ми избяга — си казваше той отчаяно — освен ако не извика.“

Ужасените очи на жената се впиха в неговите, прическата ѝ се беше развалила по време на борбата, сламенорусите коси покриваха раменете ѝ. Макс трябваше да побърза с действията си. Тя се бе почти освободила. Той отпусна прегръдката си, вдигна ръка и със страхотен удар стовари юмрука си върху лицето на жената. Зашеметена, тя реагира слабо и Макс успя да я сграбчи за шията. Обливаше го студена пот. Очите на жертвата изглеждаше, че ще излязат от орбитите си, лицето ѝ придоби виолетов цвят. Ругаейки, все още Макс стискаше с всички сили. Тънкото тяло на младата жена се сгърчи в конвулсия, ръката ѝ процепи въздуха, отчаяно, но без сила.

Макс затвори очи, събра цялата си енергия и с нова сила притисна жертвата. Чу се едно изпукване, а ръката ѝ се отпусна безжизнено. Нещастницата се плъзна от леглото към пода.

Макс се отпусна неподвижен. Усилието трябва да е било много голямо за изтощеното му тяло. Но страстта за убийство гореше в него, карайки го да действа, без да губи време. Можеха да влязат, никога не се знаеше какво може да се случи в една болница. Ако искаше да довърши Карол, трябваше веднага да действа. Но въпреки спешността, той не помръдна. Чувстваше се задушен, кръвта му бушуваше в слепоочията, причинявайки замайване.

Той трябваше да изчака. Със свит юмрук, с влити нокти във влажната длан той трябваше да изчака да се нормализира дишането му. Като че ли нова сила се вля в изтощеното му тяло.

Внезапно той чу стъпки по коридора. Сърцето му започна да бие лудо като един полулял часовник, но крачките се отдалечиха, без да спират.

Той си беше поставил една непостижима задача. Ако някой минеше, щеше да го види и тревогата неминуемо щеше да бъде дадена. Да имаше пистолет! Никой не можеше да го спре, ако беше имал пистолет.

Той обаче се отказа да изостави решението си. Беше твърде късно и той трябваше да отиде до края.

Отхвърли одеялата и се отпусна на ръба на леглото. Като изгледа трупа на болногледачката, устните му се присвиха в гримаса... тя беше грозна... нейното виолетово лице пасваше съвсем зле на русите разпилени коси.

Бавно той се наведе извън леглото, докато дясната му ръка достигна пода. Тогава, подпирайки се на нея успя да спусне и десният си крак. Когато отпусна тежестта си на него, на мъртвия си крак, той загуби равновесие и падна на пода. Острата болка, която премина като електрическа вълна през тялото му, го хвърли в един безкраен океан от тъмнина.

Той нямаше никаква представа за времето и остана така, проснат на земята, но когато дойде на себе си видя, че главата му беше подпряна върху тази на мъртвата. Стъписан от този контакт, той започна да се отдалечава от нея като се влачеше едва-едва по пода.

За негова голяма изненада той констатира, че напредва достатъчно бързо, макар че трябваше да тегли съвсем нечувствителните си десен крак и лява ръка. Той достигна до вратата, надигна се, завъртя дръжката ѝ, отвори я и спря да си почине. Чувстваше се много зле. Кръвта биеше по слепоочията му и имаше чувството, че неговите артерии ще се пръснат под този натиск. Трябваше да почака още, знаейки добре, че ако започне да се влачи през коридора, някой ще го чуе.

И както чакаше, се почувства бесен, обхванат от силна омраза при мисълта за Карол. „Карол беше толкова близко... след кратко време щеше да я държи в ръцете си.“

Чу някой да минава по коридора и предпазливо погледна през вратата.

Една санитарка беше насреща му. Тя вземаше чаршафи от един шкаф. Момичето беше едро, снажно и с весело изражение тананикаше някаква мелодия. Без никаква причина, Макс спря погледа си върху една бримка на чорапа ѝ като че ли това беше единственото нещо, което можеше да привлече вниманието му. С чифт чорапи в ръка, тя затвори шкафа и се отдалечи.

Преди да понечи да продължи движението си по коридора, Макс се заоглежда внимателно, със затаен дъх.

Отново чу някой да ходи по коридора. Този път Макс притвори леко вратата, треперещ при мисълта, че ще бъде открит.

Потта навлажняваше челото му, косите също мокрееха. Той погледна към другата страна на коридора, вратата насреща, опитвайки се да прочете написаното върху табелата име. Буквите бяха твърде малки. Малко по-далеч имаше други две врати. Обхванат от растяща паника, Макс се питаше в коя ли стая може да е Карол.

Той нямаше време да се влачи по целия коридор, придвижваше се твърде бавно. Трябваше да влезе отсреща, надявайки се да попадне право в целта. Прилепи ухото си към пода и заслуша: обширното здание му се стори толкова спокойно, че само бърмченето на асансьорите между етажите издаваше някакъв живот. Той бутна вратата и отново се завлачи по коридора.

— Ако сега го видите — говореше Изми, — няма да се беспокоите толкова много. Зная добре, че той нямаше нищо общо с едно добро дете, но сега... — Той прекъсна фразата и я оставил недовършена, клатейки тъжно глава.

Мис Лоли продължи да крачи из стаята, със стиснати ръце и изопнати нерви. Те се намираха в една малка хотелска стая, която Изми беше наел, за да бъде близо до сина си. Повече от шест часа те бяха заедно и бяха говорили за Макс почти през цялото време.

— Познавам го по-добре от вас — каза мис Лоли. — Той е ваш син. Вие имате към него, въпреки всичко, едно бащинско чувство. Опитвате се да го извините. — Тя докосна обръснатата си брада. — Това е един демон... демон на злото. Както Франк.

— Франк е мъртъв! — каза Изми, прекръствайки се.

— Ако и другият също беше мъртъв! — промърмори мис Лоли.

— Докато той може да диша, Карол е в опасност. Чувствам го чрез кожата си и не мога да спра да мисля за това. Чувствам го!

— Той е парализиран! — настоя старият човек. — Вие не знаете какво говорите. Не сте го видели. Той даже не е способен да говори.

— Той е Макс! — каза мис Лоли. — Страх ме е да си помисля, че тя е срещу него! Тя е много близо, Изми. Ако той научи...

Изми промърмори:

— Вие упорствате!... Казах ви, че той не може да мърда! Не ще може никога да върви. Зная го. Вижте какво се случи с мен! Макс е двадесет пъти по-зле, отколкото аз съм бил.

Мис Лоли отвори своя куфар и извади един дълъг нож.

— Той може да направи всичко с един нож! — каза тя, показвайки оръжието на Изми. — Запазих този между толкова други. Негов е. Той може да хвърли нож, дори ако не може да върви. С такова оръжие е способен на всичко!

Изми закърши ръце.

— Вие ме измъчвате! Упорствате без причина. Той няма оръжие! Няма нож!... Нищо... Свършвайте, моля ви! Нищо не може да се случи на младото момиче.

Мис Лоли го изгледа.

— Аз отивам в болницата. Не мога да остана спокойна... Щях да бъда там сега, ако не ви бях срещула.

Изми стана.

— Какво ще правите? Вие няма да им кажете кой е той и какво е сторил! Вие няма да направите това!

— Имам задължението да ги предупредя — отвърна Лоли. — Нямам доверие в него.

Изми ѝ сграбчи ръката.

— Не им казвайте! — замоли той. — Няма да бъде така добре третиран, ако знаят! Те са поставили името му на вратата. Има и частна болногледачка. Много е болен. Имайте малко жалост, Лоли! Това е мой син!

— Той нямаше милост към мен! — каза меко мис Лоли.

— Но той е обезоръжен сега. Идете да го видите! Той не може да причинява повече зло! Това е може би за негово добро! Когато се оправи, ще го отведа със себе си. Ще му създам нов живот. Не им казвайте!

— Защо сте създали подобен син! — избухна мис Лоли. — Бях ви предупредила! Защо се оженихте за подобна жена! Казах ви, че тя не струва нищо и това скоро ще се забележи. Защо не ме послушахте?

Изми отново седна.

— Вие имахте право. Трябваше да ви послушам. Какво ще правя, Лоли? Сега за мен няма повече бъдеще. Имам малко пари. — Той закри очите си с ръце. — Не ще стигнат за дълго време. И последният цент

ще отиде за Макс. Той има нужда. — Изми се люлееше машинално. — Чувствам се тъй стар, тъй безполезен, Лоли.

Докато той говореше, мис Лоли отиде към вратата, отвори я безшумно и се обърна да види стария клоун за последен път.

Той продължаваше да нарежда:

— Какво ще стане с нас? — продължи той. — Зная, че имате право. Той е зъл. Той ще продължи да живее така, колкото и да е недъгав, понеже в него е заложено злото.

Мис Лоли не го слушаше повече. Тя вече слизаше по стълбите, излезе навън и преди да достигне прага на малкия хотел забеляза, че още държи ножа в ръката си. Побърза да го скрие под мантото си.

Двама търговски пътника, с мазни и дебели лица, се побутнаха с лакти, виждайки мис Лоли да прекосява фоайето.

— Ти говореше за някакво заведение в този хотел? — каза единият на другия. — За жени, които имат бради!

Мис Лоли не обърна внимание на думите им, макар че ги чу. Тя излезе на улицата и след няколко крачки спря едно такси.

Когато пристигна в бойницата на Санто Рио, часовникът удари единадесет часа.

Портиерът на входа я изгледа със смесица от отвращение и презрение.

— Вие не можете да видите никой в този час — каза той. — Елате утре. Старшата сестра си почива, а главният лекар прави визитация. Безполезно е да ми размахвате вашата брада под носа ми, няма да ви пусна! — И той влезе в своето портиерно помещение, затваряйки вратата пред мис Лоли.

Тя погледна огромното здание с хиляди осветени прозорци. Някъде в тази обширна сграда се намираше Макс и срещу него — Карол.

Мис Лоли внезапно почувства опасността интуитивно. Тя познаваше Макс. Ако той знаеше, че Карол е близо до него, той щеше да размърда небето и земята, за да достигне до нея.

Нахлупвайки с решителна ръка шапката над очите си, мис Лоли премина леко пред портиерното помещение и бързо като сянка се отправи към главната част на сградата.

Макс беше достигнал отсрещната врата. Той се надигна леко, за да прочете името върху табелката. Гореща вълна от триумф и омраза премина през него, когато видя името Карол Бландиш. И така, тя бе зад тази врата, сега вече напълно достижила за него. Той завъртя дръжката, пропълзя в стаята и затвори зад себе си.

Стаята тънеше в полумрак. Само една синя крушка светеше над леглото. Отначало Макс, заслепен от контраста на този полумрак и силната светлина в коридора, не можа да различи нищо. И после, малко по малко, предметите започнаха да придобиват по-ясни очертания: леглото в средата на стаята, емайлираната маса близо до леглото и фотьойла. Но цялото му внимание се концентрира върху леглото.

Той допълзя до него, но скоро се спря: леглото беше високо, и даже повдигайки се, Макс можеше да стигне само до долния край на дюшека. Повдигайки се на дясната си ръка, той успя да види Карол, но лявата му беше безжизнена и той не можеше да направи нищо.

Тя лежеше по гръб, с чаршаф изтеглен до брадичката, с лице бяло като сняг. Можеше да се каже, че това е една мъртва: хубава и спокойна. Но той виждаше лекото повдигане на гърдите с ритъма на нейното дишане. Главата ѝ беше обинтована и едвам можеха да се видят прелестните ѝ коси изпод бинта.

Макс не забеляза нищо от това. Той беше чувствителен само към едно нещо — там имаше едно същество, което той искаше да убие и това същество му избягваше, макар че изглеждаше толкова наблизо. Гневът го караше да трепери, той сграбчи една от пръчките на леглото, опита се да се изправи, но не успя.

За един миг си помисли, че ще получи нов пристъп. Да е толкова близо до нея, толкова да е пострадал от нея и да не може нищо да направи! Това беше повече, отколкото той можеше да понесе. Легна върху пода, затвори очи, опитвайки се да обуздае биенето на кръвта си, която отново бушуваше в областта на слепоочията му. Трябваше да размисли, за да намери някакво средство да достигне Карол.

Може би можеше да бутне фотьойла към леглото, да се издигне от седалката и така да успее да достигне нейното ниво. Той започна да пълзи към фотьойла, когато ухото му, винаги нащрек, го предупреди, че някой идва.

Застана неподвижен, дебнейки.

Уплашена и задъхана, мис Лоли бързаше по коридора. Никой не беше я видял да влеза в болницата, но на няколко пъти тя насмалко щеше да бъде открита. Трудно ѝ беше да открие стаята, но си спомни, че Изми казваше, че Макс е на третия етаж.

Тогава тя се изкачи мъчително по служебното стълбище почти сигурна, че няма да срещне никого.

Но на третия етаж болногледачките се движеха из стаите, които гледаха към площадката и мис Лоли трябваше доста да почака, за да може да влезе в коридора. Тя се забърза, търсейки името на Макс върху табелките. Беше решила да види първо него. Ако той беше толкова зле, толкова недъгав, както говореше Изми, тя нямаше да го издаде. Но тя познаваше Макс, нямаше му доверие от много дълго време!...

Изми беше прост човек, който се доверяваше на всички. За мис Лоли изглеждаше невероятно Макс да е станал безопасен.

Внезапно се спря. Името на Макс изведнъж подскочи пред очите ѝ. То беше тук, добре отпечатано върху малка бяла картичка. „Да се правят толкова разносци за един брутalen тип“ — си каза тя с негодувание. Заслуша се пред вратата, не чу нищо и внезапно забеляза, че трепери. Тя си спомни последното посещение на Макс, студената злоба в погледа му, ненавистта, която можеше да се прочете в очите му. Как я беше ударил толкова бързо и силно, че тя не успя да се предпази.

Инстинктивно тя поднесе ръка към ножа, скрит под мантото ѝ и завъртвайки дръжката на вратата, влезе в стаята.

Гледката с трупа на болногледачката, лежаща в подножието на леглото предизвика такъв шок у мис Лоли, че дъхът ѝ секна. Тя видя празното легло и веднага разбра какво се беше случило. Щеше ли да пристигне навреме? Знаеше, че няма повече и секунда за губене и преодолявайки объркването си и страхът, се втурна към отсрещната врата.

Не помисли нито миг за себе си. Нейната цел беше да спаси Карол. Тя отвори вратата и се препъна в полумрака.

Макс, прилекнал в сянката на леглото, я разпозна веднага. С усилие той сдържа в себе си един гневен вик, който щеше да се

изтрягне от него. Знаеше, че тя няма да го види, докато очите ѝ не привикнат към тъмнината.

Още преди това той трябаше да се отърве от нея, ако искаше да достигне целта на отмъщението си. Той се завлачи към нея, но в същия момент, когато щеше да я достигне, мис Лоли го забеляза.

Тя не знаеше какво точно идва към нея, не можеше да различи нищо, освен една застрашителна маса, но тя веднага отгатна — това беше Макс!

Замръзнала от ужас, със затаен дъх, тя отстъпи една крачка назад. Ръката на Макс държеше вече част от роклята ѝ. Обхвана я сляп ужас. Тя се наведе и замахна с всичка сила със своя нож.

Острието проникна в плътта, плъзна се отстрани и се заби в дъсчения под. В разстояние на една-две секунди те стояха един срещу друг, после Макс замахна с юмрук и я просна на земята.

Но той беше уплашен. Кръв струеше от засегнатата артерия! Беше в ръцете ѝ, но тя не беше способна да го довърши.

Той сграбчи дръжката на ножа, примирайки от болка, макар че едва бе почувстввал острието да влиза в неговата плът. Сега поне той притежаваше това, което желаеше толкова силно. Старата идиотка му беше доставила оръжие, без което той нищо не можеше да извърши.

Но мис Лоли го бе забила така дълбоко в пода, че той не успяваше да го изтрягне. Даде си сметка, че силите му намаляваха, докато кръвта му все още течеше. Обзет от внезапна треска той се нахвърли върху дръжката на ножа, когато видя, че мис Лоли започна да се надига бавно. „Всичко вървеше на зле“ — си казваше той вбесен. Започна да ругае силно, макар че никакъв звук не преминаваше през неговите присвити устни.

Изправена вече, мис Лоли, с гротескната си шапка и объркани от страх очи, се подпрая на ръба на леглото, заставайки между Макс и мълчаливата, в безсъзнание Карол.

Макс се нахвърляше върху ножа, бутайки го, дърпайки го и малко по малко усещаше, че ще успее да го извади.

Лицето му блесна триумфиращо.

— Не! — извика мис Лоли. — Пуснете това!...

Макс се захили, дърпайки все още дръжката на ножа във всички посоки, чувствайки как бавно усилието ще му донесе успех.

Мис Лоли видя неговия триумфален вид: тя се досещаше какво ще стане, ставайки притежател на ножа. Огледа се около себе си, търсейки отчаяно някакво оръжие. В единия ъгъл на стаята се намираше кислородна бутилка. Тя изтича натам, сграбчи я и се върна към Макс.

В същия момент Макс успя да извади ножа, завъртя го около себе си и го хвърли. Мис Лоли изпусна дрезгав вик, вдигна бутилката с всички сили, докато ножа се забиваше в нейните гърди. Тя остана неподвижна за миг, с бутилка над главата си и дръжка на нож, стърчаща изпод черната ѝ рокля. След това рухна върху пода, минавайки на косъм от Макс.

Бавно Макс изпълзя до нея и като се наведе, се изхрачи в лицето ѝ. Знаеше, че тя го бе ранила смъртоносно. Знаеше, че губи много кръв и едно вцепенение го обземаше постепенно. Чувстваше кръвта да тече безкрай, отнасяйки със себе си неговият зъл дух.

„Остава ми още един шанс — си казваше той, — при условие, че стана бързо и ако успея да изтегля ножа от тялото на мис Лоли! Може би ще имам сили да хвърля оръжието... От това място Карол представлява добра мишена...!“

Той отново сграбчи дръжката и се опита да я изтегли. Сега тя беше плъзгава от кръвта, но той заупорства и накрая успя. Чувстваше се толкова слаб, че едвам смогна да повдигне оръжието. Завъртя главата си, огледа стаята.

Мислите му се пренесоха във времето, когато той работеше с Франк в цирка. Това легнало момиче, сред тази белезникава светлина му напомни за онази другата, която стоеше облегната до дъската, докато той я обкръжаваше с фосфоресциращи ножове. Спомни си за деня, когато грижливо се беше прицелил в гърлото ѝ — един удар със забележителна точност, понеже беше мрачно! Той можеше да се прицелва също така добре и днес, даже когато умира.

Неговият баща му беше казвал много и много пъти: „На света няма хвърляч на нож от твоята класа! Никога не съм те видял да изпуснеш целта си, когато си се премерил добре!“.

„Това беше вярно“ — помисли Макс и засъбира сетните си сили.

Целта не беше трудна. Той различаваше шията на Карол, точно над белия чаршаф. За нещастие, ножът беше ужасно тежък.

Макс се надигна с последно усилие, размаха острите и... се спря...

Леден дъх прекоси стаята и Макс видя една сянка да мърда, после в смътната светлина се открои един силует. Макс стисна отчаяно своя нож, косите му се изправиха, ударна вълна премина през гръбнака му.

Франк изскочи от мрака. Франк, усмихващ се с усмивката на дебел човек. Франк със своето черно пардесю, черна шапка и черен панталон.

— Много чака, Макс! — му каза той. — Няма да успееш вече!...
— и започна да се хили.

Макс го изгледа злобно, размаха ножа и мозъкът му заповяда на мускулите му да го хвърлят. Безполезна заповед — ножът се плъзна бавно измежду вцепенените му пръсти...

— Много късно, много късно, Макс! — измърмори Франк от дъното на сянката.

Ножът падна на земята, докато ръката на Макс се свлече безжизнена.

— Хайде, ела, Макс! — настоя Франк. — Чакам те!

Преди да умре, Макс помисли със задоволство, че не беше изменил на репутацията си: не беше пропуснал целта си... понеже не беше хвърлил ножа!

Миг по-късно Карол въздъхна и отвори очи. От леглото си тя не можеше да види ужасния спектакъл, който я обкръжаваше. Неподвижна и спокойна, изтрила всеки отпечатък от миналото, тя зачака нощната болногледачка.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Плътта на орхидеята

Английска. Първо издание

ИК „АСТРА-В3“, София, 1992

Редактор: Н. Станев

ISBN: 954-820-107-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.